

JEJÍ ÚKOL BYL ZABÍT HO.
JEJÍ OSUD BYL MILOVAT HO.

KRUTÁ KRÁSA

ROSAMUND HODGEOVÁ

Krutá krása

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Rosamund Hodgeová
Krutá krása – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KRUTÁ KRÁSA

ROSAMUND HODGEOVÁ

*Pro Megan. Amandu a Kristen,
které mi řekli, že bych měla psát.*

1

Vychovali mě, abych si vzala netvora.

Den před svatbou jsem stěží mohla dýchat. Strachem a vztekem se mi svíral žaludek. Celé odpoledne jsem se schovávala v knihovně a rukama přejížděla po kožených hřbetech knih, kterých se už nikdy nedotknu. Opírala jsem se o police a přála si, abych mohla utéct, abych mohla zařvat na ty, kdo pro mě připravili tenhle osud.

Pozorovala jsem stíny v koutech knihovny. Když jsme já a moje dvojče Astraia byly malé, slýchávaly jsme jako všechny děti: *Démoni jsou utvořeni ze stínu. Nedívejte se na stíny příliš dlouho, nebo byste v nich mohli spatřit tvář démona.* Nás to děsilo o to víc, že jsme pravidelně vídaly oběti démonických útoků, křičící či oněmělé šílenstvím. Jejich rodiny je přivlekly chodbami a prosily otce, aby je pomocí svých hermetických umění vyléčil.

Někdy jejich trýzeň dokázal trochu zmírnit. Ale žádný lék na šílenství způsobené demony neexistuje.

A můj nastávající – Laskavý pán – byl knížetem démonů.

Nebyl jako ty zlé, tupé stíny, kterým vládl. Jako pravý kníže svou mocí daleko převyšoval své poddané – dokázal mluvit a vzít na sebe takovou podobu, že na něj oči smrtelníka mohly pohlédnout a nezešílet. Pořád to ale byl démon. Co ze mě zbyde po naší svatební noci?

Zaslechla jsem zakašlání a otočila se. Za mnou stála teta Telomache, úzké rty sevřené, z drdolu jí vyklouzl pramínek vlasů.

„Ustrojíme se k večeři.“ Pronesla to stejně klidně a samozřejmě jako večer předtím: *Jsi naděje našeho lidu.* Včera večer a tisíckrát předtím.

Její hlas zpřísněl. „Posloucháš, Nyx? Tvůj otec tuhle večeři na rozloučenou uspořádal kvůli tobě. Přijď včas.“

Přála jsem si, abych ji mohla popadnout za její kostnatá ramena a zatřást s ní. Byla to otcova chyba, že odcházím.

„Ano, teto,“ zašeptala jsem.

Otec měl na sobě červenou hedvábnou vestu, Astraia modré šaty s volánky a pěti spodničkami, teta Telomache perly a já jsem si oblékla své nejlepší černé smuteční šaty, ty se saténovými mašličkami. Stejně skvostné bylo i jídlo: kandované mandle, nakládané olivy, plnění vrabci a otcovo nejlepší víno. Jeden ze sluhů dokonce v rohu brnkal na loutnu, jako bychom byli na hostině nějakého

vévody. Už jsem si skoro začala namlouvat, že se otec snaží ukázat, jak moc mě miluje nebo alespoň jak moc si váží mé oběti. Ale jakmile jsem u stolu uviděla Astraia se zarudlýma očima, hned jsem věděla, že se večere koná jen kvůli ní.

A tak jsem zpřímá seděla v křesle, stěží schopná polknout něco k jídlu, ale stále s úsměvem na tváři. Občas se konverzace zadrhla a já z vedlejšího pokoje zaslechla těžký tikot stojacích hodin, odpočítávajících každou vteřinu, která mě dělila od mého manžela. Obracel se mi žaludek, ale já se o to víc usmívala a skrz zuby cedila veselé poznámky, jaké je moje manželství dobrodružství, jak jsem z toho nadšená, že budu bojovat s Laskavým pánem, a při duchu naší zesnulé matky jsem přísahala, že pomstím její smrt.

Po téhle poznámce Astraia znovu posmutněla, ale já se k ní naklonila a zeptala se jí na toho kluka z vesnice, který se pořád zdržoval pod jejím oknem – jmenoval se Adamastos nebo tak nějak –, a za chvíli se už zase smála. Proč by se neměla smát? Mohla si vzít smrtelníka a prožít s ním normální život.

Věděla jsem, že moje zášť není spravedlivá – jistě se smála kvůli mně, stejně jako já se usmívala kvůli ní –, ale stejně jsem se jí kdesi hluboko v mysli po celou večeri nemohla zbavit, až mi připadalo, jako by mi každý úsměv, každý pohled, který po mně vrhla, rozdíral kůži. Sevřela jsem pod stolem levou ruku v pěst, nehty se mi zarývaly do dlaně, ale dál jsem opětovala její úsměvy a předstírala.

Konečně sloužící odnesli prázdné misky od pudinku. Otec si upravil brýle a pohlédl na mě. Věděla jsem, že si povzdechne a zopakuje své oblíbené rčení: „Povinnost je hořká na chuť, ale sladká k pití.“ A stejně tak jsem věděla, že bude víc myslet na to, že obětuje polovinu dědictví své ženy, než na to, že já obětuji život a svobodu.

Vyskočila jsem na nohy. „Otče, omluvíte mě prosím?“

Chvíli byl zaskočený, než odpověděl: „Samozřejmě, Nyx.“

Kývla jsem hlavou. „Mockrát děkuji za večeri.“

Pak jsem se pokusila utéct, ale v mžiku u mě stála teta Telomache. „Drahá,“ začala něžně.

A už u mě stála i Astraia. „Nemohla bych s ní chvilku mluvit, prosím?“ řekla, a aniž by čekala na odpověď, táhla mě nahoru do ložnice.

Jakmile se za námi zavřely dveře, otočila se ke mně. Podařilo se mi neucuknout, ale nedokázala jsem jí pohlédnout do očí. Astraia si nezaslouží ničí hněv, a už vůbec ne ten můj. *Nezaslouží*. Ale kdykoli jsem se na ni v posledních několika letech podívala, viděla jsem jen důvod, proč se budu muset postavit Laskavému pánovi.

Jedna z nás musí zemřít. Tak zněla dohoda, kterou otec uzavřel, a není to její vina, že ji vybral jako tu, co bude žít. Ale stejně jsem si pokaždé, když se usmála, pomyslela: *Usmívá se, protože je zachráněná. Je zachráněná, protože já zemřu.*

Kdysi jsem si myslela, že kdybych se dostatečně snažila, mohla bych se ji naučit milovat bez zášti, ale nakonec jsem uznala, že to není možné. Tak jsem teď zírala na zarámovanou výšivku na stěně – venkovskou chalupu utopenou v růžích – a připravovala se na to, že budu lhát a usmívat se a zase lhát, dokud neukončí tu svou něžnou chvíli a nebudu se moct odplížit do bezpečí svého pokoje.

Ale když tiše řekla Nyx, chvěl se jí při tom hlas. Aniž bych chtěla, podívala jsem se na ni – a najednou byl ten její úsměv pryč, i její půvabné slzy, jen si ve snaze ovládat se tiskla k ústům pěst. „Je mi to tak líto. Víím, že mě musíš nenávidět...“ Hlas se jí zlomil.

Najednou se mi vybavilo, jak mě jednou ráno, když nám bylo deset, odtáhla z knihovny, protože naše stará kočka Penelopa nechtěla jíst ani pít, a zoufale se mě ptala: Že jí otec může pomoci? Vid', že ano? Ale odpověď už znala.

„Ne.“ Popadla jsem ji za ramena. „Ne.“ Ta lež mě v krku bodala jako rozbité sklo, ale cokoli bylo lepší než slyšet ten zoufalý zármutek a vědět, že jsem ho způsobila já.

„Ale ty zemřeš...“ Ze vzlykání až škytla. „Kvůli mně...“

„Kvůli Laskavému pánovi a otcově dohodě.“ Podařilo se mi pohlédnout jí do očí a usmát se. „A kdo říká, že zemřu? Nevěříš snad, že ho tvoje vlastní sestra může porazit?“

Její vlastní sestra jí lhala. Neexistoval způsob, jak bych svého budoucího manžela mohla porazit, aniž bych zároveň nezničila sama sebe. Ale touhle lží, že bych ho mohla zabít a vrátit se domů, jsem ji živila už příliš dlouho na to, abych s tím teď přestala.

„Kéž bych ti tak mohla pomoci,“ zašeptala.

Mohla bys mě požádat, abych si to s tebou vyměnila.

Zahnala jsem tu myšlenku. Otec a teta Telomache Astraiu už od malička hýčkali a chránili. Znovu a znovu ji učili, že jediným smyslem jejího bytí je být milována. Nemohla za to, že se nikdy nenaučila být statečná, a už vůbec ne, že ji vybrali místo mě, aby žila. A vůbec jak bych si mohla přát žít za cenu života své vlastní sestry?

Astraia možná nebyla statečná, ale chtěla, abych žila. Zatímco já si přála, aby zemřela místo mě.

Pokud jedna z nás musí zemřít, měla by to být ta, která má v srdci jed.

„To víš, že tě mám ráda,“ řekla jsem a skoro jsem tomu uvěřila. „*Nikdy* bych tě nemohla nenávidět,“ dodala jsem a vzpomněla si, jak se ke mně tiskla poté, co jsme Penelopu pohřbily pod jabloní. Byla přece moje dvojče, narodila se jen několik minut po mně, ale především to byla moje mladší sestra. Bylo mojí povinností ji chránit – před Laskavým pánem, ale také před *mnou samou*, před bezbřehou nenávistí a záští, které ve mně vřely.

Astraea popotáhla. „Opravdu?“

„Přisahám při říčce vzadu za domem,“ použila jsem naši dávnou tajnou variaci na přísahu při řece Styx. A při těch slovech jsem opravdu nelhala. Protože se mi vybavila jarní rána, kdy mi pomáhala utéct z hodin, abychom se mohly prohánět lesem, letní noci, kdy jsme chytávaly světlušky, podzimní odpoledne, kdy jsme v hromadě listů hrávaly příběh o Persefoně, a zimní večery, kdy jsme sedávaly u ohně a já jí vyprávěla o všem, co jsem ten den studovala, a ona pětkrát usnula, ale nikdy by nepřiznala, že se nudí.

Přitáhla si mě k sobě a objala mě. Pažemi mě ovinula pod lopatkami a bradou se mi uvelebila na rameni a na chvíli byl svět laskavý, bezpečný a dokonalý.

Pak zaklepala na dveře teta Telomache. „Nyx, drahoušku?“

„Už jdu!“ zavolala jsem a odtáhla se od Astraii.

„Uvidíme se zítra,“ řekla. Hlas měla stále ještě tichý, ale bylo vidět, že už ji zármutek pomalu opouští, a já ucítila, jak ve mně znovu začíná klíčit zášť.

Chtěla jsi ji utěšit, připomněla jsem si.

„Mám tě moc ráda,“ řekla jsem, protože to byla pravda, ať už v mém srdci hrozilo propuknout cokoli jiného, a odešla jsem dřív, než mohla odpovědět.

Teta Telomache na mě čekala na chodbě s našpulenými rty. „Tak už jste se vypovídaly?“

„Je to moje sestra. Měla bych se s ní rozloučit.“

„Rozloučíš se s ní zítra,“ řekla a táhla mě k mé vlastní ložnici. „Dnes večer se musíš poučit o svých povinnostech.“

Chtěla jsem říct, že *vím, co je mojí povinností*, ale místo toho jsem ji tiše následovala. Kázání tety Telomache jsem snášela celé roky, horší už to být nemohlo.

„O svých manželských povinnostech,“ dodala, když otevírala dveře do mého pokoje, a já si uvědomila, že to může být ještě mnohem horší.

Její výklad trval skoro hodinu. Nezbylo mi než sedět tiše na posteli, s husí kůží a hořícími tvářemi. Zatímco mlela svým jednotvárným, nosovým hlasem pořád dál a dál, zírala jsem na svoje ruce a snažila se ji neslyšet. V ústech se mi svíjela

slova *Tak tohle děláte s otcem každou noc, když si myslíte, že se nikdo nedívá?*, ale polkla jsem je.

„A pokud tě políbí na... *Posloucháš, Nyx?*“

Zvedla jsem hlavu a doufala, že je moje tvář stále bez výrazu. „Ano, teto.“

„Samozřejmě že neposloucháš.“ Povzdechla si a narovнала si brýle. „Pamatuj si jen tohle – udělej cokoli je třeba, abys ho přiměla ti důvěřovat. Jinak tvoje matka zemřela zbytečně.“

„Ano, teto.“

Políbila mě na tvář. „Vím, že si povedeš dobře.“ Pak se postavila. Ve dveřích se se zachrčením zastavila – vždycky si o sobě myslela, že je půvabně dojemná, ale přitom zněla jako astmatická kočka.

„Thisbe by na tebe byla tak pyšná,“ zašeptala.

Zírala jsem přímo před sebe na tapety se stolistými růžemi a stužkami. Každou kudrlinku toho ohyzdného vzoru jsem viděla naprosto zřetelně, protože otec projednou nešetřil a věnoval mi lampu jasně zářící zachyceným denním světlem. Byl své umění ochoten použít na to, aby mi zvelebil pokoj, ale už ne na to, aby mě zachránil.

„Jsem si jistá, že matka je pyšná i na vás,“ řekla jsem klidně. Teta Telomache nevěděla, že vím o ní a otci, takže jsem si tu narážku mohla dovolit. Doufala jsem, že ji to ranilo.

Znovu si povzdechla. „Dobrou noc,“ prohlásila a dveře se za ní zavřely.

Zvedla jsem hermetickou lampu z nočního stolku. Žárovka byla vyrobena z mléčného skla a měla tvar stolisté růže. Obrátila jsem ji vzhůru nohama. Zespodu mosazného podstavce byly vyryty vířící linie jednoduchého hermetického diagramu, složeného ze čtyř propletených znaků, abstraktních tvarů, jejichž hrany a křivky vyvolávají moc všech čtyř živlů. Protože mi světlo lampy směřovalo do klína, nedokázala jsem rozeznat všechny linie – ale cítila jsem jemné pulzující bzučení jejích čtyř živelných srdcí, vyvolávajících zemi, vzduch, oheň a vodu v pečlivé harmonii tak, aby po celý den zachycovaly sluneční svit a pak ho znovu vydaly v noci při rozsvícení lampy.

Všechno v hmotném světě povstává z tance těchto čtyř živlů, jejich páření a dělení. Tento princip je jedním z prvních hermetických učení. Aby tedy hermetické dílo mělo moc, musí jeho diagram vyvolávat všechny čtyři živly ve čtyřech „srdcích“ živelné energie. A aby byla tato moc zlomena, musí být zbavena účinku všechna čtyři srdce.

Špičkou prstu jsem se dotkla podstavce lampy a načrtla smyčky hermetického znaku rušícího spojení lampy s vodou. U tak malé lampy nebylo třeba znak

přímo vepsat křídou či rydlem, stačilo jen gesto. Když se Srdce vody roztrhlo a lampa zůstala spojena jen se třemi živly, zablikala a její světlo zčervenalo.

Když jsem se pustila do dalšího znaku, vzpomněla jsem si na bezpočet večerů, kdy jsme s otcem cvičili rušení účinků takovýchto hermetických děl. Otec psal na voskovou destičku jeden diagram za druhým a mým úkolem bylo je všechny přerušit. Během cvičení mi nahlas četl. Říkal, že kvůli tomu, abych se znaky naučila kreslit i přes rozptylování, ale já věděla, že je za tím něco jiného. Předčítal mi jen příběhy hrdinů, kteří zemřeli při vykonávání své povinnosti – jako kdyby moje mysl byla vosková destička a ty příběhy byly znaky a on mě mohl tím, že je do mě bude dostatečně často vpisovat, přetvořit v bytost čisté povinnosti a odplaty.

Zvlášť v oblibě měl příběh o Lukrécii, která zavraždila tyrana, jenž ji znásilnil, a pak se zabila, aby tu potupu smazala. Tak získala nehynoucí slávu jako dokonale ctnostná žena, která osvobodila Řím. Teta Telomache tenhle příběh taky milovala a několikrát naznačila, že by mi měl poskytnout útěchu, protože Lukrécie a já jsme si tak podobné.

Ale Lukrécii její otec nestrkal tyranovi do postele. Její teta ji nepoučovala o tom, jak ho potěšit.

Načrtla jsem poslední rušící znak a lampa zhasla. Upustila jsem ji do klína a objala se. Seděla jsem zpříma, záda ztuhlá, a strnule jsem zírala do tmy. Nehty se mi zarývaly do paží, ale uvnitř jsem cítila jen mrazení. V hlavě se mi mísila tetina slova s poučkami, které mi celé roky vštěpoval otec.

Zkus zavlnit boky. Každé hermetické dílo musí spoutat všechny čtyři živly. Pokud nedokážeš nic jiného, jen klidně lež. Jak nahoře, tak dole. Může to bolet, ale nebreč. Jak uvnitř, tak venku. Jen se usmívej.

Jsi naděje našeho lidu.

Svíjely se mi prsty, drápaly mě do celých paží, až už se to nedalo snést. Popadla jsem lampu a praštila s ní o zem. Rána mi projela hlavou jako nůž. Nemohla jsem popadnout dech a trásla se jako vždycky, když jsem se přestala ovládat, ale hlasy utichly.

„Nyx?“ zavolala teta Telomache přes dveře.

„To nic. Převrhla jsem lampu.“

Bylo slyšet klapot jejích blížících se kroků a pak se pootevřely dveře. „Jsi...“

„Jsem v pořádku. Služebné to zítra uklidí.“

„Opravdu jsi...“

„Musím si odpočinout, jestli mám zítra použít všechny vaše *rady*,“ řekla jsme ledově a pak konečně zavřela dveře.

Padla jsem zpátky do polštářů. Co je jí po tom? Tu lampu už nebudu nikdy potřebovat.

Chlad, který se mi propaloval středem těla, tentokrát způsoboval strach, ne hněv.

Zítřka si vezmu netvora.

Na nic jiného jsem po zbytek noci nemyslela.

2

Říká se, že kdysi byla obloha modrá, ne pergamenová.

Říká se, že kdysi, když se lodě plavily na východ od Arkádie, dorazily ke kontinentu desetkrát většímu – nevrhly se spolu s mořskou vodou do nekonečné prázdnoty. V těch dobách jsme mohli obchodovat s ostatními zeměmi. Co jsme si nevypěstovali, mohli jsme dovézt, místo abychom se to snažili vyrobit pomocí komplikovaných hermetických děl.

Říká se, že kdysi ve zříceninách hradu na kopci nežil žádný Laskavý pán. V těch dobách nebyly všechny stíny zamořeny jeho démony. Neodváděli jsme mu tribut, abychom si je (většinou) udrželi od těla. A nepokoušel smrtelníky, aby s ním uzavírali smlouvy kvůli jeho magickým službám, které nakonec vždycky způsobily jejich zkázu.

Říká se toto:

Kdysi dávno byl ostrov Arkádie pouze nevýznamnou provincií řecko-římské říše. Byla to polodivoká země obývaná jen říšskými posádkami a primitivním, negramotným lidem, který se skrýval v lesích, kde uctíval své staré necivilizované bohy, a odmítal svoji zem nazývat jinak než Anglie. Když ale říše padla do rukou barbarů – když byla Athéna parthenonská zničena a sedm pahorků vypáleno –, pouze Arkádie zůstala nezpustošená. Neboť sem se svou rodinou uprchl princ Claudius, nejmladší syn císaře. Sjednotil místní lid a říšské posádky, zahnal barbary a vytvořil oslnivé království.

Žádný císař před ním ani žádný král po něm nebyl tak bystrý v úsudku, tak strašlivý v bitvě a tolik milovaný bohy i lidmi. Říká se, že se Claudiovi zjevil sám bůh Hermes a naučil ho hermetickým uměním, přičemž mu vyjevil tajemství, jaká řecko-římská filozofové nikdy neodhalili.

Někteří tvrdí, že mu Hermes dokonce dal moc poroučet démonům. Pokud tomu tak bylo, pak byl Claudius opravdu nejmocnějším králem, jaký kdy žil. Démoni – ty kusy hloupé zášti, zplozené v hlubinách Tartaru – jsou stejně staří jako bohové a několik jich vždy unikne ze svého vězení, aby se ploužili stíny našeho světa. Nikdo kromě bohů je nedokáže zastavit a už vůbec nikdo s nimi nedokáže rozmlouvat, protože každý smrtelník, který je spatří, zešílí. A démoni netouží po ničem jiném než hodovat na lidském strachu. Avšak říká se, že Claudius je dokázal pouhým slovem spoutat do nádob, takže v jeho království se nikdo nemusel obávat tmy.

A snad právě v tom byl počátek všech potíží. Arkádii se dostalo velkého požehnání a každé požehnání si dříve či později vybere svou daň.

Po devět generací vládli Claudiovi dědicové Arkádii moudře a spravedlivě, bránili ostrov před nepřáteli a udržovali staré tradice. Pak se ale proti nim bohové obrátili, uraženi nějakým tajným prohřeškem. Nebo se démonům, které Claudius spoutal, nakonec přece jen podařilo uprchnout na svobodu. Nebo (to se ale odvažoval tvrdit jen málokdo) bohové zemřeli a nechali brány Tartaru odemčené. Ať už byl důvod jakýkoli, stalo se toto: Devátý král v noci zemřel. Než mohl být následujícího rána korunován jeho syn, sestoupil na hrad Laskavý pán, kníže démonů. Během jediné hodiny plné ohně a hněvu prince zabil a hrad kámen po kameni rozerval. A pak nám nadiktoval nové podmínky naší existence.

Mohlo to být horší. Neměl v úmyslu nám vládnout jako tyran, ani nás zničit jako barbaři. Žádal jen tribut výměnou za to, že bude svoje demony držet pod kontrolou. Své magické smlouvy plnicí přání nabízel jen těm, kdo byli natolik bláhoví, aby o ně požádali.

Ale i tak to bylo dost zlé. Protože té noci, kdy Laskavý pán zničil královský rod, zároveň odtrhl Arkádii od zbytku světa. Už nevidíme modrou oblohu, která je tváří otce Urana, naše země už není spojena s kostmi matky Gaii.

Nyní se nad námi prostírá jen pergamenová klenba, ozdobená namalovanou imitací skutečného slunce. Nad námi a pod námi je jen prázdnota. V každém stínu na nás čekají démoni, stokrát četnější než kdy předtím. A jestliže nás bohové stále slyší, už nepovolávají ženy, aby jako Sibylly věštily jejich jménem, ani nevyslyšeli naše modlitby za vysvobození.

Když skrz krajkové okraje závěsů zazářilo světlo, přestala jsem se pokoušet usnout. Zatímco jsem se potácela k oknu, cítila jsem, jako bych měla opuchlé oči plné písku. Přesto jsem ale zprudka roztáhla závěsy a tvrdohlavě zamžourala na oblohu. Přímo před oknem mi rostl párek bříz, jejichž větve někdy za větrných nocí řinčely o okenní sklo. Mezi listy ale prosvítaly kopce a nad jejich tmavými obrysy vykoukly tři paprsky slunce.

Staré básně, napsané před Održením, mluví o slunci – skutečném slunci, Héliově voze –, které bylo tak jasné, že oslepilo všechny, kdo na něj pohlédli. Vypráví o Rozbřesku s růžovými prsty, který namaloval východ odstíny růžové a zlaté. Oslavují bezmeznou modrou klenbu oblohy.

U nás tomu ale bylo jinak. Zvlněné zlaté paprsky slunce vypadaly jako pozlacená iluminace v jednom z otcových starých rukopisů. Zářily, ale jejich světlo působilo méně bolesti než svíčka. Jakmile hlavní část slunce vyšla nad

úbočí kopce, nebylo příjemné se na něj dívat, ale o nic víc než na mléčné sklo hermetické lampy. Protože většina světla vycházela ze samotné oblohy, smetanové klenby protkané tmavším smetanovým odstínem jako pergamen, kterým prosvítá světlo, jež jako by pocházelo ze vzdáleného ohně. Úsvit byl jen světlejším pásem oblohy zvedajícím se nad kopci, světlo bylo chladnější než v poledne, ale jinak stejné.

„Zkoumejte oblohu, ale raději ji nikdy nemějte v lásce,“ řekl nám s Astraiou tisíckrát otec. „Je to naše vězení a symbol našeho věznitele.“

Ale byla to jediná obloha, kterou jsem kdy poznala, a po dnešním dni už pod ní nikdy nebudu kráčet. Budu zajatkyní v hradu svého manžela, a ať už své poslání splním nebo ne – *zejména* pokud ano –, neexistuje způsob, jak bych z těch zdí mohla uniknout. A tak jsem dál zírala na tu pergamenovou oblohu a pozlacené slunce, zatímco se mi oči zalévaly slzami a bolela mě hlava.

Když jsem byla mnohem mladší, představovala jsem si, že obloha je ilustrací v knize, že jsme všichni bezpečně uvelebeni mezi jejími deskami a že kdybych tu knihu dokázala najít a otevřít, všichni bychom uprchli, aniž bychom se museli utkat s Laskavým pánem. Už jsem té představě napůl uvěřila, ale pak jsem jednou večer řekla otci: „Řekněme, že by obloha byla ve skutečnosti...“ A on se mě zeptal, jestli si myslím, že vyprávění pohádek někoho zachrání.

Tehdy jsem ještě pohádkám napůl věřila. Pořád jsem ještě doufala – ne že uniknu svatbě, ale že bych před tím mohla studovat na Lyceu, slavné univerzitě v hlavním městě Sardis. O Lyceu jsem slýchávala odmalička, protože to byla kolébka Resurgandi, organizace učenců, která byla oficiálně založena na podporu hermetického výzkumu. Bylo mi teprve devět, když nám s Astraiou otec sdělil tajnou pravdu. Poté co obdrželi zakládající listinu, přísahal tajně první Magister Magnum spolu se svými devíti následovníky v nejhlubší místnosti knihovny Lycea, že zničí Laskavého pána a zruší Odtržení. Po dvě stě let o tento cíl usilovali všichni Resurgandi.

To ale nebyl důvod, proč jsem toužila Lyceum navštěvovat. Byla jsem jím posedlá, protože zde učenci poprvé použili hermetické techniky, aby vyřešili nedostatky, k nimž jsme byli po Odtržení donuceni. Před sto lety se navzdory klimatu naučili chovat housenky bource morušového a pěstovat kávu, a to čtyřikrát rychleji než v přírodě. Před padesáti lety pouhý student objevil, jak uchovat denní světlo v hermetické lampě. Chtěla jsem být jako ten student – ovládnout hermetické principy a učinit vlastní objevy, ne se jen z paměti učit techniky, které otec považoval za užitečné –, dosáhnout *něčeho* mimo osud, který mi připravil otec. A spočítala jsem si, že kdybych učební látku na každý rok

zvládla za devět měsíců, mohla bych být připravená na studium už v patnácti letech a před tím, než by mě čekala moje zkáza, bych měla ještě celé dva roky na Lyceum.

Pokoušela jsem se o tom nápadu říct tetě Telomache a ona se mě ostře zeptala, jestli si myslím, že mám tolik času, abych ho mohla promarnit chovem housenek, zatímco krev mojí matky křičí po odplatě.

„Dobré ráno, slečno.“

Ten hlas byl stěží víc než zašeptání. Otočila jsem se a uviděla, že se pootevřely dveře a dovnitř nakukuje moje služebná Ivy. Pak se kolem ní protlačila druhá sloužící Elspeth a s tácem se snídání vpadla do pokoje.

Už nebyl čas něčeho litovat. Bylo na čase být silná – kdyby mě tak jenom přestala bolet hlava. Vděčně jsem přijala malý šálek kávy a na tři loky ho vypila, dokonce i se sedlinami na dně. Pak jsem ho podala zpět Ivy a požádala o další. Jen po samotné snídani jsem už v sobě měla další dva šálky a cítila jsem se připravená čelit přípravám na svatbu.

Nejprve jsem sešla dolů do koupelny. Teta Telomache ji před dvěma lety vyzdobila květináči s kapradím a purpurovými závěsy. Na tapetách byl vzor sepnutých rukou a fialek. Působilo to jako podivné místo pro rituální očistu, ale vedle vany s nožkami ve tvaru pařátů už čekaly teta Telomache a Astraia s džbány. Minulou zimu sem sice otec nainstaloval potrubí s teplou vodou, ale pro účely obřadu jsem musela být omytá ve vodě jednoho z posvátných pramenů. Takže zatímco Astraia zpívala panenský chvalozpěv, lila mi teta Telomache na hlavu ledově studenou vodu a já se třásla zimou.

Mezi verši na mě Astraia vrhala nesmělé úsměvy, jako by se chtěla ujistit, jestli je jí stále odpuštěno. *Ne, chce se ujistit, že jsi v pořádku*, říkala jsem si, a tak jsem zatínala drkotající zuby a úsměvy jí opětovala. Ať už ji znepokojovalo cokoli, ke konci obřadu vypadala naprosto klidně. Poslední verš zazpívala tak hlasitě, jako by chtěla, aby ho slyšel celý svět. Pak mi kolem těla omotala osušku a rychle mě objala. Jak mě ráznými pohyby utírala, přestala se mi dívat do tváře. *Konečně*, pomyslela jsem si a můj bolestný úsměv se vytratil.

Jakmile mě osušily a zahalily do roucha, vydaly jsme se k rodinné svatyni. Tahle část rána mě uklidňovala, protože v téhle místnůstce jsem byla a na červeno-zlaté mozaice jsem klečela už tisíckrát. Zatuchlý, štiplavý pach dýmu ze svíčky a starého kadidla zažehoval vzpomínky na to, jak jsme se tu jako děti modlily: otcova vážná tvář v třepotavém světle svíček, Astraia s nakrčeným nosem a očima pevně sevřenýma modlitbou. Dnes úzkými okny již pronikalo studené ranní světlo. Odráželo se od naleštěné podlahy a vhánělo mi slzy do očí.

Nejdřív jsme se modlily k Hermovi, patronovi naší rodiny a Resurgandi. Pak jsem si odstříhla pramen vlasů a položila ho před sochu Artemis, patronky panen.

Zítřka touhle dobou už nebudu panna. Měla jsem sucho v ústech a při modlitbě na rozloučenou jsem se zadržovala.

Následovaly modlitby k lárům, domácím bůžkům, kteří chrání domov před nemocí a neštěstím, zabraňují neúrodě a pomáhají ženám při porodu. Naše rodina měla tři láry, představované třemi malými bronzovými soškami se zašlými a věkem zezelenalými obličejí. Teta Telomache před ně položila misku s olivami a sušenou pšenicí a já jsem k tomu přidala další pramen vlasů, protože jsem je opouštěla. Dnes večer budu patřit do domu Laskavého pána a jeho vlastním lárům.

Jakým bohům asi slouží démon a co jim budu muset obětovat?

Nakonec jsme zapálily kadidlo a před zlatě orámovaný portrét mé matky položily misku s fíky. Sklonila jsem tvář k zemi. K jejímu duchu jsem se modlila už tisíckrát a slova se mi automaticky valila hlavou.

Ó matko, odpusť mi, že si na tebe nepamatuji. Provázej mě na všech cestách, po kterých musím jít. Dej mi sílu, abych tě mohla pomstít. Ty jsi mě nosila po devět měsíců, dala jsi mi dech, a já tě nenávidím.

Poslední myšlenka vyklouzla ven tak snadno jako dýchání. Trhla jsem sebou. Měla jsem pocit, jako bych ta slova zakřičela nahlas. Ale když jsem se podívala vedle sebe na Astraiu a tetu Telomache, měly stále zavřené oči a modlily se.

Měla jsem pocit prázdna v žaludku. Věděla jsem, že bych ta bezbožná slova měla vzít zpátky. Měla bych plakat nad neúctou, kterou jsem prokázala své matce. Měla bych vyskočit a obětovat kozla, abych odčinila svůj hřích.

Pálily mě oči, bolela mě kolena a každý úder srdce mě přibližoval netvorovi. Zůstala jsem s tváří pokorně přitisknutou k podlaze.

Nenávidím tě, modlila jsem se tiše. *Otec tu dohodu uzavřel jen kvůli tobě. Kdybys nebyla bývala tak slabá, tak zoufalá, nebyla bych odsouzená k takovému osudu. Nenávidím tě, matko, jednou provždy.*

Z pouhého pomyšlení na ta slova jsem se roztrásla. Věděla jsem, že to není správné, a hrdlo se mi sevřelo vinou. Ale než jsem mohla říct cokoli jiného, přinutila mě teta Telomache postavit se na nohy a odvěkla mě pryč z místnosti.

Omlouvám se, hlesla jsem přes rameno, když jsem přecházela přes práh. Ranní světlo zanechalo sochy a obraz ve stínu. Ode dveří jsem už tváře bohů ani své matky nerozeznala.

Šly jsme zpátky nahoru do mého pokoje, kde čekaly služebné. Když jsem do

něj vcházela, zahlédla jsem Ivyinu tvář. Vypadala bledě a ztrápeně, ale jakmile mě uviděla, široce se usmála. Elspeth se na mě jenom znuděně podívala a otevřela šatní skříň. Vytáhla z ní moje svatební šaty a zprudka se ke mně otočila, až rudá sukně šatů zavířila ve zpěněné vlně.

„Vaše svatební šaty, slečno,“ prohlásila. „Nejsou rozkošné?“ Úsměv měla plný zářivě bílých zubů a pelyňku.

Co se týče vlasů a garderoby, nemohl se Elspeth nikdo rovnat – až na to, že každou ze svých povinností prováděla s tím drsným ironickým úsměvem. Nenáviděla Resurgandi za to, že jsou mistry hermetických umění, a přesto proti Laskavému pánovi nikdy nepozvedli ruku. Ze všech nejvíc nenáviděla mého otce, protože měl za povinnost obětovat desátek vesnice, tribut v podobě vína a obilí, který měl přesvědčit Laskavého pána, aby držel své demony na uzdě. Ale před šesti lety, ačkoli otec přísahal, že oběť provedl správně, našli jejího bratra Edwina, jak naříká a snaží se seškrábat si kůži. Oči měl inkoustově černé jako někdo, kdo pohlédl na demony a zešílel. Měla radost, že se vdávám, protože to znamenalo, že Leonidas Triskelion přijde o někoho stejně tak drahého.

Nemohla jsem jí to mít za zlé. Nemohla vědět, že už dvě stě let se Resurgandi tajně snaží Laskavého pána zničit, ani to, jak málo budu otci chybět. Jako všichni lidé ve vesnici věděla jen to, že Leonidas, ten mocný hermetik, uzavřel s Laskavým pánem smlouvu stejně jako nějaký obyčejný blázen a teď – stejně jako nějaký obyčejný blázen – musí zaplatit. Tak to bylo spravedlivé. Proč by se neměla radovat?

„Jsou nádherné,“ zamumlala jsem.

Ivy se červenala, když mě oblékaly, a při pohledu na šaty se nebylo čemu divit. Byly tmavě karmínové jako všechny svatební šaty, ale příliš křiklavé a vyzývavé. Sukně byla samý volán a růžička, nafouklé rukávy mi odhalovaly ramena, zatímco těsný černý živůtek mi zvedal a odhaloval prsa. Pod ním nebyl žádný korzet ani košilka. Oblékaly mě tak, abych mohla být co nejrychleji svlečena.

Když mě Elspeth vepředu zapínala, zahihňala se: „Na co nechat novomanžela čekat, že?“

Bez výrazu jsem pohlédla na tetu Telomache a ta jen zvedla obočí, jako by chtěla říct: *Co jsi čekala?*

„Jsem si jistá, že se do vás na první pohled zamiluje,“ pronesla statečně Ivy. Když mi upravovala sukni, třásl se jí ruce, a tak jsem kvůli ní ze sebe dokázala vydolovat úsměv. Zdálo se, že ji trochu uklidnil.

Několik dalších minut jsme všechny předstíraly, že jsem šťastná, že se vdávám. Elspeth a Ivy se chichotaly a šeptaly si mezi sebou, Astraia tleskala a broukala si

útržky milostných písní, teta Telomache pokyvovala hlavou a spokojeně špulila ústa. Já stála na místě, tiše a povolně jako panenka. Když jsem upřeně zírala na zed' a opakovala si v hlavě hermetické znaky, ruch kolem mě zmizel. Pořád jsem sice vnímala všechno, co dělají, ale nemusela jsem při tom nic moc cítit.

Učesaly a sepnuly mi vlasy, do uší a kolem krku mi pověsily rubíny, načervenily mi rty a tváře a zápěstí a krk mi natřely pižmem. Nakonec mě strčily před zrcadlo.

Zírala na mě zářící dáma oděná do karmínové. Až do dnešního dne jsem nosila jen prostou smuteční černou, ačkoli když nám bylo dvanáct, otec nám řekl, že se můžeme oblékat, jak chceme. Všichni si mysleli, že to dělám, protože jsem taková uctívá dcera, ale já jsem prostě jen odmítala předstírat, že je všechno v pořádku.

„Vypadáš jako sen.“ Astraia mě objala kolem pasu a rozechvěle se usmívala na naše odrazy.

Všichni říkali, že Astraia je celá naše matka, a tu podobu opravdu nemohla mít po nikom jiném: buclaté tváře s dolíčky, našpulené rty, nos pršáček a tmavé kudrny. Zatímco já jsem se klidně mohla narodit přímo z hlavy svého otce jako Athéna. Měla jsem jeho vysoké lícni kosti, aristokratický nos, rovné černé vlasy. Ve vzácném návalu laskavosti mi jednou teta Telomache řekla, že zatímco Astraia je „hezka“, já „vypadám královsky“. Ale každý, kdo spatřil Astraiu, se na ni usmál, zatímco mně lidé jen kývli na pozdrav a řekli, že můj otec na mě musí být hrdý.

Hrdý, to ano. Ale ne milující. I když jsme ještě byly úplně malé, bylo zjevné, že se Astraia podobá matce a já otci. Takže nikdy nebylo pochyb o tom, která z nás zaplatí za jeho provinění.

Teta Telomache zatleskala rukama. „Tak to by stačilo, děvčata,“ prohlásila. „Rozlučte se a utíkejte.“

Elsbeth si mě prohlédla od hlavy k patě. „Vypadáte k sežrání, slečno. Ať se bohové usmějí na vaše manželství.“ Pokrčila rameny, jako by chtěla říct, že jí po tom nic není, a odešla.

Ivy mě objala a strčila mi do ruky malého slaměného panáčka. „To je Brigitin syn, mladý Osamělý Tom,“ zašeptala. „Pro štěstí.“ A odběhla za Elspeth.

Mačkala jsem talisman v ruce. Osamělý Tom byl ochranný bůžek, uctíváný rolníky jako pán smrti a lásky. Vesničané sice někdy, když si to zvyk žádal, obětovali Diovi nebo Héře, ale když šlo o churavé děti, nejistou úrodu a neopětovanou lásku, modlili se k ochranným bůžkům, které uctívali již dávno před tím, než u jejich pobřeží přistály řecko-římské lodě. Učenci se shodovali, že

ochranní bůžci nejsou nic než pověry nebo zkomolené verze nebeských bohů – že Osamělý Tom je jen jinou formou Adonise a Brigit jiné označení pro Afroditu – a že každopádně jedinou rozumnou cestou je uctívat bohy pod jejich pravými jmény.

Jisté je, že Elspethina bratra ochranní bůžci před démony nezachránili. Ale stejně tak se nezdálo, že by mě chtěli zachránit olympští bohové.

Teta Telomache mi s povzdechem rozevřela pěst a zmačkaného panáčka mi z ní vytrhla.

„Pořád věří těm svým pověrám,“ zamumlala a hodila ho do krbu. „Jeden by řekl, že si je řecko-římská říše podrobila před týdnem a ne před dvanácti sty lety.“

A ze způsobu, jakým teta Telomache mluvila, by si jeden pomyslel, že pochází z přímé linie prince Claudia, zatímco ve skutečnosti byly s matkou z rodiny, jejíž členové byli ještě čtyři generace nazpět sedláci. Ale nemělo smysl na to před ní poukazovat.

„To nemůžete vědět,“ zaprotestovala Astraia. „Třeba by Nyx přece jen mohl přinést štěstí.“

„A Vlídni jí splní tři přání, nemám pravdu?“ prohlásila teta Telomache, spíš blahosklonně než podrážděně. Pak na mě obrátila kamenný pohled. „Věřím, že ti nemusím připomínat, jak významný je dnešní den. Ale pro mladé je snadné na takové věci zapomenout.“

Ne, to pro tebe je to snadné, pomyslela jsem si. Dnes v noci se budeš mazlit s mým otcem, zatímco já budu hračkou démona.

„Ano, teto.“ Sklopila jsem zrak ke svým rukám.

Povzdychla si a v přípravě na další něžnou chvilku sklopila víčka. „Kéž by tak drahá Thisbe...“

„Teto,“ pronesla Astraia, která teď stála vedle skříňky se zásuvkami. „Nezapomněla jste na něco?“ Ruce měla za zády, úsměv tak široký a zářivý jako tehdy, když snědla všechny ostružinové koláčky.

„Ne, dítě...“

„Není to tedy štěstí, že jsem si vzpomněla?“ S velkým gestem vytáhla zpoza zad štíhlý ocelový nůž zavěšený na černém koženém řemínku.

Teta Telomache na ten nůž chvíli zírala, jako by to byl velký tlustý pavouk. Připadala jsem si, jako bych toho pavouka spolkla, jako by mi svýma jedovatýma nohama lezl dolů jícnem. Tak mi teď připadaly všechny ty lži, které jsem spolkla a znovu vyplivla, ohavné a prázdné jako schránky mrtvého hmyzu, a to všechno jen proto, aby Astraia mohla zůstat šťastná. A tenhle nůž byl nejdůležitější lží

v naší rodině.

„Nechala jsem ho speciálně vyrobit,“ pokračovala vážně Astraia. „Nikdy neřízl do ničeho živého. Pro jistotu ho ještě nikdy nikdo nepoužil, dokonce ani nevyzkoušel. Olmer *přísahal*, že ne, a víš, že on nikdy nelže.“

Na rozdíl od nás ostatních, kteří jsme jí poslední čtyři roky tvrdili, že existuje možnost, že bych mohla Laskavého pána zabít a utéct.

„Uvědomuješ si,“ řekla teta Telomache vlídně, „že je možné, že Nyx nebude mít šanci ten nůž použít? A...“ taktně se odmlčela, „nemůžeme si být *jistí*, že to bude fungovat.“

Astraia zvedla bradu. „Rým je pravdivý, vím to. A i kdyby nebyl, proč by to Nyx neměla zkusit? Nevím, jak by jí probodnutí Laskavého pána mohlo způsobit bolest.“

Vyšlo by najevo, že nejsem zlomená a vyděšená, že jsem přišla, abych ho zničila. Pravděpodobně by mě pak zabil nebo uvěznil a už bych nikdy neměla šanci vykonat otcův skutečný plán. I kdyby byl Rým pravdivý – i *kdyby* –, pokusit se ho naplnit by stejně byla mizerná sázka do loterie. Protože Resurgandi by už nikdy nemuseli mít další takovou šanci jako já.

„Nevím, proč se tak zdráháte Nyx důvěřovat,“ dodala Astraia polohlasně. „Není to snad dcera vaší nejdražší sestry?“

Jistě že to nechápala. Nikdy tenhle plán nemusela promýšlet a zvažovat každé riziko, protože měla jen jeden život, který mohla ztratit. Nikdy se v noci neprobudila a nedusila se snem o manželovi ze stínů, který ji roztrhal na kusy, a nepomyslela si: *Nezáleží na tom, jak moc mi ublíží. Jsem jedinou šancí, jak nás vysvobodit od démonů.*

Teta Telomache se mi podívala do očí a její ústa v jedné přímce mluvila jasně: *Buď k ní teď shovívavá, ale víš, co dělat.*

Pak si k sobě moji sestru přitáhla a políbila ji na čelo. „Ó, dítě, ty jsi nám všem příkladem.“

Astraia se vesele zavrtěla – byla skoro jako kočka, tak moc měla ráda, když se s ní někdo mazlil. Pak se tetě vytrhla, dala mi nůž a při tom se usmívala, jako by byl Laskavý pán už poražený. Jako kdyby nic nebylo v nepořádku. A pro ni nikdy nic nebude v nepořádku. Jen pro mě.

„Děkuju,“ zamumlala jsem. Cítila jsem, jak se na mě jako vlna ledové vody valí vztek, a když jsem si od ní brala nůž a řemínek, neodvážila jsem se jí pohlédnout do očí. Pokoušela jsem se vybavit si paniku, která mě spalovala minulou noc, kdy jsem si myslela, že má zlomené srdce.

Během několika minut se uklidnila. Myslíš si, že po svatbě nad tebou bude

truchlit déle?

„Tady, pomůžu ti!“ Poklekla a připnula mi nůž ke stehnu. „Jsem si jistá, že to dokážeš. Víím, že ano. Možná budeš do svačiny zpátky!“ Zářivě se na mě usmála.

Musela jsem jí úsměv opětovat. Přišlo mi, jako bych na ni vycenila zuby, ale nezdálo se, že by si toho všimla. Jistě že ne. Po osm let jsem snášela tenhle osud a za celou tu dobu si nikdy ani nevšimla, jak jsem vyděšená.

Po osm let jsi jí každým dechem lhala – a teď ji nenávidíš, protože je oklamaná?

„Nechám vás chvíli o samotě,“ prohlásila teta Telomache. „Průvod je připravený. Tak se neloudejte.“

Zaklaply za ní dveře a v tichu, které následovalo, bylo zvenku slyšet slabé bubnování a kvílení fléten. Svatební průvod.

Sestře se třásla ústa, ale přesto se usmála. „Jako by to bylo teprve nedávno, co jsme byly děti a snily o tom, jak se budeme vdávat.“

„Ano,“ řekla jsem. Nikdy jsem o svatbě nesnila. Otec mi sdělil, co mě čeká, když mi bylo devět.

„A co jsme četly tu knihu, tu s těmi všemi pohádkami, a hádaly se, který princ je nejlepší.“

„Ano,“ zašeptala jsem. To byla koneckonců pravda. Uvažovala jsem nad tím, jestli se ještě pořád tvářím laskavě.

„A pak zanedlouho po tom nám otec pověděl o tobě,“ no, *jí* to řekl, když jí bylo třináct a neustále mě s někým dávala dohromady, „a já celé dny proplakala, ale pak nám teta Telomache řekla o Sibylině Rýmu.“

Sibylin Rým znalo každé polovzdělané dítě. V dávných dobách se občas Apollón dotkl svou mocí nějaké ženy, čímž jí daroval moudrost a zároveň ji připravil o rozum, a ona pak žila v jeho posvátné jeskyni a prorokovala v jeho jménu. Říkalo se, že v den Održení Sibyla povstala a pronesla jediný verš, načež se vrhla do posvátného ohně a skonala. Byla poslední ze Sibyl a v onen den to bylo také naposledy, kdy k nám bohové promluvili.

Každé *vzdělané* dítě vědělo, že je to jen legenda. Neexistoval spolehlivý důkaz, že by v době Održení v Arkádii nějaká Sibyla vůbec byla, natož že by něco takového řekla. A žádné staré učení o démonech, ani žádný nově objevený hermetický princip nenaznačoval, že by to, co Rým předepisoval, mohlo fungovat.

V ten den, kdy teta Telomache pověděla Astraie o Rýmu, mi zakázala jí prozradit, že to není pravda. „To ubohé dítě už se naplakalo dost,“ prohlásila. „Protože ji máš ráda, nech ji, ať tomu věří.“

Slíbila jsem jí to a svůj slib jsem dodržela. A tak jsem se teď musela dívat na to, jak Astraia sepjala ruce a nízkým, vážným hlasem recitovala:

*„Panenským nožem v panny ruce
lze zabít zrůdu, zde v zemi vládce.“*

Rty se jí zkroutily pokusem o úsměv, ve kterém se zračila naděje, a opatrně se pokoušela pohlédnout na moji tvář. To pro mě bylo znamením, že se mám usmát a předstírat, že jsem se uklidnila, jako kdyby byl Rým pravdivý. Jako kdyby Astraia stejně tak neprosila o útěchu, jako se jí snažila poskytnout. Jako bych *kdy* žila v jejím světě, kde jsou dcery milovány a chráněny a bohové umožňují uniknout před jakýmkoli strašlivým osudem.

Chtěla jsi, aby si to myslela, řekla jsem si, ale v tu chvíli jsem jen toužila popadnout jednu z knih na stole a mrštit jí s ní do tváře. Místo toho jsem zařala ruce v pěst a řekla podrážděně: „Obě Rým známe. Kam tím míříš?“

Astraia na chvíli zaváhala, ale pak se vzpamatovala. „Chtěla jsem jen říct... Věřím, že to dokážeš. Věřím, že mu usekneš hlavu a vrátíš se k nám domů.“

Pak mě objala. Napjala jsem ramena a skoro jsem ucukla, ale místo toho jsem se donutila ji také obejmout. Byla to moje jediná sestra. Měla bych ji milovat a být ochotná pro ni zemřít, protože jinak zbývala jen možnost, že ona zemře pro mě. A já jsem ji měla ráda. Jen jsem ji zároveň nedokázala přestat nesnášet.

„Vím, že by na tebe matka byla pyšná,“ zašeptala. Ramena se jí pod mým objetím trásla a já si uvědomila, že pláče.

Tak ona se odvažovala plakat? A zrovna v tenhle den? Já jsem byla ta, která bude do západu slunce provdaná, a za celých pět let jsem si ani jednou nedovolila zaplakat.

V plicích i srdci jsem najednou měla led. Vznášela jsem se, až jsem se náhle ocitla někde úplně jinde, a z toho ledového chladu jsem k ní promluvila hlasem jemným jako sníh, tím laskavým a poslušným tónem, kterým jsem souhlasila s každým příkazem, který mi otec a teta Telomache kdy udělili, každým příkazem, který by Astraie nikdy nedali, protože ji totiž milovali.

„Víš, ten Rým je lež, kterou ti teta Telomache řekla jen proto, že jsi nebyla dost silná, abys snesla pravdu.“

Ta slova jsem si v duchu říkala tak často, že mi v ústech připadala jako pouhé nic, jako nic víc než vzduch, a já s lehkostí dýchání pokračovala:

„Pravdou je, že matka zemřela kvůli tobě a teď kvůli tobě musím zemřít i já. A ani jedna z nás ti to nikdy neodpustí.“

Pak jsem ji odstrčila stranou a odkráčela z pokoje.

3

Astraia mě naštěstí nenásledovala. Kdybych znovu spatřila její tvář, zhroutila bych se. Místo toho jsem otupěle scházela po schodech. Věděla jsem, že mi brzy dojde, co jsem udělala, že se mnou prožere šíravá nenávist k sobě samé a spálí mě na kost. Ale prozatím jsem si připadala jako ve snu, a když jsem došla na konec schodů, vkročila jsem na podlahu a bez sebemenšího zachvění jsem se uklonila.

„Dobré ráno, otče.“ Zaslechla jsem, jak vedle mě teta Telomache zalapala po dechu, a uvědomila jsem si, že jsem se odchýlila od ceremonie. Znovu jsem se uklonila. „Otče, děkuji vám za vaši vlídnost a prosím vás, abyste mi laskavě dovolil opustit váš dům.“

Jako kdyby Laskavému pánovi záleželo na tom, co se sluší.

Otec napřáhl paži. „To ti dovoluji s radostným srdcem a otevřenou dlaní, dcero moje.“

To radostné srdce nepochybně myslel doopravdy. Pomstí svoji zesnulou manželku, zachrání svou oblíbenou dceru a svou švagrovou si nechá jako konkubínu – a jedinou obětí je dcera, kterou nikdy nechtěl.

„Kde je tvoje sestra?“ zasyčela teta Telomache, když přese mě přehodila závoj. Rudý mušelín mě zakrýval až ke kolenům.

„Plakala,“ odpověděla jsem klidně. Zpoza rudého závoje jsem světu čelila snadněji. „Ale můžete ji sem dovést, abyste zkazila obřad, jestli chcete.“

„Nesluší se, aby zmeškala tvou svatbu,“ zamručela teta Telomache a upravila mi závoj.

„Nech ji být, Telomache,“ řekl otec tiše. „Už tak se dost trápí.“

Znovu kolem mě zavířila ledová nenávist, ale já ji spolkla a konečky prstů položila na otcovu paži. Společně jsme pomalým, vznešeným krokem vyšli z domu, s tetou za zády.

Skrz závoj pronikalo sluneční světlo. Spatřila jsem zlatou šmouhu slunce stojící vysoko nad obzorem. Celá obloha teď byla jasná a hřejivá. Zaplavila mě hudba a zvuky hlasů. Lidé z městečka se bavili. Slyšela jsem jásot a smích, zahlédla červené stužky a tančící děti. Věděli, že si Laskavého pána беру proto, abych splatila otcovu dohodu, a přestože neznali otcův plán, bylo jim jasné, že sňatek s takovým netvorem musí znamenat smrt nebo něco ještě horšího. Ale pořád jsem byla dcerou majitele panství, takže můj otec stejně plánoval

uspořádat tradiční slavnost.

Pro ně to byl svátek.

Prošli jsme celou vesnicí. Ještě zdaleka nebylo poledne, ale když jsme došli ke skále desátků, stékal mi po krku pot. Každá vesnice má svou skálu desátků: širokou plochou skálu, ležící u hranic vesnice, aby zde lidé mohli nechávat své oběti pro Laskavého pána.

Ted' na ní stála hrubě tesaná, nedokončená socha ze světlého kamene. Měla oválnou hlavu a na ní dva důlky místo očí a jemnou rýhu místo úst. Výstupky po stranách těla naznačovaly paže. Obvykle při pohřbu nebo obřadech souvisejících s předky zastupovala zesnulého. Dnes bude představovat Laskavého pána. Mého ženicha.

Otec před svědky prohlásil, že mě dává dobrovolně. Panny z vesnice zazpívaly chvalozpěv na počest Artemis a pak Héry. Při obvyklé svatbě by se nevěsta s ženichem navzájem obdarovali – páskem, náhrdelníkem či prstenem – a pak by se spolu napili z poháru vína. Já jsem místo toho pověsila zlatý náhrdelník kolem krku sochy. Teta Telomache mi pomohla zvednout okraj závoje, abych si mohla loknout nasládlého vína ze zlatého poháru. Pak jsem pohár přidržela u obličeje sochy a nechala jí trochu vína stéct po kamenné bradě. Připadala jsem si jako dítě, které si hraje s nevkusnými hračkami. Jenže tahle hra mě připoutávala k netvorovi.

Pak přišel čas na slib. Místo abychom se s ženichem drželi za ruce, jsem ze stran popadla sochu a nahlas pronesla: „Hle, přicházím k tobě zbavená jména svého otce a vyhnaná od krbu své matky. Tvé jméno se tedy stane mým a já se stanu dcerou tvého domu. Tví lárové budou mými a ty budu uctívat. Kam půjdeš, půjdu i já. Kde zemřeš, zemřu i já a tam budu pohřbena.“

V odpověď mi jen v korunách stromů zašuměl vítr. Ale lidé stejně jásali. Pak začal další chvalozpěv, tentokrát s tancem a rozhazováním květín. Ty jsem ale neviděla. Skrytá pod závojem jsem s hlavou skloněnou klečela na kameni před sochou. Na obličeji mi vystávaly krůpěje potu a od tvrdého kamene mě bolela kolena.

Jedna z dívek pozvedla hlas:

*„Ať hoří oceán a hora taje,
dar z lásky přec zpět k dárci spěje.“*

Říkala jsem si, že to tak asi bude. Otec matku miloval až příliš a o sedmnáct let později se k nám dary toho bláznovství stále vracely. Věděla jsem, že o takovémto daru chvalozpěv nemluví, ale nic jiného jsem neznala. V mé rodině

ničí láska nikdy nedarovala nic jiného než krutost a zármutek a ničí láska nikdy nepřestala dávat.

Opodál v domě plakala Astraia. Má jediná sestra, jediný člověk, který mě kdy měl rád, který se mě kdy pokusil zachránit. Plakala, protože jsem jí zlomila srdce. Celý svůj život jsem v sobě dusila krutá slova a polykala nenávist. Opakovala jsem uklidňující lež o Rýmu a snažila se jí nemít za zlé, že jí věří. Protože navzdory veškerému jedu v mém srdci jsem *věděla*, že to není její chyba, že si otec vybral ji a ne mě. Takže jsem se vždycky nutila předstírat, že jsem sestra, jakou si zaslouží. Až do dnešního dne.

Ještě pět minut, pomyslela jsem si. *Stačilo vydržet jen pět minut a veškerá nenávist v tvém srdci by ji už nikdy nemohla znovu ranit.*

Skrytá za závojem a svatebním veselím jsem se nakonec taky rozplakala.

Když bylo dokončeno obětování bohům, stáhla mě teta Telomache z kamene a nacpala nás s otcem do kočáru. Obvykle by nevěsta se ženichem zůstali na hostinu – stejně jako otec nevěsty, který slavnost pořádal –, ale dnes bylo přednější dopravit mě k Laskavému pánovi.

Zavřely se za námi dveře. Když se kočár dal s rachotem do pohybu, sundala jsem si z hlavy závoj a konečně jsem se přestala dusit horkem. Obličej jsem měla ještě ulepený od slz. Otřela jsem si oči a doufala, že je nemám příliš zarudlé.

Otec se na mě podíval klidným a nezúčastněným pohledem. Jeho tvář měla podobu elegantně vytesané masky. Jako vždy.

„Pamatuješ si znaky?“ řekl tichým, nevzrušeným hlasem, jako bychom se bavili o počasí. Všimla jsem si, že si rukama objímá koleno. Na prstu měl velký zlatý pečetní prsten ve tvaru hada požírajícího svůj vlastní ocas, symbol Resurgandi.

Věděla jsem, co je vyryto na vnitřní straně prstenu: *Eadem Mutata Resurgo*, „povstanu v téže podobě, a přece změněný“. Bylo to staré hermetické úsloví, které Resurgandi kdysi dávno přijali za svoje heslo, protože se nám snažili navrátit skutečnou oblohu.

Neujížděla jsem za svou zkázou s otcem. Ujížděla jsem za svou zkázou s Magisterem Magnum Resurgandi.

„Ano.“ Objala jsem si rukama kolena. „Sám jste mě je viděl psát se zavřenýma očima.“

„Pamatuj, že srdce můžou být zamaskovaná. Budeš muset poslouchat...“

„Já vím.“ Zatnula jsem zuby, abych zadržela všechný jed, který jsem na něj chtěla plivnout. Možná jsem ho nebyla schopná ranit, nicméně pořád jsem mu byla povinná prokazovat poslušnost a úctu.

Někteří lidé Resurgandi nedůvěřovali pro jejich tajnůstkářství, kvůli tomu, jak se s nimi radili vévodové i Parlament. Šeptalo se, že Resurgandi provozují démonická umění. V jistém smyslu to byla pravda. Na základě dlouhodobého výzkumu a pečlivých výpočtů dospěli Resurgandi k přesvědčení, že zatímco dohod Laskavý pán dosahuje svou neproniknutelnou démonickou mocí, s Odtržením je tomu jinak. Odtržení je rozsáhlé hermetické dílo, jehož diagramem je samotný dům Laskavého pána.

To znamenalo, že někde v domě Laskavého pána musí být Srdce vody, Srdce země, Srdce ohně i Srdce vzduchu. Domnívali se, že kdyby někdo do každého z těch srdcí vepsal rušící znaky, dílo by se oddělilo od Arkádie. Dům Laskavého pána by se zřítíl sám do sebe, zatímco Arkádie by se znovu stala součástí skutečného světa.

Tohle Resurgandi věděli už skoro sto let, ale žádný užitek jim to nepřineslo. Jenže teď jsem tu byla já.

„Vím, že ji nezkłameš,“ řekl otec.

„Ano, otče.“ Podívala jsem se z okna, protože jsem pohled na jeho klidnou tvář už nedokázala snést. Celý svůj život jsem předstírala, že jsem dcera, která s radostí zemře kvůli svojí rodině. Nemohl by on aspoň projednou předstírat, že je otcem, kterého rmoutí, že ztratí dceru?

Právě jsme projížděli lesy a začali pomalu stoupat do kopců, na jejichž vrcholu stál hrad Laskavého pána. Mezi větvemi stromů jsem občas zahlédla kousek nebe, jako by to byly útržky papíru rozházené mezi listím. Pak jsme se najednou ocitli na mýtině a nad námi se jako ohromný list papíru rozprostřela jasná obloha.

Pohlédla jsem vzhůru. Protože otec s ohledem na klaustrofobii tety Telomache do střechy kočáru nainstaloval malé skleněné okénko, uviděla jsem nad hlavou oblohu a černý pletenec ve tvaru diamantu, který dřepěl na vrcholu oblohy jako pavouk. Lidé ho nazývali Démonovo oko a říkali, že Laskavý pán vidí všechno, co se pod ním mihne. Resurgandi se této pověře oficiálně posmívali – kdyby Laskavý pán věděl o všem, byl by je už dávno zničil –, ale já si říkala, kolik asi z nich se tajně obávalo, že by mohl znát jejich plány a přivést je ke zkáze.

Pozoroval mě teď z oblohy? Věděl, že mi strach víří tělem jako voda utíkající z vany, a smál se?

„Kéž by bylo bývalo víc času, abych tě mohl lépe připravit,“ řekl otec náhle.

Překvapeně jsem se na něj podívala. Přípravoval mě od mých devíti let. Mohl by tím snad myslet, že nechce, abych odešla?

„Ale dohoda zněla v den tvých sedmnáctých narozenin,“ pokračoval tak

klidně, že mě opustila veškerá naděje. „Musíme jen doufat v to nejlepší.“

Zkřížila jsem ruce. „Pokud se pokusím zbořit jeho dům a nepodaří se mi to, jistě mě zabije, takže možná za něj pak můžete provdat Astraia a dát šanci jí.“

Sevřel ústa. Takovou věc by Astraie nikdy neudělal a oba jsme to věděli.

„Telomache mi řekla, že ti Astraia dala nějaký nůž,“ prohlásil.

„Za to může ona,“ namítla jsem. „Nebo to byl váš nápad povědět sestře tu historku?“

Ještě jsem měla v živé paměti den, kdy nám teta Telomache řekla o Sibylině Rýmu – Astraiovo slabé popotahování, těžkou bolest v mém krku, náhlé bodnutí divoké *naděje*, když teta Telomache řekla, že bych možná svého manžela nemusela zničit tím a zůstat s ním navždy uvězněná v jeho bortícím se domě. Že bych ho mohla zabít a vrátit se v pořádku domů ke své sestře.

To nemůže být pravda, myslela jsem si tehdy. *Vím, že to nemůže být pravda* – ale stejně jsem se tu noc málem rozbředla, když mi teta Telomache řekla, že je to lež.

„Byla ještě dítě a potřebovala nějakou útěchu,“ prohlásil otec. „Ale ty jsi teď žena a víš, co je tvojí povinností, takže doufám, že ses ho už zbavila.“

Narovnala jsem se. „Mám ho na sobě.“

Otec se taky napřímil. „Nyx Triskelionová. Okamžitě si ho sundej.“

V ústech se mi zformovala slova *Ano, otče*, ale spolkla jsem je. Srdce mi bušilo jako o závod a v konečcích prstů mi vířil chlad, protože jsem vzdorovala svému otci, a to bylo nevděčné, bezbožné, špatné...

„Ne,“ prohlásila jsem.

Chystala jsem se zemřít při vykonávání *jeho* plánu. V porovnání s touhle poslušností nemohlo na tomhle nepatrném vzdoru záležet.

„Děláš si snad iluze...“

„Ne,“ zopakovala jsem rozhodně. To bylo také součástí mého vzdělání: příběhy všech těch bláznů, kteří se Laskavého pána pokusili zavraždit. Nikdo z nich neuspěl a všichni zemřeli, protože i když ho bodli do srdce, dokázal se v mžiku uzdravit a vzápětí je zabil. Už dávno jsem se vzdala naděje, že by démona mohla zabít nějaká zbraň smrtelníka.

„Rýmu nevěřím, a i kdyby ano, nevsadila bych naši svobodu na svoje umění zacházet s nožem. Na to jste mě, otče, připravil až příliš dobře. Ale tohle je poslední dar, který jsem dostala od svojí jediné sestry, a já ho při svém ztracení budu mít u sebe, když dovolíte.“

„Hm.“ Znovu se opřel do sedadla. „A pomyslela jsi na to, jak to vysvětlíš svému manželovi, až přijde ta chvíle?“

Jeho hlas byl znovu tak klidný, jako když mi předčítal příběh o Lukrécii. Ten eufemismus byl stejně suchý a nevzrušený jako prach na té staré knize. *Až přijde ta chvíle. Jinak řečeno: Až tě svlékne a zneužije, jak se mu zlíbí.*

V ten okamžik jsem k otci pocítila takovou nenávist jako nikdy předtím. Zírala jsem na povolenou kůži na jeho krku a pomyslela si: *Kdybych byla opravdu jako Lukrécie, zabila bych tebe a pak i sebe.*

Ale z pouhého pomyslení na tu bezbožnost se mi udělalo špatně. Jen se snažil zachránit moji matku. Nepochybně si ve svém zoufalství namluvil, že podvést Laskavého pána bude snazší. A jakmile zjistil, jak moc se mýlil, co mohl dělat než se pokusit zachránit, co šlo?

Ifigenie s radostí nechala svého otce Agamemnona, aby ji obětoval bohům, a tak řeckému loďstvu zajistila příznivý vítr při plavbě do Troji. Můj otec ode mě žádal mou smrt kvůli něčemu mnohem většímu – šanci zachránit Arkádii.

Celý svůj život jsem vídala ty, které démoni dohnali k šílenství. Viděla jsem, jak se jich všichni, ať už slabí či silní, bohatí či chudí, obávali. Kdybych provedla otcův plán – kdybych uvěznila Laskavého pána a osvobodila Arkádii –, démoni by už nikdy nikoho nezabili a ani nepřivedli k šílenství. Žádný hlupák by již s Laskavým pánem neuzavřel smlouvu a nikdo nevinný by za ni nemusel zaplatit. Náš lid by žil svobodně pod skutečnou oblohou.

Kdokoli z Resurgandi by za tuhle šanci s radostí položil život. Pokud miluji svůj lid, nebo aspoň svoji rodinu, taky bych taky měla být ráda, že za ně můžu zemřít.

„Povím mu pravdu,“ řekla jsem. „Nedokázala jsem se rozloučit s darem od svojí sestry.“

„Měla bys ho přesvědčit, že sis ho s sebou ani nechtěla vzít. Řekni mu, že jsi to slíbila svému otci.“

Nedokázala jsem odolat pokušení říct: „Sám s vámi jednal. Myslíte si, že je takový blázen, aby věřil tomu, že byste se mě pokusil zachránit?“

Oči se mu rozšířily a ztuhla mu čelist. S jiskřičkou potěšení jsem si uvědomila, že jsem ho nakonec přece jen ranila.

Takhle jsem ten příběh slyšela poprvé. Otec si mě vzal stranou a řekl: „Jako mladý jsem slíbil Resurgandi, že se jedna z mých dcer utká s Laskavým pánem a všechny nás osvobodí. Tou dcerou jsi ty.“

Předpokládám, že to byla z jeho strany laskavost, že mi to řekl takhle – první a poslední laskavost, kterou mi kdy prokázal. Zbytek příběhu jsem se vzápětí dozvěděla od tetý Telomache a pak jsem ho slýchala stále dokola – od ní, od

něho, od členů Resurgandi, kteří nás přijeli navštívit.

Ten příběh byl všude kolem mě – v pochmurném mlčení tety Telomache, v otcových pečlivě nicneříkajících pohledech, ve způsobu, jakým se dotýkaly jejich ruce, když si mysleli, že se nikdo nedívá. Byl přítomen v sestřině přetékající truhle s hračkami, v portrétech mojí matky v každém pokoji, ve stohu knih, které mi otec daroval o každém z hrdinů, který kdy zemřel pro povinnost. Dýchala jsem ten příběh, plavala jsem v něm a připadala si, že se v něm utopím.

Bylo to takhle:

Kdysi dávno byl Leonidas Triskelion mladý muž, pohledný a chytrý a statečný. Byl miláčkem své rodiny a nadějí Resurgandi. Zamilovala si ho i jedna mladá žena jménem Thisbe a nakonec se vzali. Ale jak léta plynula, naplnil jejich šťastné manželství zármutek, protože Thisbe nemohla počít dítě. Ať Leonidas přísahal, jak chtěl, že ji miluje, opovrhovala sebou jako bezcennou a nešťastnou manželkou, která bude příčinou toho, že jméno jejího manžela zemře spolu s ním, protože mu nemůže dát syna. Nakonec upadla do takového zoufalství, že se pokusila zabít. Protože pokud jí nedokázala pomoci ani Leonidova hermetická umění, jaká naděje jí ještě zbývala?

Jen jedna.

Takže nakonec Leonidas, který strávil celé roky zkoumáním, jak Laskavého pána porazit, se za ním vydal, aby s ním uzavřel dohodu. A dohodli se následovně: Syn nepřicházel v úvahu. Ale Thisbe do konce roku počne dvě zdravé dcery a jedinou cenou za to bude, že až jedna z nich dosáhne sedmnácti let, musí si vzít Laskavého pána.

„A nemysli si, že mě můžeš podvést,“ řekl Laskavý pán. „Pokud svoje dcery schováš, najdu je, a až se s jednou z nich ožením, tu druhou zabiju. Ale dej mi jednu dceru a ta druhá bude žít svobodně a šťastně až do smrti.“

Jenže i když Laskavý pán vždycky dodrží slovo, pokaždé toho, kdo s ním uzavřel smlouvu, zároveň podvede. Způsobil sice, že Thisbe počala a donosila dvojčata, ale už ji neučinil schopnou je porodit. První dcera se narodila dostatečně rychle, ale ta druhá vyšla ven pokroucená a pokrytá matčinou krví, a přestože přežila, Thisbe nikoli.

Leonidas si nemohl pomoci, aby si nezamiloval Astraiu, dceru, za kterou jeho žena tak draze zaplatila. A stejně tak si nemohl pomoci, aby mnou neopovrhoval, dcerou, která dostala život zadarmo, protože sám za nás nic nezaplatil. A tak Astraia, živoucí obraz své matky, vyrůstala obklopená láskou, zatímco já vyrůstala s vědomím, že mým jediným posláním je být ztělesněním pomsty svého otce.

Kočár se s trhnutím a nárazem zastavil.

Podívala jsem se na otce a on se podíval na mě.

Znovu se mi sevřelo hrdlo a polkla jsem. Byla jsem si jistá, že existuje něco, co bych mohla – měla – říct, kdybych tak na to dokázala dostatečně rychle přijít.

„Jdi s požehnáním bohů a svého otce,“ řekl klidně.

Ta naučená slova bodala ještě víc než jeho mlčení. Když kočí otevřel dveře kočáru, uvědomila jsem si, jak zoufale jsem si vždycky přála, aby dal najevo aspoň jediný náznak neochoty, aspoň jediný náznak, že mu působí bolest mě použít jako zbraň.

Ale proč bych si měla stěžovat? Nezranila jsem právě sestru ještě mnohem víc?

Zářivě jsem se usmála. „Bohové jistě tak laskavému otci požehnají, jak si zaslouží,“ prohlásila jsem a vysoukala se z kočáru, aniž bych se ohlédla. Dvířka se za mnou zabouchla. Kočí v mžiku práskl do koní a kočár se s rachotem dal do pohybu.

Zůstala jsem tiše stát, ramena pokleslá, a zírala jsem na dům svého ženicha.

Nepřivezli mě až přímo ke dveřím – nikdo by se tak blízko k domu Laskavého pána neodvážil, jedině kdyby byl natolik šílený, že by s ním chtěl uzavřít smlouvu –, ale ke kamenné věži už to bylo jen kousek po travnatém svahu. Byla to jediná část starého hradu králů Arkádie, která zůstala zachovaná. Kromě ní byl kopec korunován rozpadajícími se hradbami a přízračnými vstupy, které stály o samotě, bez stěn, jež by je obklopovaly.

Kolem mě slabě sténal vítr a čechral trávu. Do obličeje mě hřála rozptýlená záře slunce a v chladném vzduchu byla cítit hřejivá, zralá vůně pozdního léta. Nasála jsem ji s vědomím, že je to naposledy, co stojím venku.

Buď neuspěju a Laskavý pán mě zabije... nebo uspěju a buď zahynu v sutinách domu, nebo s ním zůstanu navěky uvězněná. V tom případě by pro mě bylo lepší, kdyby mě zabil.

Na okamžik jsem zauvažovala, že uteču. Jinou stezkou bych mohla seběhnout dolů z kopce, ještě než Laskavý pán zjistí, že jsem pryč, a pak...

... a pak by mě dopadl, vzal by si mě silou a zabil by Astraiu.

Neměla jsem na výběr.

Uvědomila jsem si, že se chvěju. Ještě pořád jsem chtěla utéct. Ale tak jako tak jsem byla odsouzená k záhubě, takže bych aspoň mohla zemřít při záchraně sestry, které jsem ublížila. Myslela jsem na to, jak moc Laskavého pána nenávidím, jak moc mu chci ukázat, že vyžádat si nevěstu – zajatkyni – byla největší chyba, jakou kdy udělal. Zatímco se ve mně stále třepotala nenávist, došla jsem k dřevěným dveřím do věže a zabušila na ně.

Tiše se otevřely.

Abych si to snad ještě nerozmyslela, hned jsem do nich vstoupila. Okamžitě se za mnou zabouchly. Trhla jsem sebou, ale dokázala jsem se udržet, abych se je nepokusila znovu otevřít. Neměla jsem odsud uniknout.

Místo toho jsem se rozhlédla kolem sebe. Stála jsem v kulaté vstupní hale velikosti mojí ložnice s bílými stěnami, modře dlážděnou podlahou a vysokým stropem. Ačkoli zvenku to vypadalo, jako by z domu nezbyvalo nic než jedna osamělá věž, z téhle místnosti vedlo pět mahagonových dveří a na každých z nich byl vyřezán jiný vzor z ovoce a květin. Zkoušela jsem vzít za kliky, ale všechny dveře byly zamčené.

Byl to smích? S tlukoucím srdcem jsem znehybněla. Ale pokud byl ten zvuk vůbec skutečný, už se neopakoval. Znovu jsem místnost obešla kolem dokola. Tentokrát jsem na každé dveře zabušila, ale stále se neozývala žádná odpověď. „Jsem tady!“ zvolala jsem. „Vaše nevěsta! Blahopřeju k svatbě!“

4

Nikdo neodpověděl.

Celé tělo mi pulzovalo strachy, protože každou chvíli se určitě otevřou dveře, nebo se ve stropě objeví trhlina, nebo mi promluví přímo za zády...

Otočila jsem se, ale byla jsem stále o samotě. Všude bylo ticho, až na můj přerývaný dech, jak jsem se v těsném živůtku pokoušela nadechnout. Podívala jsem se dolů a znovu jsem při pohledu na svoje zvednutá a odhalená prsa pocítila hanbu. Jako bych byla podnosem pro potěšení svého manžela.

Místo strachu jsem začínala cítit tlumený, důvěrně známý žár vzteku. Na knoflících živůtku byly dokonce namalované růže, protože tribut Laskavému pánovi přece musí být hezky zabalen, že? Stejně jako dárek k narozeninám. A Laskavému pánovi, stejně jako rozmazlenému dítěti v den jeho narozenin, bylo jedno, jestli nechá ostatní čekat.

S povzdechem jsem se posadila a opřela o stěnu. Můj manžel je pravděpodobně pryč a uzavírá proklaté smlouvy s dalšími blázný, kteří si – tak jako kdysi otec – myslí, že cenu, kterou žádá, dokážou zaplatit. Aspoň mám ještě trochu času, než se s ním budu muset setkat.

Manžel. Začala jsem ruce v pěst a najednou byl strach zpátky, protože jsem si vzpomněla, co mi včera v noci řekla teta Telomache. Věděla jsem, že se Laskavý pán natolik liší od ostatních démonů, že lidé na něj mohou pohlédnout, aniž by zešíleli. Ale podle některých měl ústa jako had, oči jako kozel a kly jako divočák, takže ani ti nejstatečnější nedokázali jeho nabídku odmítnout. Podle jiných byl naopak tak nelidsky krásný, že i ti nejmoudřejší jím byli okouzleni. Tak jako tak jsem si nedokázala představit, že bych mu dovolila, aby se mě dotkl.

(Otec se nikdy nezmínil, jaké bylo jednat s Laskavým pánem. Jednou jsem se ho odvážila zeptat, jak můj nepřítel vypadá. Zíral na mě, jako bych byla nějaký fascinující hmyz, a otázel se mě, co by to podle mě změnilo.)

Praštila jsem pěstí do zdi. Bolelo to, ale cítila jsem se o trochu líp. Kéž bych tak mohla udeřit svého manžela, až přijde ta chvíle.

Kéž by tak Rým byl pravdivý.

Nevěřila jsem tomu, opravdu ne, ale přesto jsem nůž vytáhla z pochvy a pomalu jím zamávala. Cítila jsem, jak se mi jeho váha přesouvá v ruce. Zacházet s nožem mě otec samozřejmě nikdy neučil. Nikdy mě nechtěl učit nic,

co nebylo užitečné pro jeho plán. Ale Astraia tu a tam sebrala nože z kuchyně a přemluvila mě k „výcviku“ – což převážně znamenalo, že jsme mávaly noži ve vzduchu a ječely. Nic užitečného.

Věděla jsem, že otec měl pravdu, že bych se toho nože měla zbavit – ale teď, když jsem byla zamčená v téhle místnosti, už nebylo kde ho schovat. A byla také pravda, že to byl poslední dar od mé sestry. Když už jsem ji nemohla mít ráda, mohla jsem aspoň u sebe mít její dar jako talisman do bitvy (vždycky milovala příběhy, kde to tak válečníci dělali).

Zasunula jsem nůž zpátky do pochvy a upravila si sukně. Pak jsem si uvědomila, jak jsem unavená. Chvíli jsem se pokoušela zůstat vzhůru, ale vzduch v místnosti se mezitím oteplil a ztěžkl. Všude bylo ticho, nikde ani stopa po netvorovi. A tak jsem usnula.

Někdo mi přes ramena přehodil příkrývky. To byla moje první mlhavá myšlenka, když jsem se probudila. Těžké teplé příkrývky. Něco mě lechtalo na krku a já sebou škubla.

Příkrývky sebou taky škubly.

Otevřela jsem oči. A hned nato jsem zjistila, že to, co mě lechtá na krku, je chomáč černých vlasů, že příkrývky jsou ve skutečnosti teplé tělo a že se na mně jako líná kočka rozvaluje Laskavý pán a hlavu má opřenou o moje rameno.

Zvedl obličej a usmál se. Pravdivé byly příběhy, které ho nazývaly „líbeznou pohromou“, protože měl jednu z nejkrásnějších tváří, jaké jsem kdy viděla. Měl špičatý nos a vysoké lícni kosti, orámované rozčuchanými inkoustově černými vlasy, a celý jeho obličej se vyznačoval arogantní jemností právě dospěvého muže, jemuž se nikdy nikdo nepostavil na odpor. Na sobě měl dlouhý tmavý kabát s neposkvrněným bílým nákrčníkem a na manžetách bílou krajku. Kdyby to byl člověk, mohla bych ho považovat za šlechtice.

Ale jeho oči měly karmínové duhovky a zornice ve tvaru štěrbiny, jaké mají kočky.

Srdce mi chtělo vyskočit z hrudi. Na tuhle chvíli jsem se připravovala celý život a teď jsem nebyla schopná se ani pohnout, natož něco říct.

„Dobré odpoledne,“ pronesl. Hlas měl jako šlehačku, lehký, ale sytý.

Zvedla jsem se ze země a posadila se. Také se posadil, s línou elegancí.

„Co?“ řekla jsem přiškrceným hlasem.

„Spala jsi,“ odvětil. „To čekání mě tak znudilo, že jsem taky usnul. A teď jsi tady.“ Naklonil hlavu. „Byla jsi dobrý polštář, ale myslím, že se mi víc líbíš takhle. Jak se jmenuješ, roztomilá ženo?“

Žena. Jeho žena. Ucítla jsem na stehně nůž, ale klidně mohl být sto mil daleko. I kdybych ho měla v ruce, stejně by to bylo jedno. Měla jsem se mu podvolit.

„Nyx Triskelionová,“ odpověděla jsem. „Dcera Leonida Triskeliona.“

„Hmm.“ Naklonil se blíž. „Už jsem viděl hezčí, ale myslím, že to bude stačit.“

„Můj pan manžel se tedy vyzná?“ vyhrkla jsem, než jsem si stačila uvědomit, co dělám, což bylo úplně špatně, protože jsem se mu měla zalíbit, okouzlit ho.

Bude se mu líbit, když si bude myslet, že jsi bezmocná, řekla mi teta Telomache.

„Tvůj pan manžel měl už osm žen.“ Naklonil se ke mně a já *cítla*, jak mi jeho pohled putuje po celém těle. „Ale žádnou z nich,“ rukama mi v mžiku vklouzl pod sukni, „tak,“ zatnula jsem zuby, odhodlaná to vydržet, „připravenou.“

A vytáhl nůž z pochvy. Jednou s ním zatočil a pak jím mrštil o zeď. Zabodnul se do ní skoro až k rukojeti a zůstal v ní vězet, skoro čtyři metry nad zemí.

Pak se na mě znovu podíval.

Ted' bych měla prosit o odpuštění.

„Ale jen jeden nůž?“ pronesl. „Prozíravý válečník by měl u sebe dva. Nebo jsem jeden přehlédl?“ Naklonil se ke mně. „Dovolí mi moje paní manželka, abych se podíval?“

Praštila jsem ho pěstí do obličeje.

Úder byl natolik silný, že přepadl na záda. Zalapala jsem po dechu. I když proti mně stál Laskavý pán, bylo mým prvním popudem se omluvit. Vyskočila jsem na nohy a srdce mi tlouklo jako splašené. Jenže pak jsem si uvědomila, že všechny dveře jsou stále zamčené, na nůž nedosáhnou a pravděpodobně jsem právě sebe i své poslání odsoudila k záhubě.

Když se znovu posadil, padla jsem na kolena. Měla jsem jen jedinou možnost. Začala jsem si rozepínat horní knoflík šatů, načež jsem je prostě roztrhla.

„Omlouvám se,“ pronesla jsem a pohled jsem upírala na podlahu. „Já jsem jen... otec mě donutil slíbit, že si s sebou vezmu nůž a... a...“ zakoktala jsem se, protože jsem si najednou uvědomila, že před ním klečím polonahá. „Jsem vaše žena! Hořím touhou po vašich dotecích! Žízním po vaší lásce!“ Nevěděla jsem, odkud ta příšerná slova vycházejí, ale nedokázala jsem je zastavit. „Udělám cokoli, já...“

Uvědomila jsem si, že se směje.

„Ty nic neděláš napůl, že?“ řekl.

„Ještě jsem vás ani napůl nezabila, ale dejte mi ten nůž a já to napravím.“ Zkřížila jsem ruce na prsou a vzpomněla si, že jsem pořád polonahá, ale nehodlala jsem před ním dát svoje rozpaky najevo.

„Lákavé, ale ne. Kdybys to udělala, musel bych tě zabít a já chci ženu, která přežije večeři.“ Rázně mi natáhl zpátky živůtek, takže jsem byla aspoň částečně zahalená, pak mě popadl za paži a pomohl mi na nohy. „Je načase tě doprovodit do tvého pokoje.“

Pozvedl ruku. Vypadalo to, jako by někoho přivolával, ale nebyl tu nikdo, kdo by to mohl vidět.

Něco tady nehrálo. Cítila jsem to jako zcela slyšitelné bzučení mouchy ve vedlejším pokoji. Svolával snad svoje démony? Nebo už tu dokonce byli? Rozhlédla jsem se po místnosti...

A můj pohled padl na jeho stín, jehož vysoká silueta se rýsovala proti zdi a navzdory rozptýlenému světlu byla ostrá jako stín vrhaný hermetickou lampou. Stál s rukou zdviženou, ale jeho stín měl ruku volně podél těla.

Démoni jsou utvořeni ze stínu.

Hrdlo se mi sevřelo hrůzou, protože stín se prodloužil a poodstoupil od něj – jestli tak lze nazvat to, co se krok za krokem sunulo po stěně. Potom mi jeho dlouhé prsty sjely po zápěstí. Jeho dotek byl jako závan ledového vzduchu, ale když jsem se mu pokusila vyškubnout, držel moji paži na místě jako železo.

Nedívejte se na stíny příliš dlouho, nebo byste v nich mohli spatřit tvář démona.

„Stín tě zavede do tvého pokoje.“ Sáhl si do tmavého kabátu, vytáhl stříbrný klíč a hodil ho stínu – Stínu –, který ho chytil v letu. „Doprovodí ji do apartmá pro nevěsty,“ řekl, zatímco Stín odemykal dveře s vyřezávanými růžemi a granátovými jablky. „Přiveď mi ji zpátky na večeři.“ Dveře se otevřely a za nimi se objevila dlouhá, dřevem obložená chodba lemovaná dveřmi. Stín mě do ní vtáhl.

„A dohlédni na to, aby dostala nové šaty!“ zavolal za námi. Pak se dveře zabouchly.

Zpočátku, jak mě Stín rychle táhl chodbou, jsem nevnímala nic než tlukot vlastního srdce. Každý krok mě odváděl pryč od světa tam venku, hlouběji do panství Laskavého pána. Připadalo mi, jako by mě pohřbívali zaživa. Nedokázala jsem přestat zírat na to, jak mi Stín svírá ruku – vypadal jako náhodný stín, na dotek byl jako závan vzduchu, ale přitom mě táhl vpřed, jako bych nevážila o nic víc než list. Nadpřirozenou hrůzou z toho stvoření se mi svíral žaludek.

Vysvobod' nás od očí démonů. To byla první modlitba, kterou jste se naučili, ať už jste byli kdokoli a modlili jste se ke kterémukoli bohu. Protože obětí jejich útoku se mohl stát kdokoli, vévoda či sedlák.

Nestávalo se to často. S démonem se nesetkal ani jeden člověk ze sta, ale i tak jich bylo dost.

Na ty, které přivedli do otcovy pracovny, jsem si moc dobře pamatovala. Schoulená dívka, ze které zbyla jen tichá hromádka kostnatých končetin. Muž, který se neustále svíjel a nekřičel pouze proto, že o hlas už dávno přišel. Někdy se díky otci jejich stav o něco zlepšil, jindy mohl jejich příbuzným jenom říct, aby jim i nadále podávali laudanum. Ale zdravý rozum se už nikomu z nich nevrátil. A to byli ještě ti šťastnější – nebo možná ti *nešťastnější* –, kteří setkání s démony přežili.

Většina ne.

Teď jsem se v rukou démona ocitla i já. Ale každý další krok znamenal, že mi stále ještě bije srdce. Nepřišla jsem o rozum. Nechtěla jsem si vyškrábat oči ani okousat nehty z prstů. Výkřik, který se ve mně chvěl, se dal snadno potlačit. Mohla jsem si v duchu říct: *Řekl, že chce, abych se dožila večere*, a ta slova mi dávala smysl.

Sledovala jsem, jak Stínův profil klouže po stěně a zvlní se, když přejde přes zárubeň dveří. Přesně takový stín by vrhal muž, který by šel o krok přede mnou a táhl mě za sebou. Ale zápěstí mi nesvírala žádná ruka, jen pruh stínu, a nikdo přede mnou nekrácel.

Až na tenhle stín.

Nikdo nevěděl, jak démoni Laskavého pána vypadají, protože ještě nikdo setkání s nimi nepřežil natolik přičetný, aby o něm mohl vyprávět. Ale Stín nevypadal jako něco, co by pouhým pohledem mohlo dovádět lidi k šílenství. Pomalu jsem se začínala uklidňovat.

Začala jsem vnímat chodbu. Nejdřív vzduch. Byl svěží, lenivě hřejivý jako letní vánek – na rozdíl od horka, které vydává oheň –, ačkoli jsem nikde neviděla žádné okno. Už to bylo dost divné. Pak jsem spatřila dveře, lemující obě strany chodby. Nejdřív vypadaly obyčejně, ale pak jsem si uvědomila, že jsou trochu vyšší a užší než obvykle. Byla to jen perspektiva, nebo byly dvevní překlady zešikmené i ve skutečnosti?

Jak dlouho jsme už šli? Viděla jsem konec chodby, ale nezdálo se, že by se přibližoval.

Byla tohle slabá ozvěna vzdáleného smíchu?

Najednou se krácející stín zdál být mnohem méně děsivý než hřejivé ticho chodby.

„Jsi opravdový démon, nebo jen tvor stvořený Laskavým pánem?“ vypadlo ze mě náhle. Jakmile jsem to vyřkla, bylo mi trapně. Jak jsem vlastně mohla čekat,

že bude stín mluvit?

„Nebo jsi jeho součástí? Mají všichni páni démonů chodící stíny, když vyskočí z dělohy Tartaru?“ pokračovala jsem s absurdním odhodláním, aby to vypadalo, jako že moje první otázka byla jen rétorická. „Řekla bych, že to dává smysl, že to, co se zrodilo z temnoty...“

Stín se zastavil tak náhle, až jsem klopýtla. Zatřpytil se stříbrný klíč a odemkl jednu z dveří. Pak jsme jimi prošli na úzké točité schodiště z kamene. Ovanul mě studený vlhký vzduch, trochu zkyslý, jako by tu místnost někdo kdysi používal jako akvárium. Pohlédla jsem vzhůru – a výš a ještě výš. Protože nad námi se schody ztrácely ve tmě a končily někde v nedohlednu.

„Má snad v úmyslu mě zabít schody?“ zabručela jsem. Pak mě Stín zatáhl vpřed a já už dál kráčela v tichosti, protože jsem věděla, že budu muset šetřit dechem.

Stoupali jsme pořád dál a dál, až mě pálily svaly na nohou a navzdory studenému vzduchu mi po krku stékal pot. Začalo mi být jedno, že mám obličej zkroucený úsilím a hlasitě lapám po dechu. Celý svět se zúžil na úsilí zvedat jednu třesoucí se nohu po druhé a nesvalit se do strany, kde byla jen prázdnota. Stín plynul hladce a neúnavně dál. Právě když jsem si pomyslela, že už neudělám ani krok, skončilo schodiště úzkým průchodem do čtvercové místnosti s holými bílými zdmi a dřevěnou podlahou. Když jsme jím procházeli, klopýtla jsem a padla na kolena.

„Prosím,“ zalapala jsem po dechu. V krku jsem měla tak sucho, že to znělo skoro jako zaskřehotání.

Pustil mi zápěstí. Se vzdechem jsem padla na záda. Chvilí jsem jen tupě zírala do stropu a snažila se popadnout dech. Konečně mi srdce přestalo bít tak divoce a začalo se mi líp dýchat. Na obličejí mi zatím chladl a zasychal pot.

Když se mi udělalo líp, všimla jsem si, že Stín klečí vedle mě. Jeho stinná postava přiléhala ke stěnám.

Po tváři mi přejel jeho chladný dotek a odhrnul mi z očí pramínek vlasů. Bezvýsledně jsem máchla rukou do vzduchu a rychle se posadila.

„Nepotřebuju kadeřníka,“ zabručela jsem. Srdce mi znovu bilo jako o závod a v místech, kudy mi přejel po kůži, jsem cítila pálení. Jeho dotek byl něžný – ale pořád byl *stvůra*, a ne-li démon, pak alespoň sluha Laskavého pána. Stejně jako v případě jeho pána měla jeho vlídnost jen učinit pozdější muka nesnesitelnější.

Stejně jako laskavost otce a tety Telomache, když řekli Astraie o tom Rýmu. Jen jsem ji pak mohla o to víc ranit.

Vyskočila jsem na nohy. „No tak, musíš mě uvěznit,“ pronesla jsem a pohlédla na Stín, který se stále krčil při zemi, jen beztvary obrys na zdi.

Pomalu se zvedl, až byl skoro o hlavu vyšší než já, stejně jako Laskavý pán. Pak mě vzal za ruku, ale najednou se zarazil. Připadalo mi, jako by mě upřeně pozoroval. Teď byl jeho profil jasně zřetelný a proti zdi se ostře rýsovala silueta jeho nosu a rtů a ramen. Najednou jsem si uvědomila, že i když je to netvor, je zároveň něco jako muž. Zčervenala jsem a volnou rukou jsem popadla roztržené okraje živůtku.

Díval se, když jsem si roztrhla šaty. Bude se snad dívat i až Laskavý pán nakonec...

Ucítila jsem bodavou bolest stisku, skoro jako by mi zmáčkl ruku, jako by se mě snažil uklidnit nebo se mi omluvit. Ale démon – nebo stín démona – by ke mně určitě nebyl tak laskavý. Pak mě zase táhl dál, i když už ne tak prudce jako předtím.

Další místností byl velký kulatý taneční sál. Jeho stěny zdobily zlatě natřené římsy, podlaha vířila modrozlatou mozaikou. Na jeho kupoli byly ztvárněné lásky bohů, rozsáhlá změť buclatých údů a svíjející se látky. Vzduch tu byl chladný, nehybný a nesmírně klidný. Moje kroky zněly jen jako tiché ťukání, ale rozléhaly se po celé místnosti.

Pak následovalo snad sto dalších místností a chodeb. V každé z nich byl vzduch jiný: horký nebo studený, čerstvý nebo zatuchlý, vonící po rozmarýně, kadidlu, granátových jablkách, starém papíru, nakládaných rybách či cedrovém dřevu. Žádná z těch místností mě neděsila tolik jako první chodba. Ale občas – zejména když oknem zazářilo slunce – se mi zdálo, jako bych znovu zaslechla ten slabý smích.

Nakonec jsme prošli dlouhou chodbou, která měla mezi dveřmi táflování z třeshňového dřeva a okna s krajkovými závěsy, a dorazili jsme k mému pokoji. Pochopila jsem, proč ho Laskavý pán nazval „apartmá pro nevěsty“. Stěny byly polepené tapetami se stříbrnými srdci a holubicemi a většinu místnosti zabírala velká postel s nebesy, pro dva víc než dost velká. Její čtyři sloupky měly podobu čtyř panen, načesaných a oděných do průsvitných rouch, která jim těsně přiléhala k tělu. Tváře měly vážné. Vypadaly přesně jako karyatidy držící krytý vstup do chrámu. Závěsy postele tvořily vodopád bílé krajky, protkaný karmínovými stuhami. Na nočním stolku stála váza s růžemi. Jejich rudé okvětní lístky byly široce rozevřené a odhalovaly zlaté středy, zatímco vzduchem se linula pižmová vůně.

Byla to postel postavená pro potěšení, stejně jako moje šaty, a jak jsem na ni

tak zírala, cítila jsem zároveň horkost i chlad. Pak jsem si všimla, že nalevo od postele je velké arkýřové okno s výhledem na mou vesnici. Sotva jsem si uvědomila, co vidím, už jsem stála u okna a tiskla ruce na sklo. Viděla jsem všechny budovy, malinkaté a zřetelné, jako dokonalý model, kterého bych se mohla dotknout, kdybych natáhla ruku.

Pohled na domov mě měl utěšit. Ale zvenku vypadal hrad Laskavého pána jako zřícenina. A tak, jak jsem tu tak stála u okna vedle svého svatebního lože, s vědomím, že jsem vnějšímu světu neviditelná, jsem si připadala jako přízrak.

Opřela jsem hlavu o okno a snažila se znovu se nerozplakat. Možná bych se takhle měla cítit. Právě teď – ne, *vždycky* – jsem existovala jen proto, abych zničila Laskavého pána. To Astraia byla ta hloupá, která si myslela, že jsem na světě, abych ji měla ráda.

Něco mě zalechtalo na lokti. Otočila jsem se a uviděla, jak Stín klouže zpátky po stěně. To on se mě dotknul, uvědomila jsem si. Teď se chvěl na stěně u prádelníku, a i když se to z jeho zkrouceného těla dalo těžko poznat, měla jsem dojem, že lomí rukama.

„Jsem v pořádku,“ řekla jsem a poodstoupila od okna.

Jistě že jsem byla v pořádku. Pro tohle poslání jsem byla vychovaná. Nemohla jsem být nic jiného než naprosto v pořádku.

Pak jsem si uvědomila, že s ním mluvím, jako kdyby byl někým, komu na mně záleží. Zkřížila jsem ruce na prsou.

„Jdi říct svému pánovi, že jsi vykonal jeho vůli. Nebo jsi tu snad chtěl zůstat a dívat se, jak se budu převlékat?“

Stín se zhoup – snad přikývl –, pak odplul pryč a nechal mě o samotě. Žuchla jsem na postel. Pokoj proplouval kolem mě. Najednou jsem nemohla uvěřit, že je to skutečnost, že opravdu sedím v hradě Laskavého pána a že na nočním stolku vedle růží stojí malá porcelánová pastýřka s modrými šaty a růžovými tvářemi.

Astraia měla úplně stejnou, jen s růžovými šaty.

Nehty se mi zaryly do dlaní. V tváři se jí nezračila jen bolest, když jsem ji opustila, ale naprosté nepochopení. Nemohla uvěřit, že se jí její milovaná sestra, která se na ni *vždycky* usmívala a líbala ji a utěšovala, snaží způsobit bolest. A stejně tak nemohla uvěřit tomu, že jí otec a teta Telomache lhali.

Milovala tě, pomyslela jsem si divoce. Je to tak. Podvedla jsi ji, zatímco ona si o tobě myslela jen to nejlepší. Až do úplně poslední minuty, kdy jsi ji připravila o všechnu lásku.

Tentokrát jsem se nerozbrečela, ale ten mrazivý pocit, který mnou projel, byl ještě horší. Měla jsem chuť rozškrábat si kůži, rozbít pastýřku na kusy, tlouct do

zdi a kvílet. To bych se ale přestala ovládat a neviděla jsem snad právě, kam to vede? Tak jsem jen tiše a napjatě seděla, dusila v sobě trápení, zlost a hanbu, až jsem nakonec znovu upadla do strnulosti.

Pak jsem zatnula zuby, došla ke skříní a našla šaty s největším výstřihem, splývavé cosi z tmavě modrého hedvábí. Zlomila jsem svojí sestře srdce. Už ji nikdy neuvidím, takže už ji nikdy nebudu moct poprosit o odpuštění. Nechala jsem v sobě nenávist hlodat tak dlouho, že už jsem stejně ani nedoufala, že bych se ji ještě někdy mohla naučit náležitě milovat. Ale mohla jsem se alespoň postarat o to, aby žila osvobozená od Laskavého pána, nemusela se už bát jeho démonů a aby na ni svítilo opravdové slunce.

5

Večeře se podávala ve velkém sále vytesaném z tmavě modrého kamene. Po obou stranách ho lemovalo sloupoví. Po levé straně byla kamenná zeď za sloupy hrubá a nedokončená, ale na pravé straně stála obrovská stěna z barevných sklíček. Sklíčka nevytvářela žádné obrazce, vše bylo jen spletitou změtí pestrých barevných kosočtverců, které na bílý ubrus vrhaly duhové záblesky. Na vzdáleném konci sálu bylo velkým prázdným obloukem vidět oblohu na západě, kde viselo nízko slunce. I když obzor byl daleko, obloha vypadala podivně blízko. Její mramorování bylo větší a její povrch průsvitnější, takže měla barvu jasně zářící zlatorudé s červenohnědými žilkami.

Uprostřed působivé oblohy byla tmavá skvrnka. Rychle se zvětšovala, až jsem uviděla, že je to velký černý pták, dost možná velikosti koně. Jak se blížil k oblouku, letěl stále pomaleji a postupně se měnil v člověka.

Ne, nikoli v člověka, ale v Laskavého pána. Přistál se zasvěcením a kráčel vpřed, a zatímco se síní rozléhal klapot jeho vysokých bot o kamennou podlahu, křídla se mu složila a splynula s liniemi jeho dlouhého tmavého kabátu. Na okamžik vypadal jako člověk a připadal mi krásný. Pak se ale přiblížil natolik, že jsem v jeho karmínových očích mohla rozeznat úzké zornice, a hrůzou z toho monstra se mi zježila kůže.

„Dobrý večer.“ Zastavil se na opačném konci stolu a jednou rukou spočinul na opěradle svého křesla. „Líbí se ti tvůj nový domov?“

Usmála jsem se a naklonila se dopředu, lokty na stole, přičemž paže jsem tiskla k sobě, aby se mi nadzvedla prsa. „Zbožňuju ho.“

Úsměv se mu zkrabatil, jako by jen stěží zadržoval smích. „Jak dlouho jsi ten trik nacvičovala?“

Nepřestávej se usmívat, pomyslela jsem si, ale tváře mi hořely, protože jsem si uvědomila, jak dětinsky jsem musela vypadat.

„To tě naučila tvoje teta? Protože mezi námi – jsem si jistý, že jejímu kouzlu by dokázal odolat i osamělý kocour.“

Nejhorší bylo, že na tenhle nápad mě opravdu přivedla ona – ale nemusel to říct zrovna takhle. Jako bych snad byla jako teta Telomache. A jako by zrovna *on* měl právo ji kritizovat.

Řekl ještě něco, ale nevnímala jsem ho. Zírala jsem do svého prázdného talíře, dýchala velmi pomalu a snažila se nic necítit. Nemohla jsem se znovu přestat

ovládat. Ne teď a tady.

Připadala jsem si, jako by mi pod kůží lezli mravenci, jako by mi v uších bzučely mouchy, jako by se mě pokoušel strhnout ledový proud. V hlavě jsem si vyjmenovávala tahle přirovnání, protože někdy, když jsem ten pocit dostatečně analyzovala, se mi ho podařilo zahnat.

Na krku mě zalechtal jeho dech a já ucukla. Teď stál vedle mě, naklonil se a pronesl: „Jsem zvědavý. Jaké rady ti vlastně teta dala?“

Najednou mi nějaká strategie byla úplně fuk. Chňapla jsem po vidličce a pokusila se ho s ní bodnout.

Chytil mě za zápěstí právě včas. „To je něco trochu jiného.“

„Omlouvám se...“ začala jsem automaticky, ale pak jsem se mu podívala do rudých očí.

Zabil bezpočet lidí, včetně méj matky. Už devět set let tyranizuje mou zemi za pomoci démonů, kteří můj lid udržují v hrůze. A zničil mi život. Proč bych se mu měla omlouvat?

Popadla jsem talíř a mrštila mu ho do obličeje, pak jsem rychle sáhla po noži a pokusila se ho bodnout levou rukou. Tentokrát se mi to skoro povedlo, ale pak mi zkroutil pravou ruku. Paží mi projela bolest a oba jsme se svalili na podlahu. Samozřejmě skončil na mně.

„Úplně jiného.“ Vůbec nezněl zadýchaně, zatímco já nemohla popadnout dech. „Možná si dokonce zasloužíš být mojí ženou.“ Posadil se.

„Vidím, že... ani vy si nemyslíte, že je to kompliment,“ vymáčkla jsem ze sebe. Srdce mi stále divoce bušilo, ale nezdálo se, že by se mě chystal potrestat.

„Jsem zlý pán démonů. Víím, že to není kompliment, ale líbí se mi, když má žena v srdci trochu zášti.“ Dloubl mě do čela. „Jestli se brzy neposadíš, použiju tě znovu jako polštář.“

Vyškrábala jsem se do sedu. Usmál se. „Výborně. Tak začneme znovu. Jsem tvůj manžel, takže mě můžeš oslovovat ‚můj drahý pane‘...“

Vycenila jsem zuby.

„Nebo Ignifexi.“

„To je vaše skutečné jméno?“

„Ani zdaleka. Teď poslouchej pozorně, protože tě seznámím s pravidly. Zaprvé, každý večer ti nabídnu možnost uhádnout moje jméno.“

Bylo to tak naprosto nečekané, že mi chvíli trvalo, než jsem vůbec pochopila, co říká. Pak jsem strnula, protože jsem si byla jistá, že se z jeho pravidel nakonec vyklube nějaká hrozba nebo výsměch. Ale Ignifex pokračoval dál, tak klidně, jako by takové věci říkali všichni manželé. „Když uhodneš, budeš volná. Když

neuhodneš, zemřeš.“

I přes hrozbu smrti to znělo až příliš dobře na to, aby to byl jen další z jeho triků.

„Proč mi vůbec nabízíte tuhle šanci?“

„Jsem Pán dohod. Tohle považuj za jednu z nich. Pravidlo číslo dva: Většina dveří v tomhle domě je zamčená.“ Rozhrnul kabát a já zahlédla tmavé kožené řemínky, které měl natažené přes hrud'. Na každém z nich viselo několik klíčů. Vzal obyčejný stříbrný klíč, který mu visel blízko u srdce, a podal mi ho.

„Tenhle klíč odemkne všechny místnosti, do kterých máš dovoleno vstoupit. Do těch ostatních se vstoupit nepokoušej, nebo toho budeš draze litovat... i když ne moc dlouho.“

„To se stalo vašim předešlým osmi ženám?“

„Některým z nich. Některé si tiply špatné jméno. A jedna spadla z ocelového schodiště, ale ta byla neobyčejně nemotorná.“

Sevřela jsem klíč v ruce. Jeho studené hrany se mi zaryly do dlaně jako malý ostrý příslib. Možná jsem svého manžela nedokázala okouzlit, ale přesto byl natolik blázen, aby mi dal trochu svobody. A já se postarám o to, aby toho *hodně* litoval.

„Dala by sis zatím něco k večeři?“ Postavil se a natáhl ke mně ruku.

Ignorovala jsem ho a postavila se bez jeho pomoci. Najednou jsem ucítila teplou lahodnou vůni vařeného masa. Zatímco jsme spolu zápasili, objevilo se na stole ohromné pečené sele s nohama směřujícíma ke stropu. Vedle něj stála mísa s falešnou želví polévkou a všude kolem ležely podnosy s ovocem, rýží, sladkým pečivem a pečenými plchy.

„Jak...?“ vydechla jsem.

Ignifex se posadil. „Jestli začneš přemýšlet nad tím, jak tenhle dům funguje, pravděpodobně z toho zešílíš. Což by mohla být docela zábava. Zvláště pokud to bude ten druh šílenství, při kterém bys chtěla běhat nahá po chodbách. Posluž si dle libosti.“

Zařála jsem zuby a sedla si znovu ke stolu. I když bylo jeho blábolení pobuřující, překvapivě mě uklidňovalo. Protože dokud žvanil nesmysly, nic *nedělal*.

Neviditelné ruce, které předtím přichystaly na stůl jídlo, mi také vrátily nůž, vidličku a talíř na původní místo a naplnily mi sklenici vínem. Pozvedla jsem ji, zakroužila s ní a upřeně pozorovala tmavou tekutinu. Pomyšlení, že bych tu měla jíst a pít, mě najednou naplnilo hrůzou. Persefona ochutnala jídlo v podsvětí jen jednou a už se nikdy nemohla vrátit. Ale co, stejně jsem odsud neměla

vyváznout živá.

„Není v tom krev ani jed,“ zakřenil se. Moje obavy pro něj zřejmě představovaly nevyčerpatelný zdroj zábavy. „Jsem možná démon, ale nejsem Tantalos ani Mithridates.“

„Jaká škoda,“ zamumlala jsem a usrkla si vína. „Mithridates by mi nevadil. Získala bych rychlou smrt nebo aspoň užitečnou imunitu.“ Podle legendy si tento dávný král do jídla každý den přidával trochu jedu, až mu nakonec žádný jed na světě nedokázal ublížit. Uvažovala jsem, jestli bych mohla Ignifexe otrávit – ale jaký pozemský jed by dokázal zabít démona?

„Aspoň buď vděčná, že nejsem Tantalos.“ Olízl nůž a já sebou trhla. Příběh o Mithridatovi četli jen učenci, ale nebyl nikdo, kdo by neznal příběh Tantara – krále, který se domníval, že bohy uctí tím, že jim předloží svého zavražděného syna. Byl potrestán věčným hladem a žízní, protože na ovoce, které mu visí těsně nad hlavou, nedosáhne, a voda, které se chce napít, vždy odteče.

„Zdržet se ohavností není žádná zvláštní laskavost, která by vám měla vynést odměnu, můj pane manželi.“ Založila jsem ruce na prsou. „Nebo snad čekáte, že vás začnu milovat jen proto, že jste mě ještě nevystavil žádnému utrpení?“

Když jsem pronesla ta slova, uvědomila jsem si, že je to pravda. Už půl dne jsem byla nevěstou Laskavého pána, a utrpení jsem zatím zažila až překvapivě málo. Ale nevyvolávalo to ve mně vděčnost, nýbrž znepokojení. Co může mít za lubem?

„No, zatím doufám, že bychom aspoň jednou mohli povečeřet, aniž by ses mě pokusila probodnout vidličkou,“ prohlásil.

„Tak to se nejspíš budete muset smířit se zklamáním.“

Možná měl v úmyslu mě zničit čekáním v nejistotě. Ale já jsem na to, až mě zničí, čekala celý život. Může se mi posmívat, jak se mu zlíbí, ale stejně mě nezlomí. Natáhla jsem se po tácu s nadívanými plchy. Po zmínce o Tantalovi jsem sice na maso moc chuť neměla, ale odmítala jsem to na sobě dát znát.

Jedli jsme v tichosti. Neměla jsem příliš hlad a neviděla jsem důvod, proč bych měla předstírat opak, a tak jsem záhy položila vidličku a řekla: „Omluvíte mě, prosím?“

„Nepotřebuješ moje dovolení, abys odešla od stolu. Nejsi dítě.“

„Ne, jsem jenom váš zajatec.“ Postavila jsem se. „Jdu si lehnout.“ A pak se mi znovu rozbušilo srdce. Jak jsem na to jenom mohla zapomenout, i kdyby jen na okamžik? Jsem jeho žena a tohle je naše svatební noc. I když mě nechce týrat, jistě bude chtít uplatnit své právo.

Byl sice o něco méně krutý, než jsem čekala, ale pořád to byla ta nelítostná,

nelidská *stůra*, která mě držela v zajetí, zabila moji matku a utiskovala celý můj svět. Z pouhého pomyslení na to, že bych mu dovolila, aby se mě zmocnil, se mi dělalo nevolno. Ale neměla jsem na výběr.

Vzpomněla jsem si, jak mě otec pohladil po hlavě a zanotoval: „Povinnost je hořká na chuť, ale sladká k pití,“ a přála jsem si, aby tu byl a mohla jsem mu plivnout do tváře.

Sledovala jsem, jak se Ignifex najednou zvedl a kráčí směrem ke mně. Možná že nebude čekat, až budeme v posteli. Možná si mě vezme teď a tady. Říkala jsem si, že to už alespoň budu mít za sebou – ale moje mysl okamžitě zrádně dodala: *Než nastane další noc a pak další a další...*

„Nyx Triskelionová.“ Vzal mě za pravou ruku. „Chceš se pokusit uhodnout moje jméno?“

Chvíli mi trvalo, než jsem si vzpomněla, co mi předtím řekl, a další, než jsem byla schopná promluvit. „Samozřejmě že ne.“

„Tak se uvidíme zítra.“ Zdvihl mi ruku a políbil mě na klouby prstů. Pak ji zase pustil a zamířil kolem mě ke dveřím. „Sladké sny.“

„Ale...“ pronesla jsem a nenáviděla se za svůj chvějící se hlas. Úleva by přece neměla být cítit jako strach.

„Copak?“ Byl už krok ze dveří, ale naklonil se zpátky do síně a několik zbloudilých kadeří se mu svezlo do očí. „To už jsi ze svého manželství zklamaná?“

Polkla jsem. „No, o svatební noci jsem čekala víc násilí.“

„Jsem tvůj manžel. Můžu čekat, jak dlouho se mi zlíbí, a přesto tě mít celou.“

Noční košile v mojí skříni byly z krajky a mušelínu a střižené tak, aby těsně přiléhaly k tělu a rozevíraly se v nečekaných rozparcích. Prohrabovala jsem se jimi, dokud jsem neobjevila župan z jemňounkého rudého hedvábí. Neměl ani knoflíky, jen pásek, ale aspoň nebyl průhledný. Pak jsem přecházela sem a tam po pokoji, aniž bych si ho na sebe oblékla. Ignifex v podstatě řekl, že mě dnes večer nenavštíví, ale byla to přece moje svatební noc. Co jiného by dělal?

Nicméně nebyl to člověk. Kdo mohl vědět, co si myslí o manželství?

Ucítila jsem záchvěv pohybu a rychle zvedla hlavu. Po stříbrobílé stěně se do pokoje sunul Stín. Celé tělo mi najednou ožilo napětím. Až doteď jsem si neuvědomila, jak moc jsem začala věřit tomu, že toho budu ušetřena.

„To už si mě můj pan manžel znovu žádá?“ zeptala jsem se.

Stín se chvíli chvěl a pak zůstal bez hnutí.

„Nebo jsi tady, abys mě na něj připravil?“ Zkřížila jsem ruce na prsou, aby

nebylo vidět, jak se mi třesou. „Protože tvůj pán dostane jen to, co teď vidíš.“ Ignifex mě mohl usmrtit, kdykoli se mu zlíbí, ale do té doby jsem se mu odmítala podvolit.

Stín poodstoupil od stěny.

Při prvním kroku byl jenom tmavou skvrnou, která pouze vzdáleně připomínala lidskou postavu. Pak se okraje skvrny rozvětvily v prsty a roztřepily ve vlasy. Zesvětlaly a získaly na objemu. Když stanul u nohou mojí postele, vypadal skoro jako normální člověk, živý, dýchající, hmotný. Skoro, protože byl přece jen utvořený z odstínů šedé. Jeho roztrhaný kabát měl barvu břidlice, pleť měl mléčně bílou, vlasy bledě stříbrošedé. Jen jeho oči měly barvu, tak tmavě modrou, jakou jsem nikdy předtím neviděla, a zornice měl kulaté jako člověk.

Tvář měl úplně stejně krásně tvarovanou jako Ignifex. Ale bez těch karmínových kočičích očí, bez stopy arogance nebo výsměchu v obličeji či způsobu, jakým stál, mi chvíli trvalo, než jsem si té podobnosti všimla.

„Ty...“ Objala jsem se rukama. „Jak jsi...“

Pokynul směrem k tikajícím hodinám na zdi.

„Protože je noc?“

Přikývl, ukázal ke dveřím a podal mi ruku. Zjevně mě někam zval.

Možná že pán démonů může mít živý stín. Dokonce se zdálo, že ten stín může v noci nabývat lidské podoby. Ale Stínovy oči byly oči člověka – a měly modrou barvu jako skutečná obloha, kterou jsem znala jen z knih. Na jeden bláhový okamžik jsem těm očím chtěla věřit. Začala jsem k němu natahovat ruku.

Pak jsem si ale vzpomněla, kde jsem a čím tvář to je.

„Takže ty na sebe můžeš vzít jeho tvář,“ pronesla jsem. „To znamená, že jsi jeho součástí.“ Svěsila jsem třesoucí se ruce podél těla a narovнала se tak hrdě, jak to jen šlo. „Jestli jste si mě přišel vzít, budete to muset udělat tady, můj pane. Nikam s vámi nepůjdu.“

Sevřel ústa. Pak vykročil vpřed. Couvla jsem a on přede mnou na znamení hluboké oddanosti poklekl. Políbil mi nohu a položil mi ruce na kolena. Starý postoj prosebníka.

Pak ke mně vzhlédl a v širokých modrých očích se mu zračilo zoufalství.

Jako dítě jsem jednou seděla s uchem přitisknutým ke stojacím hodinám v obývacím pokoji, které zrovna odbíjely poledne. Jejich údery mi nezněly jen v hlavě, ale procházely mi celým tělem, od kostí v pažích až po vzduch v plicích, až jsem vedle nich byla jen bezmocnou vibrací.

Tak jsem se cítila i teď. Na zlomek okamžiku jsem se nedokázala pohnout ani nadechnout, jen jsem zírala na jeho bledou tvář a pootevřené rty a v hlavě mi

stále znělo: Upěnlivě mě prosí.

Vybavila jsem si Ignifexe, jeho aroganci a samozřejmou moc. Nikdy by se mě o nic neprosil. Ostatně ani žádný jiný démon, pokud by mu nehrozil nejstrašlivější osud. Neměla jsem sílu Stínu ublížit.

Ať už byl tenhle tvor kýmkoli, nemohl být součástí Ignifexe. Nemohl to být démon. Byl to zajatec stejně jako já.

Vzala jsem ho za ruce. Kůže měl chladnou a suchou a působila překvapivě hmotně. Pod ní jsem cítila klouby a šlachy.

Odmítnout prosebníka bylo hluboce bezbožné. Tenhle rituál byl tak starý jako sama pohostinnost a právě tak posvátný. To ale nebyl důvod, proč jsem mu pomohla se zvednout. Samozřejmě jsem věděla, co bych měla udělat, ale tak jako tak jsem byla odsouzená k záhubě, takže hněvu bohů už jsem se ani moc nebála. Když jsem se Stínu podívala do očí, pomyslela jsem si: *Jestliže je zajatcem, pak by mohl být i spojencem.*

Laskavý pán zrazený svým vlastním stínem. Ta myšlenka se mi líbila.

Stále jsem mu plně nedůvěřovala, ale následovat ho nebylo projevem důvěry. Byla to sázka do loterie.

„Veď mě,“ prohlásila jsem. „Stejně jsem tady, abych zemřela.“

Na bledé tváři se mu mihl úsměv a sevřel v dlani mou ruku. Znovu mě překvapilo, jak lidsky působí jeho kůže na dotek. Pak mě pustil a kráčel pryč, přičemž jeho bosé nohy šustily po podlaze. Zaskřípala pod ním podlaha, jako by snad opravdu byl člověk, a já sebou trhla. Pak jsem ho následovala.

Koneckonců to, co jsem mu řekla, byla pravda. Nebyla jsem tu, abych přežila.

Vedl mě dolů potměnými chodbami domu. Některé osvětlovalo bledé měsíční světlo dopadající šikmo okny, protože na noční obloze se třpytil postříbřený úplněk, stejně falešný jako slunce. V některých místnostech se nacházely hermetické lampy či praskající pochodně. V některých nebylo žádné osvětlení ani okna či – znepokojivě – jen okna s výhledem do naprosté tmy. V nich Stín luskl prsty a vedle něj se objevil malý proužek světla.

Šli jsme znovu do tanečního sálu, kterým jsme už jednou procházeli. Poznala jsem ho podle zlacených říms na stěnách, protože strop ve tmě nebyl vidět – a podlaha vypadala úplně jinak. Mozaiky i podlaha zmizely a celá místnost teď byla plná tmavě modré nehybné vody. Nad ní vířila drobounká světýlka, která na hladinu vody vrhala zlatobílé odlesky.

„To je nádhera,“ zašeptala jsem.

Stín mě znovu chytil za ruku a táhl mě dál vpřed. Šla jsem váhavě dva kroky za ním a čekala, že si namočím nohy – ale místo toho jsem se chodidly dotkla

něčeho chladného, pevného a hladkého jako sklo. Podívala jsem se pod sebe – voda kolem našich nohou byla zčeřená, ale udržela nás. Došli jsme doprostřed půlnočního jezera a pozorovali světýlka, která kolem nás vířila jako hejno ptáků.

Ale i když to bylo krásné, nemohla jsem se tím pohledem nechat zcela unést.

„Neklečel jsi přede mnou, jen abys mi ukázal něco hezkého.“ Pohlédla jsem na Stín. Upíral zrak někam přes vodu, pryč ode mě. „Vsadila bych se, že jsi dokonce riskoval jeho hněv, abys mě sem zavedl. Proč?“

Otočil se ke mně a jeho bezbarvá tvář vypadala vzdáleně. Rychle a pevně mi sevřel ruku a přitiskl mi ji k srdci.

Dech se mi zastavil v hrdle. Nebylo slyšet nic než tlukot mého srdce.

Dotkl se mojí ruky, která mi spočívala na srdci, a pak ukázal na vodu kolem nás. Byla to hádanka, o jejíž rozluštění mě naléhavě prosil. A kdybych tak jen dokázala myslet na něco jiného než na ty modré oči a svůj tep, který mi bušil v hrdle...

A pak jsem si najednou uvědomila, že to není můj tep, ale tlukot srdce hermetického díla. Hledáním čtyř srdcí bezpočtu děl jsem v otcově laboratoři strávila hodiny, až jsem to nakonec dokázala během chvilky a se zavřenýma očima. To ale bylo něco jiného. Otcova díla měla slaboučký tep a tloukla splašeně jako malý horečný hodinový strojek, až nakonec praskla. Tohle byl pomalý tok energie, jako oběh krve uvnitř mého těla nebo pohyb mízy uvnitř stromu.

Pochopila jsem.

Se zachvěním jsem se nadechla. Zírala jsem na něj a ruka mi klesla. „Tohle je Srdce vody.“

Sotva znatelně přikývl.

Srdce vody. První krok k porážce Laskavého pána. Důkaz, že jsme měli pravdu, že ho *lze* porazit.

A Stín mi ho přes odpor svého pána ukázal.

„Děkuju,“ zašeptala jsem. Otročil Ignifexovi způsobem, jaký jsem si nedokázala představit, a přesto mi pomáhal s ním bojovat.

Pomáhal mi. V tomhle podivném a děsivém domě, vydána na milost svému monstóznímu manželovi, jsem už nebyla sama.

„Děkuju,“ řekla jsem znovu a on se usmál. Měl přitom tak mírný a potěšený výraz, jako by ani nemohl uvěřit, že se může usmívat. Jeho vzdáleně krásná tvář se tím změnila v něco skutečného a lidského a já mu úsměv opětovala. Bylo to poprvé za celé roky, co jsem se na někoho usmála, aniž bych cokoli předstírala, aniž bych v srdci měla sebemenší stopu zášti.

Mimo tento pokoj a s návratem denního světla budu manželkou netvora, drženou v zajetí. Budu se utápět ve svém strachu a nenávisti, Stín bude jen cárem tmy, který mi nebude schopen pomoci, a Ignifex se bude mému zoufalství posmívat. Ale tady a teď vypadal Stín jako originál a Ignifex jako jeho kopie. A já jsem si tady a teď připadala jako nějaká jiná dívka, jako někdo, kdo se nebojí, kdo nikdy neměl v srdci nenávist a ani ji nezasluhoval. Někdo, komu by dokonce mohlo být odpuštěno, kdyby si vzal něco, co chce.

Vybavila jsem si Ignifexův úšklebek a jeho sebevědomá slova: *Můžu čekat, jak dlouho se mi zlíbí, a přesto tě mít celou.*

A pomyslela jsem si: *Tady je něco, co nedostane.*

Stoupla jsem si na špičky a políbila Stín na rty.

Moje tvář vlastně jen narazila do té jeho. I když mi o tom teta Telomache dala přednášku, neměla jsem ponětí, jak polibek prodloužit, a jeho rty mě vylekaly, cizí a chladné jako sklo. Pak mě ale chytil pod bradou a něžně mě políbil na otevřená ústa. Ačkoli měl rty stále chladné, jeho dech byl teplý. Když mě políbil, vydechla jsem do jeho úst, až mi připadalo, jako by moje tělo bylo jen vzduch mísící se s tím jeho.

Když mě pustil ze sevření polibku, neodtáhla jsem se. Upřeně, s divoce bušícím srdcem jsem pozorovala jeho hrdlo a snažila se potlačit šílené nutkání se začít smát. Nikdy se mi ani nesnilo o tom, že okusím polibek od někoho jiného než od svého nestvůrného manžela, který nemohl být ničím jiným než utrpením... a teď...

„Musíš být opatrná,“ pronesl Stín.

Teprve teď jsem se od něj odtáhla. „Jak...“

Slabě se pousmál. „Protože jsi mě políbila.“

Při slově *políbila* se mi celé tělo křečovitě stáhlo. Najednou jsem si už nepřipadala jako nějaká zvláštní svobodná dívka, která může mít, co chce, ale jako Nyx Triskelionová, která má střežit svou počestnost (pokud ji zrovna neobětuje) a myslet jen na záchranu Arkádie. A přitom jsem právě rozpustila políbila muže – no, možná to nebyl muž, ale *rozhodně* to nebyl můj manžel.

Právě jsem políbila někoho, jehož úsměv najednou zmizel a kdo mě teď pozoroval pokojnými očima a ani v nejmenším se nepokoušel překlenout ten malý prostor mezi našimi těly.

Protože jsem se nemohla propadnout do země, poodstoupila jsem od něj a pokoušela se myslet na něco jiného.

„Nejsi jeho součástí,“ prohlásila jsem a pozorovala jeho tvář. Netečně na mě zíral. „Myslím, že nejsi jen něco, co vytvořil.“ Pouhá věc by mě nemohla políbit

proti vůli svého tvůrce. „Jsi někdo, koho proklel, že ano?“

Stín přitakal a mně se divoce rozbušilo srdce. Někdo, kdo byl proklet, může být osvobozen, a někdo, kdo byl osvobozen, může pomýšlet na...

Co? Že mě znovu políbí, než budu na věky uvězněná s Laskavým pánem v jeho bortícím se domě? To už pak bude jedno, jestli jsem dostala jeden polibek nebo sto, než mě potkala moje zkáza.

A o tom Stín stejně neuvažoval. Byl jen rád, že může mluvit, pokud *rád* bylo to pravé slovo pro někoho, jehož tvář byla najednou nehybná jako voda pod našima nohama.

„Oba jsme jeho zajatci,“ prohlásila jsem. „Už jsi ho jednou zradil. To z nás dělá spojence, nemám pravdu?“

Mohla jsem být ráda, že je alespoň mým spojencem. Nikdy jsem ani tolik nečekala.

Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale pak se zarazil. „Musím ho stále poslouchat,“ řekl po chvíli. „Neměla bys mi příliš důvěřovat.“

Ale ta slova ve mně zažehla důvěru. Démon či stín démona by mě nabádal, abych mu důvěřovala, a nevaroval by mě před sebou samým.

„Pak ti budu důvěřovat, nakolik můžu,“ prohlásila jsem. „Co mi o něm můžeš říct? Co ti udělal?“

„Nemůžu...“ Jeho ústa se neslyšně pohybovala, až si na ně nakonec přitiskl ruku. Svraštil kůži mezi očima.

„Nemůžeš o něm mluvit? Nebo o sobě?“

„O žádném z jeho tajemství,“ řekl mírným hlasem.

„Co mi tedy můžeš říct?“

Vypadalo to, že nad odpovědí pečlivě přemýšlí. „Ostatní srdce budeš muset najít sama. A buď opatrná.“

Pokoušela jsem se přijít na nějakou užitečnou otázku, na kterou by mi mohl odpovědět. „Je nějaká doba, kdy je zkoumat dům nejbezpečnější?“

„Nikdy.“ Odmlčel se. „Ale v noci si toho, co děláš, nebude všímat. Zůstává ve svém pokoji.“

„Proč? Bojí se tmy?“

Myslela jsem to v legraci, ale Stín vážně přikývl. „Jako všechny stvůry. Protože mu připomíná, čím skutečně je.“

„Proto jsi v noci člověkem?“ zeptala jsem se ho. „Protože ve dne z tebe učinil netvora, ale tma ti připomíná, čím skutečně jsi?“

Podíval se na mě. Jistě, o tom, kým je, nemohl mluvit.

„Jsem moc ráda,“ řekla jsem, „že jsem tě potkala. Je mi líto, že pořád musíš

nosit jeho tvář.“ *I když tobě moc sluší*, pomyslela jsem si a znovu jsem se chtěla propadnout do země. Místo toho jsem pokračovala: „Ty víš, co dělám. Ví to i on?“

Pokusil se mi odpovědět, ale moc Laskavého pána ho zadržela. Ústa se mu zkroutila a pak ztuhla, až se nakonec přestal snažit, vzal mě za ruku a podíval se mi zpříma do očí. „Jsi naše jediná naděje.“

Tahle slova jsem od své rodiny slyšela už tisíckrát, ale tentokrát mě místo zoufalé zuřivosti naplňovala rozechvělou nadějí. Poprvé mě potřeboval někdo, ke komu jsem necítila zášť. Někdo, kdo mě nevybral, abych trpěla, kdo nedostal všechny hezké věci, které jsem kdy postrádala, ale kdo pro mě namísto toho riskoval život.

„Pak vás tedy zachráním,“ prohlásila jsem a usmála se na něj, opět aniž bych se o to vůbec snažila. „Pokud musím tenhle dům prozkoumat sama, raději mě zaved' zpátky do mého pokoje, ať odtamtud můžu začít.“

Přikývl a v tichosti jsme kráčeli zpět. Když jsme došli k mým dveřím, konečně jsem mu položila otázku, která mě celou cestu zpět tížila na jazyku.

„Kdo tedy jsi?“

Ve tváři se mu mihl smutný poloúsměv, odhalil jeho zářivě bílé zuby a v mžiku zase zmizel. Jeho oči říkaly: *Myslíš, že by mi někdy dovolil ti to prozradit?*

„Jen stín,“ pronesl a políbil mi prsty.

Pak zmizel ve tmě.

6

Skrz závěsy na posteli pronikalo světlo. Žaludek se mi svíjel hlady. Zamžourala jsem pálícíma unavenýma očima a otočila se na druhý bok. Snídaně může počkat. S blížící se svatbou už nezbývalo příliš času na spaní. Noci jsem trávila studiem a později také obavami a teď se sem každou chvíli přičítá Astraia a probudí mě s tak šťastným úsměvem, až se mi zuby rozbzučí vzteky...

Nebyla jsem doma.

A Astraia úsměv jsem zničila.

Ze spánku mě vytrhl pocit viny, pronikavý a ledový jako strach. Posadila jsem se a zařala zuby, aby na mě nedoléhaly vzpomínky. Kéž by se na mě nebyla tak hloupě usmála – jak jen mohla, když se její vlastní sestra chystala zemřít? Kéž by byla bývala aspoň chvíli zticha.

Ani jedna z nás ti to nikdy neodpustí.

Nadechla jsem se a vylezla z postele. Když jsem zamířila ke skříni s oblečením, na kůži mi zašustilo zmačkané modré hedvábí a připomnělo mi, že Stín měl pravdu. Ignifex se musí bát tmy, protože se mě celou noc ani nedotkl. Když jsem se převlékala do jednoduché bílé halenky a šedé sukně – mnohem pohodlnější a skromnější –, vybavily se mi Stínovy modré oči a světýlka nad Srdcem vody.

A ten polibek.

Schovala jsem obličej do krajkových záhybů bílých květovaných šatů a zaúpěla. Jak jsem to jen mohla udělat? Teď, když nastalo ráno – když mě neobklopovala ta krásná neskutečná světýlka a nehleděla jsem do těch neskutečných krásných modrých očí –, mi připadalo, že políbit ho byla ta nejsobečtější, nejzhýralejší, *nejhloupější* věc na světě.

Bylo mi jedno, jestli jsem tím byla nevěrná manželovi, protože to byl démon, který se mě zmocnil silou. Ale i po tak krátké době mi moc záleželo na tom, co si o mně myslí Stín. A co by si o mně asi tak *mohl* myslet, když jsem ho tak nestoudně políbila? Jako kdybych měla právo vzít si od něj, co se mi zlíbí, a to jen pro své vlastní potěšení.

Polibek mi sice opětoval – připadalo mi, jako bychom spolu sdíleli jen jeden dech –, ale pak už neprojevil žádnou známku touhy. Možná že políbit mě, stejně jako nechat se mnou políbit, bylo nutné k tomu, aby mohl mluvit.

To se dalo snést. Byla jsem natolik bláhová, abych si přála, aby mě znovu

políbil, aby mě vzal do náruče a já se ještě jednou mohla cítit jako ta nebojácná, nevinná dívka. Ale nebyla jsem až tak hloupá, abych si myslela, že jsem se do něj zamilovala.

Narovnala jsem se, pustila zmačkané šaty a zavřela dveře od skříně. Ať už si Stín o tom polibku myslel cokoli, chtěl mi pomoci. Měla jsem v tomhle děsivém domě spojence – a díky němu jsem teď věděla, jak svého manžela porazit. Možná že mě Ignifex může ve dne pozorovat, ale těžko může něco namítat proti tomu, abych použila klíč, který mi sám dal. Ve dne budu zkoumat dům a v noci, až bude zavřený ve svém pokoji, budu rozlouskávat jeho hádanky.

Nejdřív jsem ale potřebovala snídani. Opatrně jsem otevřela dveře pokoje a vykoukla ven. Uviděla jsem stejnou chodbu jako včera v noci: čistě bílé zdi s táflováním z třeshňového dřeva, parketovou podlahu z propletených hvězd a kosočtverců, úzká okna se závěsy z bílé krajky. A po obou stranách dveře všech tvarů a barev. Vzduch byl tichý a chladný, nezčeřený tím nebezpečně znějícím, polohlasným smíchem jako předešlého dne.

Stín nebylo nikde vidět. Ani žádné číhající stíny, které by mohly ukrývat démony.

Tiše jsem vyklouzla ven a doufala, že se mi podaří najít cestu zpátky do jídelny. Jestliže se na tom stole jako mávnutím kouzelného proutku objevila večeře, mohla by i snídane, a z mého pokoje to bylo jen kousek chodbou, o čtvery dveře dál – nebo troje?

Třetí dveře byly zamčené a mým klíčem nešly odemknout. Čtvrté zrovna tak. Když jsem nedokázala otevřít ani páté dveře, zuřivě jsem do nich kopla a zaječela: „Stíne!“

Vzduch se zachvěl – nebo se mi to jen zdálo? Otočila jsem se, ale žádný stín se v chodbě nepohnul.

Byla jsem sama.

Najednou mi chodba připadala jako jeskyně, která mě chce pohltit. Jak můžu vědět, uvažovala jsem divoce, jestli ještě některého z nich uvidím? Ignifex nebyl člověk a Stín byl jeho otrok. Možná že jeho představě odpovídalo, že se mnou jednou povečeří a pak mě nechá vyhladovět v nekonečných přemísťujících se pokojích svého domu. Možná najdu jídlo, ale už ho nikdy neuvidím, dokud mě léta nepřipraví o veškerou sílu a nebude ze mě jen slabá a svraštlá stařena. Pak se mi přijde vysmát a já ho nikdy neporazím, jen ho před svou smrtí prokleju bezzubými ústy.

S velkým úsilím jsem se pomalu nadechla. Pak jsem se roztrásla zuřivostí a praštila pěstmi do dveří.

Ty blázínku, řekla jsem si. Jsi Nyx Triskelionová. Mstitelka svojí matky. Naděje Resurgandi. Jediná šance, kterou tvoje sestra kdy bude mít, aby spatřila skutečnou oblohu. Dokud dýcháš, nemůžeš se vzdát.

Kdyby tu byla Astraia, zasmála by se a z hledání cesty po domě by si udělala hru. A kdyby tu zůstala opuštěná celé roky, vypáčila by z postele lištu z tepaného železa a vybrousila by si z ní nůž. Až by se jí vlasy změnilly v šedou přízi a kůže v krep a Ignifex by se jí přišel vysmívat, probodla by ho a chtěla by se tomu, jak mu z hrudi vytéká krev.

Mojí sestře možná chyběl rozum, ale určitě ne odhodlání. Rozhodně by se nevzdala po vyzkoušení trojích dveří.

Šla jsem dál. Desatero dveří bylo zamčených. Patero z nich jsem klíčem dokázala odemknout, ale nevedly nikam, kam by se mi hodilo. Pak jsem otevřela dveře z matně hnědého dřeva a ovanul mě závan hřejivého voňavého vzduchu. Stanula jsem na prahu kuchyně, která měla stěny pomalované rudými vlčími máky a široká okna, jejichž bílé krajkované závěsy zářily ranním světlem. Vypadalo to, jako by kuchaři právě někam zmizeli, protože na kamnech vedle pánve se syčícími klobásami, houbami a kapary bublala ovesná kaše, zatímco na stole vedle malé misky s olivami a hromady sladkého pečiva ležel voňavý bochník čerstvě upečeného chleba.

Vklouzla jsem dovnitř a v ústech se mi sbíhaly sliny. Netrvalo dlouho a pustila jsem se do jídla – a možná za to mohl hlad, možná strach, ale byla to ta nejlepší snídane, jakou jsem kdy jedla. Rozhodně tedy nejlepší za poslední roky, protože naše kuchařka podávala klobásy spálené a houby skoro syrové. Ale stěžovat si nepřicházelo v úvahu, protože ji najala teta Telomache. A tak jsem se každé ráno tiše prokousávala tím blivajzem, zatímco Astraia se usmívala a děkovala kuchařce a statečně brebentila, jak miluje tak dobře propečené klobásy a nejsou ty houby úžasně měkké a...

Najednou jsem v žaludku místo jídla měla balvan. Ze zbylých oliv na talíři se mi dělalo nevolno. Polkla jsem a snažila se nepředstavovat si, jak teď Astraia snídá. Musela jsem na ni přestat myslet. Na co vzpomínat na její úsměv, cinkot nádobí, způsob, kterým si rozmačkávala klobásy – roztáhla jsem závěs, protože jsem zoufale hledala nějaké rozptýlení.

Zírala na mě čirá obloha. Žádné mraky, žádné slunce, žádná země ani obzor. *Nic* než hřejivý, nepopsaný pergamen jako první strana prázdné knihy.

Nemůžu odsud uniknout. Nikdy. Protože Rým není pravdivý. Neexistuje způsob, jak zabít Laskavého pána a utéct. Můžu na něj jen shodit jeho dům. Jestliže se na mě bohové usmějí, jestliže vyslyší modlitby, které k nim byly

volány po devět set let, osvobodím Arkádii. Ale zůstanu uvězněná v tomhle domě, kde mě bude dusit pergamenová obloha a týrat můj nestvůrný manžel se svými démony.

Vrazila jsem si pěst do úst a pomalu se nadechla. Odjakživa jsem znala svůj osud. Odjakživa, odjakživa jsem to věděla. Bylo hloupé a zbytečné být z toho teď vyděšená.

Už nikdy svoji sestru neuvidím. Nikdy neuniknu svému osudu. Nicméně tu bylo moje poslání, které jsem měla vykonat, a bylo na čase, abych s tím začala.

Naposledy jsem se ohlédla a až teď jsem si všimla dvířek vedle kamen. Sahaly mi sotva do pasu. Když jsem se sehnula, abych do nich nahlédla, uviděla jsem nízký kamenný tunel. Stácel se doprava, takže jsem neviděla, kde končí, ale z druhé strany zářilo rozptýlené světlo.

Z dvířek zavanul lehký větřík a pohladil mě po tváři. Vdechla jsem hřejivou vůni léta, prachu, trávy a květin. Vůni volného, otevřeného prostoru.

Mohla to být past, ale pokud mě tenhle dům chtěl zabít, stejně už jsem byla v pasti. Klekla jsem si na všechny čtyři a vlezla do tunelu. Jakmile jsem se ocitla uvnitř, stále jsem věděla, že možná jdu vstříc smrti, ale už jsem necítila strach. Když jsem dolezla až za zatačku, stanula jsem v malé kulaté místnosti a mohla se postavit.

Dalo by se tomu říkat místnost? Nebyl tu ani strop. Vypadalo to spíš jako dno velké vyschlé studny. Kolem mě se stáčela kamenná zeď, která stoupala výš a výš a ještě výš, až skončila dokonalým kruhem smetanově zbarvené oblohy. I když podle světla v kuchyni to vypadalo, že je ráno, zde slunce zářilo vysoko nad hlavou a rozlévalo mi po ramenou teplo.

Nebyl tu žádný nábytek ani výzdoba – jen ve zdi naproti byl malý výklenek a v něm bronzová socha ptáka, zezelenalá věkem. Napadlo mě, že by to mohl být vrabec, ale byla tak zkorodovaná, že jsem to nemohla říct s určitostí.

Uvažovala jsem, jestli by to mohla být socha lára.

V téhle místnosti – stejně jako v první chodbě – byl vzduch cítit létem. Ale neozýval se tu žádný sotva slyšitelný smích a neměla jsem pocit, že tu něco nesedí ani že mě sledují neviditelné oči. Cítila jsem jen hřejivý pokojný klid, jaký obvykle nastává mezi dvěma závany letního vánku. Po mojí levici stékal po zdi pramínek vody a před výklenkem vytvářel jezírko. Nadechla jsem se a plíce se mi naplnily mineralizovanou vůní vody omývající vyhřátou horninu.

Bezmyšlenkovitě jsem se posadila a opřela o zeď. Nebyla hladká. Kameny mi za zády vytvářely tvrdé nestejněměrné vlnky – přesto jsem v těle přestala cítit napětí. Upírala jsem zrak na bronzového vrabce a zasnila se. Představovala jsem

si letní vánky, hřejivou a vlhkou vůni země po letním dešti a radost, když jsem naboso proběhla mokrou trávou a objevila skrytý trs jahod.

Pak jsem si znovu sedla rovně. I když jsem byla opřená o tvrdý kámen, necítila jsem v žádné části těla ztuhlost ani bolest, připadala jsem si naopak odpočatě, jako bych spala celý týden.

Znovu jsem se podívala na vrabce. Tahle místnost nepřipomínala žádnou z domácích svatyní, kterou jsem kdy viděla – ani jsem nikdy neviděla žádného domácího bůžka bez lidské tváře –, ale jak jsem tak upřeně pozorovala tu malou sošku, pocítila jsem to stejné hluboké poznání, jako když tón hlasu, změna větru nebo sluneční světlo na klubku příze v mysli oživí zapomenutý sen. Nedokázala jsem vrabci přiřadit žádné jméno, ale byla jsem si jistá, že je to lár a že tahle místnost je posvátná.

Vybavilo se mi, jak jsem klečela schovaná pod závojem a pronášela svatební slib k soše. Bylo to teprve včera, ale připadalo mi, jako by od té doby uplynulo už sto let. Slova slibu jsem si však stále jasně vybavovala. Jestliže je tohle lár, bůh Ignifexova domu a krbu, pak je nyní i mým bohem.

Stín žije v jeho domě, ale chce ho zničit. Pomůže mi i lár v mém tažení?

Přinejmenším byl ke mně laskavý a já nemohla odmítnout uctít boha, který mi požehnal.

Znovu jsem se protáhla do kuchyně a prohrabala police. Neměla jsem ponětí, kde najít kadidlo, a stejně jsem měla pocit, že by to pro tohohle lára nebylo to pravé. Místo toho jsem našla další bochník čerstvého chleba. Zlatohnědou kůrku měl ještě lesklou a křupavou. Utrhla jsem z něj dva kousky, nacpala si je do kapes a znovu se proplazila do tajné místnosti. Tam jsem chleba rozdrobila na zem před vrabce.

Každý lár má své vlastní tradiční modlitby. Neměla jsem tušení, jaké by mohl mít tenhle, ale připadalo mi, že ceremonie se pro něj nehodí o nic víc než kadidlo. A tak jsem se jen sklonila k zemi a zašeptala: „Děkuji.“

A pak jsem se vrátila. Protože jsem musela prozkoumat dům a zabít manžela – a neměla jsem ani chvilku času nazbyt.

Prošla jsem kolem patera dalších dveří, které můj klíč nedokázal odemknout, a pak jsem vystoupala úzkým schodištěm z tmavého dřeva s vyřezávanými růžemi, které s každým krokem zavržalo. Na jeho vrcholu byla chodba pokrytá tlustým zeleným kobercem. Troje z dveří v chodbě se daly otevřít, ale i když jsem v každém z těch pokojů stála víc než minutu se zavřenýma očima, necítila jsem žádnou známku hermetické moci.

Měla bych si značit cestu, pomyslela jsem si, když můj klíč zarachotil v zámku posledních dveří. Za nimi se chodba stáčela doprava.

Pocítila jsem prudký závan podzimního vzduchu, který mi rozvlnil sukni a načechrál vlasy. Otočila jsem se a ucítila kouř ze dřeva.

Za mnou se tyčila prostá dřevěná zeď, na které viselo zrcadlo délky pokoje. Na jeho bronzovém rámu byl vytepán bezpočet nymf a satyrů dovádějících mezi vinnou révou. Ze zrcadla na mě vytřeštěnýma očima zírala moje strnulá tvář.

Ten dům se mění, pomyslela jsem si ochromeně. *Má svou vlastní vůli a mění se, jak se mu zrovna zachce*. Vzápětí se pode mnou možná roztříští podlaha nebo se zřítí strop a rozdrtí mě – nebo mě dům prostě uvězní v místnosti bez dveří, abych se tu ukřižela k smrti, až uvidím, jak z mezer mezi prkny na podlaze vystupují démoni.

Nebo tenhle dům možná podléhá Ignifexově moci a ten se právě při pohledu na moji paniku směje. Takže *nemůžu* dát najevo strach. Dvakrát jsem se pomalu nadechla. Kdyby Ignifex chtěl, abych byla právě teď mrtvá, nedýchala bych. Bylo zjevné, že má v úmyslu si se mnou hrát, a to znamenalo, že mám šanci vyhrát.

Pokud budu o tom domě uvažovat jako o bludišti, je to beznadějně. V otcově labyrintu z živého plotu jsem se stále ztrácela a ani tomuhle bludišti nikdy nepříjdu na kloub.

Ale když ho budu považovat za hádanku... Dům je hermetické dílo. A v jejich ovládání jsem se cvičila celý život.

Existuje staré hermetické úsloví: „Voda se rodí ze smrti vzduchu, země ze smrti vody, oheň ze smrti země, vzduch ze smrti ohně.“ Ve svém věčném tanci se živly porážají a povstávají ze sebe v tomto pořadí a každé hermetické dílo to musí respektovat.

Možná že i tajemství domu musím rozluštit v tomhle pořadí.

Neměla jsem nic na psaní. Tak jsem načrtávala jeden hermetický znak vyvolávající zemi za druhým na zeď vedle sebe, až jsem v jejich neviditelných čarách ucítila záblesk možnosti. Pak jsem na pomyslný znak položila ruku a pomyslela na zemi. Na hutnou vonící jílovitou půdu za domem, ve které jsme se jednou s Astraiou hrabaly holýma rukama, abychom zasadily kradené řízký růží. Na jemný šedý prach, který mi letní vánek zavanul do úst, kde mi křupal mezi zuby. Na otcovu sbírku kamenů: malachit, rodonit a desku obyčejného vápence, ve kterém se rýsovala kostra podivného zubatého ptáka s drápy na křídlech.

Po levici jsem vytušila odpověď.

Vydala jsem se první chodbou, která se oddělovala vlevo, i když byla úzká a vytesaná z vlhkého zašedlého kamene. Nacházely se v ní jen troje dveře, z nichž ani jedny nešly otevřít, a pak chodba končila. Znovu jsem zkusila nakreslit znak.

Ted jsem náznak ucítila za sebou.

Otočila jsem se a vrátila se zpátky. Točila jsem se v kruhu. Pátráním po Srdci země jsem strávila celý den, ale nikdy jsem se k němu nedokázala přiblížit. Chodby se neustále kroutily a zrazovaly mě, až jsem začala uvažovat, jestli to, že jsem něco vycítila, nebyl jen výplod mé vlastní fantazie.

Nakonec jsem se zorientovala a dokázala ho následovat třemi chodbami a patero dveřmi – až jsem nakonec došla ke dveřím z tmavě červeného dřeva a klíč se mi zasekl v zámku. Vykřikla jsem a vyškubla ho. Připadalo mi, jako by se na mě rudé leštěné dřevo šklebilo.

Dusila jsem se pocitem marnosti, jako by mi někdo do krku nacpal kámen. Kosti v rukou mi vibrovaly potřebou něco praštit, ale nevěděla jsem, co nenávidím víc – jestli usmívající se dveře, nebo mé vlastní pošetilé já. Se zasténáním jsem opřela hlavu o dveře.

Něco hluboko uvnitř dřeva cvaklo a dveře se otevřely. Vklópýtala jsem do malého čtvercového pokoje z tmavého kamene. Byl úplně holý až na malou hermetickou lampu umístěnou ve dveřích a zrcadlo visící na protilehlé stěně.

Uprostřed zrcadla byla klíčová dírka.

Za okamžik už jsem do ní zkoušela svůj klíč, ale ani se do ní celý nevešel, natož aby se jím dalo otočit. Načrtla jsem hermetický diagram pro oslabení pout, ale nic se nestalo – jistě, byla to totiž bezcenná technika, kterou jsem se naučila sama, když jsem se vyhýbala tomu, co mi uložil prostudovat otec. Nikdy se se mě nesnažil naučit nic jiného než znaky a diagramy nezbytné pro jeho strategii. Možná se obával, že bych ty znalosti použila k útěku. Ale spíš je prostě jen nepovažoval za důležité. Ušklíbla jsem se a chystala se otočit se a odejít.

Ze zrcadla zmizela moje tvář.

O chvíli později zmizel i odraz pokoje kolem mě. Místo toho jsem – mírně rozmazaně, jako by někdo dýchl na sklo, ale přesto znatelně – spatřila Astraiu, jak s otcem a tetou Telomache sedí u stolu. Kolem opěradla křesla, kde jsem obvykle sedávala, byla uvázaná mašle z černé stuhy – tak se zřejmě slušelo ukázat, že jste prodali dceru démonovi –, ale Astraia se smála.

Smála.

Jako by nikdy neplakala, jako bych k ní nikdy nebyla krutá. Jako by jí otec a teta Telomache nikdy nelhali, aby jí dali falešnou naději. Jako bych nikdy

neexistovala.

Bylo mi, jako by mi někdo vydlabal hrudník a dutinu napěchoval ledem. Dokonce jsem si ani neuvědomila, že se hýbu, dokud jsem rukama nepopadla rám zrcadla a nestanula jsem s nosem jen kousek od něj.

Otec přikývl a natáhl se přes stůl, aby položil svou ruku na sestřinu. Teta Telomache se usmála a tvář se jí zkrabatila do téměř laskavého výrazu. Astraia, střed světa, se zavrtěla na židli.

„Ty,“ vypadlo ze mě. „Proč jsi to nemohla být ty?“

Pak jsem z pokoje utekla.

Zastavila jsem se až v tanečním sále, který byl v noci Srdcem vody. Od běhu mě píchalo v boku a na obličeji mě svědíl pot. Ztěžka jsem se posadila, opřela se o zlatě natřenou zeď a upřeně jsem pozorovala strop. Nade mnou Apollón chtivě pošilhával po Dafne, která před ním ve stylizované hrůze prchala. Mnohem skutečněji působily tiché výkřiky Persefony unášené Hádem do podsvětí. Alespoň však měla matku, která si nedala pokoje, dokud ji nezachránila.

S povzdechem jsem si přitiskla ruce na tvář. Za očními bulvami jsem cítila tupou pulzující bolest. Nohy mě také bolely. Napadlo mě, že jsem se už dlouho tolik nenachodila. Možná se mnou měl otec kromě kreslení hermetických znaků cvičit i chození po kopcích.

Možná jsem nemusela strávit tolik času obavami, jak před Astraiou skrýt svou nenávist, když ji to zjevně trápilo tak málo.

Ne. Ne. Měla bych být ráda, že jsem svojí sestře nezlomila srdce. Copak jsem si nepřála, abych mohla ta slova vzít zpět a aby se znovu usmívala? Měla bych děkovat všem bohům, že mi udělili takovou milost.

Ale cítila jsem jen sklíčenost.

Z mých úvah mě vyrušil náhlý dotek na rameni.

Byl tak něžný, že jsem si na okamžik myslela, že je to jen vzduch. Pak jsem vzhledla a uviděla, jak se na stěně Srdce vody vznáší Stín, opět nic víc než pouhý stín. V hlavě mi vytanula vzpomínka, jak mě včera v noci líbal – na to, jak jsem *ho* já políbila –, a okamžitě jsem byla na nohou.

„Čas na večeři?“ řekla jsem. Nevěděla jsem, co s rukama. Když jsem měla rozevřené dlaně, vypadala jsem jako bezvládná panenka, a když jsem je zaťala v pěst, působila jsem příliš napjatě...

Stín mě chytil za zápěstí a táhl mě chodbou, což vyřešilo tuhle část problému.

„Musím říct, že pohostinností mě tvůj pán neohromil,“ pokračovala jsem, neschopná snést to ticho ani o chvíli déle. „Mohl mi aspoň obstarat mapu. Nebo oběd.“

Ale Stín se nezastavil a táhl mě dál. Z toho úhlu jsem neviděla ani siluetu jeho tváře a ta slova ze mě vypadla, jako bych byla o samotě.

„Nebo mohl pořídit dům, který se nemění jako opilý labyrint. Ale předpokládám, že to by bylo moc námahy. Myslíš, že se obtěžoval pořídit Minotaura, nebo snad chce, abych se uchodila k smrti?“

Najednou jsem si uvědomila, jak vysokým a ukňouraným hlasem mluvím. Slova se mi zadržela v hrdle. Stín je tu už uvězněný kdo ví jak dlouho, musí snášet každý Ignifexův rozmar, a já si stěžuju, že jsem unavená z chození. Jako kdyby na tom záleželo.

Nedokázala jsem snést ani pouhý pohled na jeho siluetu. Ale věděla jsem, že se musím omluvit, a rozechvěle jsem se nadechla.

Jenže pak mě Stín zatáhl dveřmi do jídelny a okamžitě zmizel. Zůstala jsem sama. Ignifex tu ještě nebyl. Na stole ležely prostřené lesklé talíře a stříbrné příbory, ale žádné jídlo na něm nebylo.

Se sevřeným hrdlem jsem žuchnula do křesla. Navzdory všemu očekávání jsem našla spojení. Někoho, kdo mě nazval svojí nadějí a políbil mi ruku.

Ale první den tady jsem nedokázala nic než si jen stěžovat. Musí mě považovat za hrozně sobecké dítě.

S povzdechem jsem si opřela hlavu o stůl. *Budu hledat celou noc*, slíbila jsem si. *A celý zítřek*. Ale ta slova vyzněla prázdně dokonce i v mojí vlastní hlavě. Teď, když jsem věděla, jak je dům rozsáhlý, jsem dost pochybovala o tom, že ostatní srdce najdu brzy.

Na krk se mi zezadu přitiskly teplé rty.

Vyskočila jsem a rozhodila rukama. Vedle mého křesla stál Ignifex a zubil se na mě.

„Něco v nepořádku?“ zeptal se.

Zabodla jsem do něj pohled a snažila se z kůže setřít prchavé vzrušení z jeho polibku. „Myslím, že víte co, můj pane.“

„Myslím, že ano.“ Pokrčil rameny a zamířil ke svému křeslu.

Než jsem se zmohla na odpověď, ovanula mě znovu vůně večeře. Dnes večer se jako hlavní chod podávalo dušené hovězí s meruňkami. Obvykle mi meruňky nechutnaly, ale od snídaně jsem nic nejedla a v tuhle chvíli nemohla ani ambrózie vonět lépe. Vzala jsem do ruky vidličku a maso zhltna i s meruňkami. Zastavila jsem se, teprve když jsem v žaludku pocítila uklidňující tíhu jídla, a všimla jsem si, že mě Ignifex pozoruje, ústa zkroucená do poloúsměvu. Nepochybně ho pobavilo, že dcera Resurgandi hltá jídlo jako obyčejný sedlák.

Pomaloučku jsem položila vidličku a přála si, abych mu z tváře mohla setřít ten úsměv.

„A kde jste byl celý den?“ otázala jsem se.

„Toulal jsem se po světě a uzavíral dohody.“ Pozvedl sklenici s vínem a zakroužil s ní. „Chceš, abych ti o nich vyprávěl?“

„Vím, jaké dohody uzavíráte. A netouláte se po světě, jen po Arkádii.“

I když pak mě najednou napadlo, že vlastně, pokud vím, prochází mezi světy, takže klidně mohl stanout na skutečné zemi a spatřit skutečnou oblohu.

„Ale jistě, jsi dcera Resurgandi, takže víš, o co jsi byla připravená.“ Opřel se zády o opěradlo.

„Co máte v úmyslu?“ zeptala jsem se opatrně.

„Sňatek. Pochopitelně.“ Vzal do ruky miskou. „Mám ti vyprávět o dívce, která zaprodala oči svojí matky, aby jednou mohla ochutnat tyhle plněné datle?

Nemůžu říct, že mi jí bylo líto, když se na ni vrhli vzteklí psi.“

„Vy nelitujete ničeho, co děláte.“

Blýskl po mně úsměvem. „Takže se učíš.“

„Tohle vím odjakživa.“

„A co ses tedy dozvěděla od té doby, co jsi tady?“

Jaké to je políbit váš stín, pomyslela jsem si. Zadržela jsem ta slova v sobě, ale to tajemství mi dodalo odvahy.

„Že váš dům je neuspořádaný,“ pronesla jsem. „Že jste méně působivý, než jsem si myslela, a mnohem protivnější. A že jestli ke mně budou bohové milostiví, najdu způsob, jak vás zničit.“

Pak jsem si uvědomila, že jsem ta poslední slova vyslovila nahlas.

Dřív jsem si uměla dát pozor na to, co říkám, pomyslela jsem si ochromeně, jak jsem vyskočila na nohy. Co na tomhle domě nebo démonovi mě nutilo říkat pravdu?

Ještě že jsem aspoň nenaznačila, že proti němu plánuju použít jeho dům.

„Neodcházej ještě od stolu,“ vyskočil Ignifex z křesla. „Zrovna to začínalo být zajímavé.“

„Ano, jistě,“ řekla jsem a pomalu couvala. Tělo mi bušilo potřebou utéct, ale věděla jsem, že je to zbytečné. „Smrt je pro vás vždycky zajímavá, že?“

Blížil se ke mně jako kocour plížící se k ptákovi. „Mám se snad víc bát vlastní smrti?“

Ustoupila jsem o další krok zpátky a narazila do jednoho ze sloupů. Protože nebylo kam utéct – a já stejně věděla, že útek by mě nezachránil –, mohla jsem ho jen probodávat pohledem.

„Ale ne, tím se vůbec neobtěžujte. Jen dál odpočívejte v pokojné neznalosti.“

„Radši mě zabiješ ve spánku?“

„Bylo by neslušné vás před tím vzbudit.“

Bylo to jako tančit po praskajícím ledu. Ze stěží potlačované hrůzy se mi točila hlava, ale skoro jsem se mohla smát, protože jsem s ním držela krok a byla jsem stále naživu – a to znamenalo, že vyhrávám.

Ignifex taky vypadal, jako že se každou chvíli rozesměje. „Ale ani pro jednoho z nás to není legrace. Aspoň bys mi do postele mohla spolu se smrtí přinést i snídani.“

„Jakže, jed? Abyste se mohl vytáhnout, že jste stejně odolný jako Mithridates?“

„Ulevilo se mi, že tě napadl on a ne Tantalos.“

„I když pro mě tolik znamená, manželé, jsou některé věci, které pro vás neudělám.“

Naše oči se setkaly a na okamžik mezi námi bylo jen škodolibé veselí...

Mezi mnou a mým *nepřítelem*.

Oči se mu zúžily a já v tu chvíli dostala strach. Pak se ke mně naklonil a jedna z jeho rukou dopadla na sloup vedle mě.

„Nyx Triskelionová,“ řekl mírně.

Zastavil se mi dech.

Byl to netvor. Ani zdaleka se nepodobal člověku. Ale já se nedívala na jeho kočičí oči nebo posměšný úsměv. Upřeně jsem pozorovala linie jeho svěšeného, ale i pod oblečením mohutného ramene, bledou kůži jeho hrdla odhalenou v místě, kde se mu na kabátu rozepló několik zlatých přezek, a křivku jeho čelisti, jejíž teplo bych ucítila na rtech, kdybych ji políbila. Na okamžik jsem si připadala jako řeka řinoucí se do jeho oceánu.

Pak se zachechtal. Ten zvuk se mi zaryl do kůže jako kočičí drápy. Vzpomněla jsem si, kým je a co udělal, a věděla jsem, že se mi vysmívá.

Naklonil se ke mně blíž. „Chtěla by ses pokusit uhodnout moje jméno?“

Popadla jsem dech. Zaťala jsem zuby. A vší silou, která mi zbývala, jsem ho probodla pohledem.

„To bych radši umřela,“ vyštěkla jsem.

Znovu se zachechtal. „Pak tedy dobrou noc.“ A zase odešel a já se vrátila sama do svého pokoje.

Ozvalo se odbíjení hodin. Trhla jsem sebou, pak jsem znovu pohlédla na dveře. Už jsem ve své ložnici čekala dvě hodiny. Byla jsem si jistá, že se Ignifex každou chvíli objeví ve dveřích a bude se dožadovat svých manželských práv.

Stín sice tvrdil, že v noci jsem v bezpečí, ale v tuhle chvíli jsem tomu nedokázala věřit. Ignifex byl démon. Netvor. A musel, určitě si *musel* všimnout, že jsem jím na kratičký okamžik byla okouzlená. Zajisté už nebude čekat ani o jednu noc déle, aby toho využil.

Ale nikdo stále nepřicházel.

Nakonec jsem se smířila s tím, že Stín měl přece jen pravdu. Byla jsem v bezpečí. Ale pomyšlení na to mi pouze připomnělo, jak jsem před ním na chodbě kňourala, a prsty se mi zaryly do povlečení. Když jsem si představila, že se s ním znovu uvidím, připadalo mi, jako bych se dusila pod hromadou přikrývek. Ale i když mě pořád považoval za sobeckou a hloupou, mohl by alespoň vědět, že mě mrzí, že jsem si stěžovala jako rozmazlené dítě.

Astraie se nikdy nebudu moct omluvit. Se Stínem jsem se o to musela aspoň pokusit.

A tak jsem se vydala hledat Srdce vody. Bylo pravděpodobné, že tu místnost vůbec nenajdu, a i kdyby, neměla jsem žádnou jistotu, že tam Stín bude. Chvilku jsem bloudila domem, ale pak jsem otevřela jedny dveře a spatřila, jak nad nehybnou vodou tančí na tisíc světél. Uprostřed seděla bledá postava.

Celým tělem mi projel strach. Nechtěla jsem se s ním setkat. Pak jsem zatnula zuby a vykročila vpřed. Uvažovala jsem, jak strašně nervózně asi musím vypadat.

I když jsem dnes večer měla na sobě boty, kráčela jsem po vodě zcela neslyšně. Ale Stín stejně vzhlédl, když jsem se k němu blížila. Oči měl široce otevřené a vážné, tvář klidnou a ani v nejmenším nevypadal dotčeně nebo našťvaně. Překvapeně jsem se zastavila.

„Já...“ Hlas mi selhal. Polkla jsem a musela jsem se nutit, abych se mu dokázala dívat do očí. „Omlouvám se.“

Zdvihl mírně obočí. „Za co?“

„Za to, jak jsem se předtím chovala. Co jsem říkala. Jak jsem si stěžovala. Ty jsi tady mnohem déle a já... nezasloužím si...“

„Přišla jsi sem zemřít. Můžeš truchlit.“

„Netruchlila jsem. *Fňukala* jsem, že už jdeme tak dlouho.“ Hlas mi přeskakoval a v tichu pokoje zněl příliš hlasitě, ale takovou omluvu pro své chování jsem nemohla přijmout.

Prudce se zvedl. „Jen jsi truchlila,“ prohlásil, a přestože byl jeho hlas klidný jako miska mléka, sevřelo se mi hrdlo. „To můžeš.“

„Ne.“ Můj hlas už zase zněl jako kňourání, ale bylo mi to jedno. „Truchlit nad sebou? Na to nemám právo. Ty jsi otrok, moje matka je mrtvá, démoni každý den přivádí lidi k šílenství a já si zatím jen stěžuju a...“

Toužím po tom, kdo ti ublížil.

Spolkla jsem ta slova. „Nedokážu se ani vyznat v tomhle domě, natož najít srdce. Moje sestra na mě už zapomněla a já si to zasloužím, protože já... já...“ Na chvíli se mi sevřelo hrdlo. Pak jsem se otrásla. „Ale nic. Promiň.“

Stín mě vzal za ruku. „Pojď se mnou,“ pronesl.

Nevypadal našťvaně, ale zatímco jsem ho následovala chodbami, žaludek se mi pořád ještě svíral hrůzou. Určitě se každým okamžikem otočí a poví mi, že jsem pošetilé, zlé dítě – zklamání pro celou rodinu.

Pak jsem si uvědomila, že míříme do místnosti se zrcadlem.

Zastavila jsem se a vytrhla se mu ze sevření. „Už jsem ho viděla.“ Nenáviděla jsem se za svůj vysoký hlas, ale nemohla jsem si pomoci. „Nepotřebuju ho vidět znovu.“

„Ne.“ Stín ukázal na zrcadlo. „Dívej se.“

Astraia seděla na svojí posteli, v rukou svírala jedny z mých starých černých šatů a hlavu měla skloněnou. Ramena se jí třásla. Pak vzhlédla a já viděla, že vzlyká. Oči měla zarudlé a na obličej se jí přilepil mokrý pramínek vlasů.

Řekla bych, že nejsem jediná, kdo něco tají, pomyslela jsem si, ale nic jsem necítila. Dokonce ani svoje vlastní kroky, když jsem se otočila a vyšla z místnosti.

Ale když jsem si sedala, ucítila jsem, jak jsem se o zeď bouchla do zad. Pak jsem se rozvzlykala.

Po chvíli jsem si uvědomila, že Stín klečí vedle mě. Jeho ruka se mi vznášela u ramene. Cítila jsem nutkání stydět se, ale byla jsem hrozně unavená. Nechtěně jsem popotáhla nosem.

Položil mi ruku na rameno. Byla chladná a hmotná a já se o ní opřela.

„To zrcadlo,“ řekla jsem po chvíli. „Je to, co ukazuje, skutečné? Nebo je to jenom klam?“

„Nic než pravda,“ odpověděl.

Takže Astraia mě tedy opravdu oplakávala. Věděla jsem, že to není správné, ale měla jsem z toho radost.

„Je v něm klíčová dírka. Musí to být dveře, které někam vedou.“ Pohlédla jsem na něj.

Podíval se na mě a pak pohled odvrátil. Čelist měl sevřenou. Takže to, kam vedou – možná dokonce k jednomu ze srdcí –, musí být pro Ignifexe natolik důležité, že chtěl, aby to zůstalo ukryté. Ale bez klíče je mi to k ničemu.

„Děkuju,“ pronesla jsem a na okamžik se rozhostilo ticho.

Pozorovala jsem Stín koutkem oka. Seděl teď u zdi a jedním loktem se opíral o koleno. Vypadal tak klidně a uvolněně, jako kdybychom zrovna dojídali odpolední svačinu, a ne jako by se snažil urvat trochu oddechu v domě netvora.

Tvář měl klidnou a mléčně bílou. Znovu mě přepadla myšlenka, jak moc se podobá té Ignifexově – stejné vysoké lící kosti, stejná dokonale tvarovaná brada

–, a přece byla tak jiná. Postrádala zrudné kočičí oči a byla zbavená nejen barvy, ale i zášti a škodolibého veselí.

Chtěla jsem se dotknout jeho tváře. Chtěla jsem, aby se znovu usmál, jen kvůli mně, a pak jsem ho chtěla líbat až do bezvědomí, až bych zapomněla na ošklivost, která se mi svíjela v žaludku, a zůstala tak klidná jako jeho oči.

Ale neměla jsem žádné právo se ho dotknout. Ne po tom, co jsem se dívala na jeho věznitele a chtěla... zatímco on byl nevinný zajatec.

A Stín mě stejně nemohl chtít.

Políbil mě dvakrát, jednou na rty a jednou na ruku. Aspoň jednou to něco muselo znamenat, ne?

Několikrát jsem naprázdno otevřela pusu. Pak jsem konečně hlesla: „Stíne.“ Otočil se ke mně a na okamžik se ve mně zastavil dech. Sevřela jsem ruce v pěst a vysoukala ze sebe: „Proč... proč jsi mi políbil ruku?“

Na ten druhý polibek jsem se ho neodvážila zeptat.

Sklonil hlavu. „Omlouvám se.“

„Já se nezlobím,“ vyhrkla jsem. „To ne.“ Ať už ho k tomu vedlo cokoli, nedokázala bych nenávidět ty vážné oči, které nepředstíraly, že je všechno v pořádku. „Jenom jsem chtěla vědět proč.“

„Jsi mojí zastánkyní.“ Pronesl to, jako bych se ho byla zeptala, proč je voda mokrá. „Naší zastánkyní. Celé Arkádie.“

Věděla jsem to, pomyslela jsem si. A stejně nemám čas ho chtít.

Přesto jsem měla pocit, jako by mě svázali do studených bolavých uzlů. Existoval tedy opravdu jen jediný důvod, proč by mě někdo mohl chtít.

„A ty si myslíš, že vás můžu zachránit?“ zeptala jsem se.

„Jsem tu už...“ Zarazil se. Zakroutil hlavou a začal znovu. „Viděl jsem umírat všechny jeho ženy. Už jsem se vzdal naděje. Ale ty... ty sis s sebou vzala nůž. Máš plán. Věřím, že nás všechny zachráníš.“

„Já ne,“ zašeptala jsem se sevřeným hrdlem. „A i když ho porazím... neznáš můj plán, vidíš? Je to...“

Stínova ruka mi zakryla ústa. „Neříkej mi to,“ řekl. „Ještě pořád ho musím poslouchat.“

Odtáhla jsem mu ruku a nedokázala ji pustit. Prsty se mi sevřely kolem těch jeho a znovu mě vyvedlo z míry, jak chladnou měl kůži, jak pevné měl kosti pod ní, ale držela jsem si raději odstup.

„Zemřeš spolu s ním,“ řekla jsem. *Nebo s ním budeš na věky uvězněný*, dodala jsem málem, ale měl pravdu. Nemohla jsem mu ani naznačit svůj plán, pro případ, že by mu Ignifex nařídil, aby mu ho vyzradil.

Pohlédł mi zpřímá do očí. „Nemusím žít. Jen ho musím vidět poraženého. Ať je cenou cokoli, jsem ochoten ji zaplatit.“

„Neměl... neměl bys...“ Hlas se mi zlomil a nedokázala jsem pokračovat. Nikdo se ještě nikdy nenabídl, že ponese tu cenu se mnou.

Volnou rukou se dotkl mé tváře. „Odpočín si.“

A to jsem také udělala.

8

Následujícího rána jsem otevřela červeně natřené dveře a uviděla malý pokoj, jehož bílé zdi lemovaly police s knihami. Uprostřed pokoje stál kulatý stůl se lvími nohami a na něm ležel otevřený tlustý starý rukopis. Ze vzdálené stěny na mě vševědoucíma slepýma očima bílé barvy zíral basreliéf Múzy Kleio v životní velikosti. K hrudi si tiskla pergamenový svitek.

Byla to knihovna. Nejdřív jsem si myslela, že je jen malinká, ale když jsem vešla dovnitř, uviděla jsem dveře vedoucí do další malé místnosti plné knih a ta se otvírala do dvou dalších. Místnosti svým uspořádáním připomínaly včelí plástev. Stěny pokrývaly police s knihami a z příležitostných výklenků zíraly reliéfy Múz.

Když jsem vkročila dovnitř, neměla jsem v úmyslu tu zůstat dlouho – chtěla jsem tu strávit jen tolik času, kolik bylo nutné, abych se ujistila, jestli se tu neskrývá jedno ze srdcí –, ale jak jsem tak bloumala po těch místnostech, zbavila mě důvěrně známá vůně kůže a zaprášeného papíru napětí, které jsem cítila v zádech. Jako dítě jsem v otcově knihovně vždycky nacházela útočiště. Tahle možná bude mým spojencem. V jedné z knih Laskavého pána bude nepochybně klíč k jeho domu.

Vytáhla jsem z police nejbližší knihu a otevřela ji. Nahoře na stránce stálo: „V pátém,“ a pak jsem se najednou dívala na polici.

Mrkla jsem a podívala se zpátky na stránku. „Jeho vlády,“ a pohled mi sklouzl na ruku.

Zakroutila jsem hlavou. Číst jsem se naučila, když mi bylo pět. Několik dní mimo domov to nemohlo změnit. Zatnula jsem zuby a donutila se přečíst celou stránku.

*V pátém jeho vlády věž Na nejstarší ale císařský do
Když řecko-římská a ostatní Děti Ne-li pro Snad.*

Ať jsem se snažila sebevíc, žádná další slova jsem přečíst nedokázala, a když jsem došla na konec stránky, ucítila jsem za očima pulzující bolest. Poškrábala jsem se na čele a položila knihu na vedlejší stůl – a bolest byla v mžiku pryč.

Ta kniha byla tedy prokletá. Vytáhla jsem z police další svazek. A další. Ale pokaždé to bylo stejné. Sotva jsem přečetla kus věty, už mi pohled sklouzl pryč. Když jsem se pokusila přečíst celou stránku – a dokázala jsem rozluštit sotva

každé třetí slovo –, začalo mě tak bolet za očima, že jsem toho musela nechat.

Píchalo mě v zádech. Podívala jsem se na police, které mě ještě před několika minutami tak uklidňovaly. Teď mi připadaly nepřátelské. Chtěla jsem se odplížit pryč, ale zároveň jsem pocítila šílené nutkání zmást ten pokoj upřeným pohledem.

Pak jsem zaslechla zvonek. Nebyl hlasitý, ale měl jasný sladký zvuk, který jako by mi zvonil přímo v hlavě. Zachvěla jsem se a rozhodla se, že jelikož mi knihovna byla k ničemu, můžu se ho klidně vydat najít.

Zvonek zvonil znovu a znovu a já následovala jeho zvuk ven z knihovny, chodbou s kobercem z rudého sametu a vzhůru po schodišti ze slonoviny. Pak jsem otevřela dveře a vstoupila do zlatorudě vytapetovaného přijímacího salonu. Na oknech, obklopených květníky s domácím štěstím, visely sametové závěsy purpurové barvy. V jednom rohu pokoje stála mramorová socha Ledy propletené s labutí, v dalším zase zlatá socha malého Herkula škrťícího hady. Vedle mě se v plyšovém karmínovém křesle s cibulovitými zlatými nohami rozvaloval Ignifex.

Na opačné straně pokoje stál mladý muž.

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že to není socha ani přelud, ale skutečný smrtelník z masa a kostí: mladý, s velkým nosem, rozčuchanými hnědými vlasy a strništěm na bradě. Na sobě měl šedý záplatovaný kabát a v rukou svíral plochou hnědou čapku. Když na mě pohlédl, uviděla jsem jeho velké tmavé volí oči. Vypadaly povědomě, ale nevzpomínala jsem si, že bych se s ním někdy setkala.

Když se naše pohledy střetly, trhnul sebou a křečovitě polknul, jako kdyby mě poznal. Nebo se jen bál všeho v tomhle domě?

Ignifex se na mě líně podíval. „Ahoj ženo. Zrovna uzavírám jednu dohodu. Chceš se dívat?“

Ta otázka i celá ta situace působily tak neskutečně, že jsem na okamžik nebyla schopná slova. Pak jsem si uvědomila: *Tady mě otec zaprodal.*

Ignifexovi se zkroutila ústa do úsměvu. *Takže takhle se usmíval, když žádal moji ruku.*

Moje rodina mi prokázala jednu laskavost: Naučili mě usmívat se a zůstat zticha, když se mi chtělo křičet. Kráčela jsem vpřed jako dáma, jak mě to naučila teta Telomache – *Narovnej se, dítě* –, a zastavila se za jeho křeslem. Ruce jsem si položila na opěradlo.

„Kdo je to?“ zeptala jsem se a snažila se, aby to znělo jen našťavaně, a ne vypočítavě.

„Jmenuje se Damokles a přišel až z Corcye,“ řekl Ignifex s takovou lehkostí v hlase, jako bychom se bavili o tapetě. „A...“

„Jsi Damokles,“ přerušila jsem ho. Konečně jsem ho poznala a připadala jsem si, jako by mě strhl ledový proud.

„Damokles *Siculus*.“

Před lety jsme měli kočího jménem Menalion Siculus. Damokles byl jeho syn a mně se vybavily mlhavé, ale šťastné vzpomínky na to, jak mi pomáhal proklouznout do stodoly, abych si mohla pohladit koně. Menalion zemřel, když mi bylo jedenáct, a jeho rodina z vesnice záhy poté odešla.

Trochu nahrbil ramena, ale přikývl. „Dobré ráno, slečno.“

„No,“ pronesl Ignifex, „vlastně je to teď vdaná paní, takže bys ji měl oslovovat ‚madam‘.“

„Proč jsi tady?“ hlesla jsem.

„Ale, přišel ohledně velmi významné záležitosti,“ prohlásil Ignifex. „Dívka, kterou miluje...“

„Philippa,“ zamumlal a kroutil při tom čepicí.

„... je vdaná, a tak potřebuje, aby její manžel zemřel.“

Damokles se začervenal, ale nic na to neřekl.

Věděla jsem, že někteří z těch, kdo přijdou uzavřít s Laskavým pánem dohodu, nejsou důvěřiví, nevinní hlupáčci, ale že ho vyhledají se zlým úmyslem. Vzpomněla jsem si, jak jsem si myslela, že si vlastně zaslouží, co je pak postihne.

Ale vybavila jsem si toho nemotorného, tichého kluka, jak mi do ruky vsunul kostku cukru pro mou oblíbenou klisnu. A věděla jsem, že dohody Laskavého pána nikdy nepotrestají jen jednoho člověka.

Odfrkla jsem si a naklonila jsem se Ignifexovi přes rameno. „Takže velký Pán dohod tráví čas domlouváním svateb? To je trochu méně působivé, než jsem čekala.“

Pak jsem mu jednu ruku přitiskla na pusu a druhou jsem ho chytila pod čelisti, aby nemohl mluvit. Vzhledla jsem a vyhrkla: „Utíkej. Ať už slíbil cokoli, podvede tě. Cena je vyšší, než si myslíš, budeš toho celý život litovat.“

Ignifex si odfrknul, ale nehýbal se.

„Neslyšel jsi vyprávět o mojí rodině? Otec s ním uzavřel dohodu a já za ni stále ještě platím. Utíkej, dokud můžeš.“

Damokles zavrtěl hlavou. „Je mi líto, že byl váš otec tak sobecký. Vždycky mi to bylo líto, viděl jsem...“ Znovu polkl. „Ale všechny příběhy říkají, že Laskavý pán nikdy nelže, a on slíbil, že jsem jediný, kdo za to zaplatí. Miluji Philippu už

od svých dvanácti let. Udělám to pro ni, i když mě to bude stát duši.“

„Ty tomu nerozumíš. Philippa za to zaplatí – otec žádal děti a matka zemřela při porodu.“

„Tak to si musel špatně přát.“ Z Damoklovy čepice byl už jen uzlík, ale jeho tmavé oči se odhodlaně střetly s mými. „Možná chtěl děti jen kvůli sobě, tak ho jeho přání zradilo. Ale já pouze chci, aby Philippa byla šťastná, a je mi jedno, co pro to budu muset vytrpět. Takže vím, že jí můžu pomoci.“

Pokud si myslel, že zavraždit manžela Philippy je způsob, jak ji učinit šťastnou, byl tak pohlcený vlastním sobectvím, že bych ho nikdy nepřesvědčila.

Za ním byly pootevřené dveře a odhalovaly roh ošuntělé ložnice. Kdybych ho donutila ustoupit o pár kroků zpět a zamkla dveře...

Pustila jsem Ignifexe a vrhla jsem se k němu.

Sotva jsem stačila udělat dva kroky, lusknul Ignifex prsty. V mžiku se mi kolem zápěstí omotal stín. Stín mě strhnul k zemi a donutil pokleknout na podlahu. Snažila jsem se vytrhnout z jeho nehmotného sevření, ale byl neúprosný.

Damokles přede mnou ucukl dozadu, ale teď stál jako přibitý. Jak zíral na Stín, byla vidět vyděšená bělma jeho očí.

Vzhlédla jsem k němu. „Vidíš, jakou má moc. Je to démon. Utíkej!“

„To by stačilo, drahá ženo,“ prohlásil Ignifex a Stín mi sevřel ústa tak pevně, že jsem stěží mohla zatnout čelist. Mohla jsem sice dýchat nosem, ale můj dech zněl jako zděšené chrčení.

Zaslechla jsem, jak se za mnou Ignifex zvedl z křesla. Pak mě pohladil po hlavě. „Není hezké děsit hosty,“ pronesl. „Tenhle ubohý muž přijel z takové dálky, aby se statečně pral za svou milovanou Philippu, a ty se ho snažíš odehnat?“

Prošel kolem mě a zastavil se těsně u Damokla. „Jak vidíš, jsem démon a mám proto moc splnit tvoje přání.“ Jeho hlas ztichl a zněl jakoby z dálky. „Jsi ochoten za něj zaplatit?“

Damokles pohledem těkal mezi mnou a Ignifexem. „Ublížíte jí?“

„Moje žena vás nemusí zajímat.“

„Přesto bych to rád věděl, pane.“

„Proč myslíš, že mi říkají Laskavý pán? Jakmile odejdeš, bude volná a bude mi moct zase spílat. Otázkou je, jestli ty odejdeš se splněným přáním.“

Na okamžik jsem si myslela, že Damokles uteče. Pak ale narovnal ramena. „Zaplatím čímkoli, co neublíží Philippě.“

„Potom ti nabízím tuhle dohodu,“ prohlásil Ignifex. „Manžel tvój Philippy

dnes zemře a zítra ji budeš mít doma. Ale po třech dnech přijdeš o zrak.“

Damokles trhavě přitakal. „Nepotřebuji oči, abych viděl, jak moc je krásná.“

„Navíc za tebou přijde s darem od svého manžela. Musíš slíbit, že ho přijmeš jako svůj vlastní. Dokážeš to?“

„Za koho mě máte? Kterékoli z jejích dětí by bylo jako moje vlastní krev.“

„Řekni, že ho přijmeš.“

„Slibuji.“

Ignifex pokrčil rameny a napřáhl k němu ruku. „Pak polib můj prsten a tvoje přání bude splněno.“

Nemohla jsem dělat nic jiného než se dívat, jak k němu Damokles přistoupil, uchopil jeho ruku, jediným trhavým pohybem políbil prsten a pak rychle uskočil.

„Je...“

„Už je mrtvý,“ prohlásil Ignifex. „Jdi domů.“

Damokles se na mě podíval. „Děkuji za váš zájem, madam. Je mi to líto, ale takhle je to opravdu nejlepší.“ Odmlčel se. „Sbohem.“ Pak ustoupil do ložnice. Vzápětí se dveře zaplnily cihlami.

Stín povolil sevření a já úlevou vydechla.

„Vidím, že s uzavíráním smluv mi moc nepomůžeš.“ Vzhledla jsem a uviděla, že se na mě Ignifex usmívá, jako bych byla obzvlášť roztomilé kotě.

Chtělo se mi křičet, plivnout mu do tváře, vyškrábat mu oči. Cokoli, abych mu setřela z tváře ten úsměv. Ale věděla jsem, že můj hněv by ho jen pobavil. Tak jsem stiskla rty a probodla ho pohledem.

Ignifex pokrčil rameny. „A vypadá to, že s tebou ani nebude moc zábava. Stíne, odveď ji.“

Stín mě okamžitě zvedl na nohy a odtáhl mě z pokoje. Jakmile jsme byli z Ignifexova dohledu, pustil mě.

Opřela jsem se o stěnu a sklouzla na podlahu. Dusila jsem se vzpomínkami na Damokla. Astraia si s ním hrávala ještě víc než já. Když nás jednou teta Telomache přistihla, jak spolu chytáme žáby, byla z toho hodinová přednáška.

Jsi naděje našeho lidu.

Nejen svojí rodiny, nejen Resurgandi. Měla jsem být nadějí každého obyvatele Arkádie, včetně Damokla.

Ale jelikož bylo moje poslání tajné, nikdo kromě Resurgandi nevěděl, že nějaká naděje existuje. A tak se lidé stále ničili bláhovými dohodami.

Možná by to nic nezměnilo, kdyby o mně věděli. Co jsem to byla za naději, když jsem nemohla dělat nic jiného než se dívat?

Uviděla jsem, jak se Stín vznáší na stěně po mojí levici. I jeho nehmotný

pohled působil jako výčitka.

„Nech mě být,“ zavrčela jsem.

Pak jsem si uvědomila, že k němu mám být laskavá, ale už byl pryč.

Když jsem toho večera seděla u jídelního stolu a čekala na Ignifexe, uvědomila jsem si, že by mě ještě mohl potrestat za to, že jsem se ho pokusila zastavit. V tu chvíli mi neublížil, ale byl pobavený. Ale jakmile ho přestanu bavit...

Vypadalo to ale, že jsem pro něj zdrojem nekonečné zábavy. Když přišel a viděl, že mlčím, jen se ušklíbl a prohlásil: „Žádné výčitky? Čekal jsem aspoň příslib božího trestu.“

Zdvihla jsem sklenku s vínem a snažila se nesevřít ruku v pěst. „Sám víte, kolik toho bohové udělali, aby vás potrestali.“

„Je to dost záhada, proč mě ještě neusmrtili.“ Usrkl si doušek vína. „Ale ještě záhadnější je, proč neusmrtí moje klienty. I když si myslím, že ti si docela dobře dokážou přivodit zkázu sami.“

Vzpomněla jsem si, jak se Damokles smál, když ho otec roztočil a hodil do sena. Co z toho kluka udělalo vraha?

„Nevím, který z vás je ohavnější,“ pronesla jsem tiše. „Vy, protože jste mu to nabídl, nebo on, protože s tím souhlasil.“

„Ale, buď bez obav. Manžel Philippy je surovec a bije ji. Ohavné na tom je, že tím darem, který přinese svému milovanému, je syfilis. I když předpokládám, že je to zároveň romantické. Nepřejí si snad všichni básníci zemřít spolu se svojí milovanou?“

Zírala jsem na něj, jak klidně jí buchtu plněnou rozinkami. Bylo to teprve včera, kdy mi připadal krásný? Kdy jsem se ho chtěla dotknout, tohohle *netvora*, který se vysmíval utrpení?

„Řekl jste, že ona za jeho dohodu nezaplatí,“ procedila jsem skrz zuby. „Slíbil jste to.“

Olízl si prsty. „Syfilis by stejně dostala, takže se mnou to nemá nic společného. A kdyby nebylo téhle dohody, její manžel by se byl uzdravil a bil by další ženu, takže náš drahý Damokles svou smrtí něco získá. Možná ne to, co čekal, ale koneckonců kdo ano?“

Já svou smrtí získám tvou, v to přísahám.

Ale neřekla jsem to nahlas. Místo toho jsem jen poznamenala: „Takže v souladu s vašimi zásadami bych vás mohla zabít, a přesto být poslušnou ženou.“

Ignifex se zasmál. „O mě se rozhodně obávat nemůžeš, takže ho musíš litovat.“

Byl bych si myslel, že zrovna tobě bude chybět trpělivost s těmi, kdo si myslí, že z dohody se mnou můžou mít užitek.“

V myslí mi vytanula otcova odměřená vypočítavost a dramatické sebeuspokojení tety Telomache. Damokles s nimi neměl nic společného, protože se alespoň pokusil zaplatit cenu své dohody sám. Pokud se někomu podobal, pak to byla Astraia, protože oba věřili, že jejich láska může něco vyřešit.

Oba byli bláhoví, ale nebyla to jejich vina.

„Chtěl zachránit ženu, kterou miluje,“ prohlásila jsem. „Vy jste tu lásku využil, abyste ho obelstil.“

Ignifex se na mě podíval a rázem mu z jeho rudých očí vyprchal všechn smích. „Věděl moc dobře, kdo jsem a jak fungují moje dohody. Přesto za mnou ze svojí svobodné vůle přišel, aby nechal zabít člověka a přitom nemusel riskovat svůj život nebo si poskvřnit ruce. Řekni mi, moje vlídná ženo, co z toho si zaslouží milost?“

Upřela jsem na něj pohled. „A pokud si zasluhuje spravedlnost, myslíte, že vy jste hoden toho, abyste ji na něm vykonal?“

„Všichni musíme konat svou povinnost.“

Když jsem se chystala odejít, chytil mě za ruce. Jeho teplé a suché prsty se ovinuly kolem mých.

„Nyx Triskelionová, chceš se pokusit uhodnout moje jméno?“

Upřela jsem na něj pohled – na jeho ramena, rty, bledou kůži jeho krku, kterou jsem jedinkrát (i když jen na kratičký okamžik) zatoužila políbit. Nic jsem necítila.

„Co mám uhodnout? To, že jste netvor, už vím.“

Celé hodiny jsem slídila po domě, až mě z toho rozbolely nohy a vyčerpáním mě pálily oči. Šla jsem stále dál a dál, i když jsem se místo chůze už jen belhala a stěží vnímala místnosti kolem sebe. Ale nemohla jsem si dovolit se zastavit, protože to by znamenalo další noc, kdy bych si musela přiznat porážku, a možná že právě teď Astraia pláče a Damokles se zítra nakazí. Jak bych mohla odpočívat, zatímco oni trpí?

Nakonec jsem otevřela jedny dveře a srazila se se Stínem.

Ustoupila jsem a srdce mi poskočilo překvapením. „Stíne!“ zalapala jsem po dechu. Naše pohledy se střetly a okamžitě se od sebe odvrátily.

„Omlouvám se...“ začali jsme oba najednou a pak se odmlčeli.

„Omlouvám se,“ zopakoval mírně. „Nemohl jsem tomu zabránit.“ Ve tváři se mu zračil neskrývaný stud. Ten výraz působil tak lidsky, stejně jako jeho úsměv,

že mi přišlo, jako by mnou projel nůž.

„Já vím.“ Popadla jsem ho za ruku. „Nemůžeš ho neuposlechnout. Mrzí mě, že jsem na tebe byla našťvaná... nebyla jsem našťvaná, byla jsem...“ Nadechla jsem se. „Věděla jsem, co dělá. Ale nikdy jsem to neviděla.“

Vzal mě za druhou ruku. „Pojď,“ pronesl a zavedl mě dveřmi do Srdce vody. Nad vodní hladinou vířila světýlka přesně tak, jak jsem si to vybavovala.

„Potřebuješ si odpočinout,“ prohlásil Stín.

Zavrtěla jsem hlavou. „Damokles právě teď umírá kvůli... mému manželovi.“ Při těch slovech jsem měla pocit, jako bych měla v ústech kameny, ale byla to pravda. „Nemůžu tu jen tak sedět a těšit se z domu, který je jeho dílem.“

„Nemůžeš lidem pomoci, když jsi vyčerpaná.“

Pak se posadil, ale stále mě při tom držel za ruce, takže jsem se musela posadit s ním. A jakmile jsem si sedla, pocítila jsem takovou úlevu, že jsem si nebyla jistá, jestli se ještě někdy budu schopná postavit. Světýlka zavířila pryč od nás a pak se znovu snesla dolů a jejich odrazy tančily na hladině. Bylo to stejně krásné a poklidné jako posledně. Ale pod kůží jsem měla jako třísky zadřené vzpomínky na Astraiu a Damokla.

Podívala jsem se na Stín. Seděl rovně a tiše a pozoroval světýlka. Jejich odrazy se mu třpytily v modrých očích a vrhaly záblesky na jeho bezbarvý obličej, klidný jako tvář mramorové sochy. Vypadal jako princ, ne jako otrok.

„Jak to můžeš vydržet?“ zeptala jsem se ho. „Všechny ty roky.“ Najednou mi ta otázka přišla dětinská a necitlivá, a tak jsem zavřela pusu.

Ale Stín nevypadal uraženě. „Protože si nepředstavuju, že ho můžu zastavit.“

Ale já musím, pomyslela jsem si. Damokles zemře, protože jsem Ignifexe nedokázala zastavit dostatečně rychle.

Jako kdyby věděl, na co myslím, poznamenal: „Ať uděláš cokoli, stejně už to bude příliš pozdě. Měl zemřít již před devíti sty lety.“

Rozechvěle jsem se zasmála. „To je tedy útěcha.“

„I tak nás ale zachráníš.“ Pohlédl na mě modrýma očima. „Jsi naše jediná naděje.“

„Naděje.“ Odvrátila jsem od něj pohled, protože jsem nedokázala zabránit dětinskému vzteku v mém hlase. „Vždyť ani nevím, jaké to je mít naději.“

Dotkl se mé tváře, abych se na něj znovu podívala. Pak natáhl ruku dlaní vzhůru. Některá ze světýlek se snesla dolů a uvelebila se mu na dlani, kde tiše a spokojeně spočinula. Pak se ke mně obrátil.

„Vezmi si je,“ pronesl.

Se zatajeným dechem jsem udělala z dlaní miskou a Stín mi do nich světýlka

přesypal. Byla na dotek jako hrst drobounkých perel zahřátých od kůže – ale chvěla se, jako by do nich foukal slabý větřík, a v dlaních mi syčela jako kapky piva. Po chvíli se začala vznášet. Stín mi zakryl ruce svými a zajaté světlo nám tančilo mezi dlaněmi.

Znovu se usmál – svým skutečným úsměvem, který mě předtím přiměl ho políbit – a já se opět nemohla udržet, abych se na něj taky neusmála.

Viděla jsem, jak se mu při dýchání pohybují ramena a nepatrně posouvají šlachy na krku. Cítila jsem každý kousek jeho rukou, které se dotýkaly těch mých. Možná byl bledý jako přízrak, ale jeho tělo bylo skutečné. Na okamžik jsem nechtěla nic jiného než prsty prohrábnout jeho bledé vlasy a líbat ho, dokud by se mi v krku nepohyboval jeho dech a dokud bych nebyla stejně klidná jako on. Chtěla jsem to jako dýchání.

Ale neodvažovala jsem se riskovat, že roztrhám klid, který se mu zračil v očích. Ani to, že by mě mohl odmítnout.

„Slyšela jsi už o hvězdách?“ poznamenal. Přikývla jsem, protože jsem se neodvažovala promluvit. „Tahle světýlka jsou to nejbližší, co nám z nich zbylo.“

„Ale... jsou tak malinká,“ namítla jsem chvějícím se hlasem. V básních byly hvězdy popisovány jako vzdálená krása a ne jako třpyt, která se dá chytit do dlaní.

„To nejbližší, co nám z nich zbylo,“ zopakoval. „A byly tím nejbližším, v co jsem musel doufat.“

Zastavil se mi dech. Řekl to s takovou lehkostí, jako bychom mluvili o počasí – když jsem si ho ale představila samotného v tomhle domě, s těmhle světýlky jako jedinou útěchou, s tělem, které je ve dne jen stínem a v noci parodií jeho věznitele...

„Ale pak jsi přišla ty,“ pronesl. „A teď mám skutečnou naději.“

„Říkáš to,“ zašeptala jsem, „jako bych byla nějaká hrdinka.“

„To taky jsi,“ odvětil.

„Hrdinka by zachránila Damokla.“ Cítila jsem bolest v krku. Kdybych jen předtím řekla ta správná slova.

A takhle lidé umírali každý den. Každý den, a já ještě nikoho z nich nezachránila.

„Nemůžeš je zachránit všechny,“ poznamenal šeptem Stín. „O nic víc než já.“

Zasmála jsem se a znělo to skoro jako vzlyk. „To je tedy útěcha.“

„Ale můžeš ho zastavit,“ prohlásil. „Nikdo jiný to nedokáže. A proto jsi naší nadějí, i když o tobě nikdo neví.“

Povzdechla jsem si. „To řekni, teprve až se mi opravdu podaří mému

manželovi ublížit.“

„Podaří,“ opáčil.

„Tím si nejsem tak jistá,“ zašeptala jsem.

Opřel se čelem o moje.

„Věř mi,“ pronesl.

A já mu věřila.

Následujícího dne jsem znovu zaslechla zvonek.

Zastavila jsem se v chodbě, zaťala ruce v pěst a počítala, kolikrát zazvoní. Jedna, dva, tři. *Nenávidím svého manžela*. Čtyři, pět, šest. *Zastavím ho*. Sedm, osm. *Zastavím ho*. Devět, deset. *Ať to stojí cokoli, zlomím jeho moc*.

Zvonek utichl. Ještě chvíli jsem napjatě čekala. Pak jsem pokračovala v průzkumu.

Stín měl pravdu. Jedinou možností, jak přežít, bylo uvědomit si, že ho nemůžu zastavit.

Dnes.

9

Jen blázen by se v domě Laskavého pána cítil bezpečně.

Ale jak se jeden den podobal druhému, pomalu jsem se přestávala bát. Každý večer jsem povečeřela s Ignifexem. Ať jsem řekla cokoli, zasmál se a pak si ze mě na oplátku udělal legraci... Ale nikdy se za žádných okolností nerozčílil. Na závěr večere se mě vždycky zeptal, jestli se chci pokusit uhodnout jeho jméno, a já vždycky odpověděla, že ne. Pak mě někdy políbil na ruku nebo na tvář – ale už mi nikdy nevtiskl polibek na krk a nikdy mě nenásledoval do mého pokoje. A i když jsem si někdy nepříjemně uvědomovala prostor, který nás dělil, nebo jsem na kůži cítila jeho dotek i poté, co odešel, už nikdy jsem znovu nepocítila ten podivný proud touhy.

Možná že jsem ho tehdy chtěla jen proto, že byl tak podobný Stínu. To jsem si řekla a zanedlouho jsem tomu i začala věřit.

Dnem i nocí jsem mohla svobodně zkoumat dům – a vlezla jsem všude, kam to jen šlo, protože mým klíčem šla odemknout téměř polovina dveří. Objevila jsem růžovou zahradu zaklenutou skleněnou kupolí. Růže vytvářely labyrint, ve kterém jsem se pokaždé ztratila, a přesto jsem se z něj – alespoň podle kukačkových hodin u dveří – vždycky vypotácela přesně za dvacet tři minut. Narazila jsem i na skleník plný pomerančovníků a květníků s kapradím. Ve vzduchu tu byla cítit hřejivá, vlhká vůně země, bzučely tu včely a na skleněných stěnách se srážely kapky vody. Objevila jsem také kulatý pokoj, jehož stěny byly pokryté mozaikami zobrazujícími najády a zmítající se vlny. Ve vzduchu byla stále cítit sůl, a ať jsem se otočila kterýmkoli směrem, dveře se vždycky ocitly přímo za mnou.

Každý den jsem se zašla podívat do zrcadla, abych uviděla Astraiu, a skoro každou noc jsem alespoň krátce navštívila Srdce vody, abych se tu prošla po hladině a pozorovala světýlka. Většinou tam byl i Stín. Sice mi toho nemohl moc říct, ale aspoň jsme tu spolu seděli v družném tichu. Často nechal světýlka klesnout. Někdy mi je dal, někdy je kolem nás, ve vzduchu či na hladině vody zapletl do krajkových vzorů. Dívala jsem se a skoro nic jsem neříkala. V těch chvílích jsem téměř dokázala zapomenout na svoje poslání a neklíčila ve mně nenávist. Bylo to poprvé v životě, kdy jsem v srdci cítila pokoj, a nechtěla jsem o něj přijít.

Zoufale jsem si ho chtěla udržet. A tak jsem Stín už nikdy znovu nepolíbila.

Sem tam se dotkl mého zápěstí nebo tváře, a to jsem pak chtěla, aby se naše prsty propletly a spojily, chtěla jsem ho políbit a potopit se do vody a ztratit se v dokonale azurovém klidu. Ale nevěděla jsem, jestli by to chtěl i on. Pokaždé když jsem předtím někoho milovala, se moje láska nakonec obrátila v nenávist. S ním jsem to nemohla riskovat.

A tak jsem jen tiše seděla vedle něj, srdce mi divoce bušilo, ale tvář jsem měla stejně klidnou jako on a jen jsem na něj občas vrhla letmý pohled. Stokrát jsem si přála, abych se ho mohla zeptat: *Proč jsi mě políbil? Proč mě nepolíbíš znovu?* Ale slova mi vždycky uvízla v krku. Byla příliš náročná, příliš sobecká, příliš pošetilá – a jak bych mohla žádat víc, když už jsem od něj tolik dostala?

Stále jsem si nebyla jistá, jestli ho miluji. Láska – ta, která byla pro Afroditu posvátná – nebyla něčím, o čem bych si kdy dovolila moc přemýšlet. Pokud člověk po někom touží a ten dotyčný mu poskytuje útěchu, pokud si myslí, že by ho ten druhý mohl zbavit jedu v srdci, je to láska? Nebo jen zoufalství?

Kdykoli mi změť pocitů začala příliš svírat hrud', vyskočila jsem a smrtící rychlostí trénovala běh od Srdce vody k mojí ložnici. Až přijde ta chvíle, budu muset rychle napsat všechny znaky. Jakmile jedno ze srdcí přestane bít, Ignifex si toho bezpochyby všimne a bude se mě snažit zastavit.

Ted' už jsem byla rychlejší. Naučila jsem se proletět chodbami a skoro poslepu vybrat správné dveře vedoucí zpátky do mojí ložnice, a přesto doběhnout, aniž bych popadala dech. A jakmile jsem se ocitla ve své ložnici – dost daleko od všech srdcí, takže jsem se nemusela obávat nepředvídané reakce –, procvičovala jsem si znaky, abych je dokázala nakreslit nejen přesně, ale i rychle, takže moje pohyby nakonec připomínaly tanec.

Ale ať jsem hledala, jak jsem chtěla, nikdy jsem neobjevila ani stopu po ostatních srdcích.

Až jsem jednoho rána, pět týdnů po mém příjezdu, zkusila vzít za nové dveře a vstoupila do vestibulu, kde jsem se poprvé setkala s Ignifexem. A uvědomila jsem si, že jsem stále ještě panna a můj panenský nůž – který dosud neřízl do ničeho živého – je stále tady, i když asi čtyři metry nad zemí.

Nikdy předtím jsem Rýmu nevěřila. A když mi Ignifex nůž sebral, zacházel s ním jako s žertem, ne jako s jedinou zbraní, která by ho mohla zničit.

Ale zároveň jsem měla dojem, že můj manžel by pokládal za žert, i kdyby ho uvrhli do propasti Tartaru. A zatímco mě s radostí nechal, abych na něj útočila příbory u jídelního stolu, můj nůž mi okamžitě sebral. To nedokazovalo, že je Rým pravdivý... Ale když jsem se ho tehdy pokusila bodnout, nepotrestal mě ani

neuvěřnil, což znamenalo, že mi to nic neudělá, když to zkusím.

Dostat se k noži mi zabralo celé dopoledne. Nevypadalo to, že by v domě byl nějaký žebřík, takže jsem musela najít nějaký nábytek, který bych na sebe mohla navršit. Toho dne jsem ale nemohla najít jediný pokoj, kde by byl stůl, jen židle a stoličky. Pyramida, kterou jsem postavila, vypadala poněkud nejistě, ale udržela mě, když jsem na ni šplhala, a tak se mi nakonec podařilo nůž popadnout za rukojeť.

Zazubila jsem se. Ať už Ignifex dnešní večer přežije nebo ne, bude ho přinejmenším čekat nepříjemné překvapení.

Škubla jsem nožem. Ani se nepohnul. Zkusila jsem to znovu, tentokrát s o něco větší silou, a nůž nepatrně povolil. Zavrčela jsem, prudce jsem s ním trhla – a nůž se uvolnil, jako by ve zdi nikdy nevězel. Chvíli jsem se kymácela a pak jsem spadla po zádech...

Do něčí náruče. Leknutím jsem byla chvíli jako omráčená. Mezitím mě Ignifex postavil na nohy, vytrhl mi nůž z rukou, schoval si ho někde u sebe a zůstal stát se zvednutým obočím.

„Začínám uvažovat nad tím, jestli bych tě vůbec někdy měl nechávat o samotě,“ pronesl mírně a položil mi ruku na rameno.

Ztuhla jsem.

„Tak nenechávejte,“ prohlásila jsem. „Zůstaňte tady a už nikdy neuzavírejte žádnou další smlouvu.“

„Ó, to až tak zoufale toužíš být se mnou?“ Naklonil se dopředu, s rukou stále na mém rameni. „Jestli jsi chtěla polibek, stačilo mě jenom požádat.“

Jeho dotek byl lehký, ale cítila jsem ho stejně přesně, jako by byl kamenotiskem a moje tělo papírem.

„Až tak zoufale vás toužím zastavit,“ opáčila jsem, ale znovu jsem po něm zatoužila, jako bych nikdy neviděla, čeho je schopný.

„Až tak zoufale, abys mě políbila? To musíš být v hrozném stavu.“

To jen proto, že vypadá jako Stín, pomyslela jsem si, ale věděla jsem, že je to lež. Tahle smějící se bytost s karmínovými očima mohla mít tvář Stínu, ale já ji chtěla z úplně jiných důvodů.

Náhle jsem si všimla, že má rozepnutý kabát, a uviděla jsem nejen dutinu ve spodní části jeho krku, ale i kožené řemínky s klíči, které mu visely křížmo přes hrud. A Ignifex nebyl jediný, kdo dovedl obrátit slova proti tomu, kdo je řekl.

„Každý den se mi chlubíte tím, kolik lidí jste zabil,“ pronesla jsem a snažila se odhadnout, kde má který klíč, zatímco jsem se mu pořád dívala do očí. Dva mu visely vysoko u krku. „Samozřejmě že jsem zoufalá.“

„Nezabývám lidmi,“ řekl s lehkostí. „Žádají ode mě laskavost a já jim ji prokážu. Pokud si neuvědomují, jakou cenu si žádá moje moc, je to jejich vina.“

Kdysi dávno mě Astraia donutila vyšplhat na střechu. Teď jsem si připadala stejně jako tehdy, když jsem ke korouhvičce přivazovala kapesník. Cítila jsem závrať, ale byla jsem naživu, svět se se mnou točil a moje tělo se skládalo z jiskřiček tančících v rytmu mého srdce.

Bylo nestvůrné ho chtít. Ale políbit ho kvůli záchraně Arkádie – to nebylo úplně zlé, nebo snad ano?

„Pak,“ prohlásila jsem, „řekněme, že bych vás o něj požádala?“

„Pak tedy,“ odvětil.

A sevřel moje rty ve svých.

Byl to můj nepřítel. Byl zlý. Nebyl to ani člověk. Měla jsem být znechucená, ale stejně jako naposledy jsem si nemohla pomoci o nic víc, než může voda přestat téct dolů z kopce. Podařilo se mi vsunout ruku až k jeho krku, utrhnout dva klíče a sevřít je v hrsti. Pak jsem se v tom pocitu rozplynula a stejně dychtivě opětovala jeho polibek.

Bylo to úplně jiné než se líbat se Stínem. Líbat se se Stínem bylo jako sen, který mě pomalu zahaloval. Tohle spíš připomínalo bitvu nebo tanec. Zmocnil se mých úst a já se zmocnila jeho a tak jsme se navzájem drželi v nebezpečné, dokonalé rovnováze jako obíhající planety.

V dálce zazněl zvonek. Skoro jsem to ani nezaznamenala – a pak mě Ignifex pustil. Zavravorala jsem a narazila jsem zády do zdi.

„Nějaká ubohá duše mě volá.“ Uklonil se. „Uvidíme se později, ženo.“

Opírala jsem se o stěnu a upřeně jsem se za ním dívala, jak odchází. Hřbetem ruky jsem si drhla rty. Bylo ostudné, že na mě jeho polibek může mít takový vliv. A bylo ponižující, že to ví.

Přesto jsem nedokázala potlačit myšlenku: *Možná to nebude až tak špatné, jestli se někdy bude dožadovat svých práv.*

Pak jsem se podívala na klíče, které jsem ukradla. Jeden z nich byl ze zlata a jeho rukojeť měla tvar hlavy řvoucího lva. Druhý byl z obyčejné oceli. Rty se mi zkroutily do úšklebku. Jen ať si užije svoje malé vítězství. Já se vydám na průzkum.

10

Samozřejmě jsem zamířila rovnou do místnosti se zrcadlem. Ale do klíčové dírky uprostřed zrcadla nezapadl ani jeden z klíčů, a tak jsem se vydala hledat nové dveře. Vypadalo to, že dnes je dům mému pátrání nakloněn. Nacházela jsem další a další místnosti, které jsem nikdy předtím neviděla, a další a další dveře, které jsem nikdy neotevřela. Ale ani jedny z nich mými novými klíči nešly odemknout.

Nakonec jsem objevila místnost plnou prázdných ptačích klecí ze zlata, zavěšených na železných policích ve tvaru stromu. Dohromady vytvářely křehký les zajetí. Neviděla jsem žádné další dveře, a tak jsem se otočila, že odejdu – ale pak jsem zaslechla ptačí štěbetání, tak slabounké, že jsem si na okamžik myslela, že se mi to jen zdálo.

Vzpomněla jsem si na lára s podobou vrabce. To Astraia s oblibou vídala znamení ve způsobu ptačího letu, ne já. Ale přesto jsem se otočila a znovu jsem po místnosti přejela pohledem. A pak jsem v levém zadním rohu místnosti, za největší hromadou klecí, kde byla ještě před chvílí jen prázdná stěna, zahlédla malá dvířka.

Byla to obyčejná dřevěná dvířka, natřená na světle šedo, a natolik nízká a úzká, že bych se jimi jen stěží protáhla, aniž bych se musela ohnout, takže jsem na ně okamžik zírala bez strachu.

Pak mi naskočila husí kůže – jako vždy, když jsem byla svědkyní další z proměn domu. Už jsem sice viděla i podivnější, ale i tak ve mně znovu vyvolala pocit bezmoci z vědomí, že mě dům může zahubit, kdykoli se mu zlíbí.

Ale zatím se mu ještě nezlíbilo. Ignifex by mu to s největší pravděpodobností nedovolil. A pokud vrabec opravdu chtěl, abych se otočila, pak... Sice jsem neměla žádnou záruku, že to se mnou myslí dobře, ale na rozdíl od domu mi onehdy poskytl několik minut klidu.

Prodrala jsem se klecemi pro ptáky a vyzkoušela svůj klíč. Nefungoval. Pak jsem zkusila ocelový klíč. Ten se sice začal v zámku otáčet, ale pak se zasekl. Zbýval tedy už jen zlatý klíč.

Zámek cvakl a dveře se otevřely.

Vstoupila jsem dovnitř.

První, čeho jsem si všimla, byla vůně dřeva a zaprášeného papíru, vůně otcovy pracovny. Zdálo se, že je to také pracovna, i když velkolepější, než jakou jsem

kdy viděla. Byla to kulatá místnost, obkládaná tmavým dřevem, s vířícími tmavomodrými mozaikami na podlaze. Po obvodu místnosti stálo několik stolů, na kterých byly nakupené knihy, papíry a kuriozity, a mezi nimi byly umístěny nízké knihovny. Strop představovala kupole natřená pergamenovou barvou stejně jako obloha. Dokonce tu byl i rám z tepaného železa ve tvaru Démonova oka, na němž visela lampa. Po obvodu spodní části kupole stálo zlatými písmeny „JAK NAHOŘE, TAK DOLE“ – velký princip hermetických děl.

Moje oči ale spočinuly na velkém kulatém stole uprostřed místnosti, zakrytém skleněnou kupolí, pod níž se nacházel model Arkádie.

Pomalu jsem k němu došla. Byl tak jemně propracovaný, že mi navzdory skleněnému krytu připadalo, že stačí, abych se jen nadechla, a zbortí se. Byl tu oceán vyrobený z tónovaného skla, který se třpytil jako skutečná hladina, jižní hory poseté vchody do uhelných dolů, řeka Severn i hlavní město Sardis, stále napůl zničené po velkém požáru, který ho zachvátil před dvaceti lety. A na jižním okraji se nacházela moje vesnice, poblíž zříceniny, které se zvenku podobal Ignifexův dům.

Naklonila jsem se blíž. Musel to být nějaký trik skla, ale když jsem se zaměřila na svou vesnici, zvětšila se. Viděla jsem střechy z došků a tašek, fontánu na návsi, svůj vlastní dům a skálu, na které jsem byla oddána. Model dokonale vystihoval každý detail a já dychtivě upírala zrak na svůj domov, dokud mě z toho zvětšování nerozbolela hlava.

Odvrátila jsem se od modelu. Na nejbližším stole stála truhlička z červenohnědého třeshňového dřeva. Nebyla opatřená zámkem, nýbrž jen západkou. Víko neměla nijak zdobené, ale byl na něm drobnými písmenky vyrytý zlatý nápis. Vzala jsem ji do ruky a zamžourala na třpytící se psací písmo: „JAK UVNITŘ, TAK VENKU.“ Další hermetická poučka.

„Co to děláš?“

Zaklapla jsem truhličku a otočila se. Ve dveřích stál Ignifex. Sotva jsem stačila zalapat po dechu, už stál vedle mě a svíral mi železným stiskem paže, tvář jen pár centimetrů od té moje.

„Co sis myslela, že děláš?“

„Zkoumám dům,“ odpověděla jsem nejistě. „Pokud jsem vaše žena...“

Zmlkla jsem. Rudá barva jeho očí se nepodobala jednoduchému skvrnitému vzoru v žádných lidských ani zvířecích očích. Byl to vířící karmínový chaos, který se neustále měnil jako živoucí plamen. Uvědomila jsem si, jak jsem byla bláhová, když jsem k němu cítila něco jiného než naprostou hrůzu. Měla jsem na paměti, že je můj nepřítel, ale zapomněla jsem, že představuje nebezpečí, moji

zkázu a pravděpodobně i smrt.

„Myslíš si, že jsi přede mnou v bezpečí?“ zavrčel.

„Ne,“ zašeptala jsem.

„Jsi stejně pošetilá jako ty ostatní. Myslíš si, že jsi chytrá, silná, výjimečná. Myslíš si, že vyhraješ.“

Pak se najednou otočil a odvedl mě z pokoje.

„Věděl jsem, kdo je tvůj otec, když za mnou přišel.“ Jeho hlas byl teď ledově klidný a každé slovo vyslovovalo s naprostou pečlivostí. „Leonidas Triskelion, nejmladší magistr Resurgandi. Když mě žádal o pomoc, hanbou mohl sotva mluvit, ale neváhal ani chvíli, aby tě zaprodal.“

Zahnuli jsme do kamenné chodby, kterou jsem nikdy předtím neviděla.

„Samozřejmě byl blázen, když si myslel, že se mnou může uzavřít smlouvu a vyhrát. Ale jeho plán poslat tě jako záškodnici nebyl až tak hloupý. Ani nic z toho, co pak udělal. Sestru svojí ženy dostal do postele, dceru, která vypadá jako jeho žena, si nechal u sebe a dceru se svou tváří poslal, aby odčinila jeho hříchy. Lidé sice svoje hříchy nemůžou nikdy odčinit, ale podle mě si v tom vedl víc než dobře.“

Zastavil se a mrštil mnou o zeď. „Poslali tě sem, abys tu zemřela. Ty jsi ta, kterou nepotřebovali ani nechtěli, a tak tě sem poslali, protože věděli, že už se nikdy nevrátíš.“

Nedokázala jsem zastavit slzy, které mi stékaly po tvářích, ale snažila jsem se opřítovát jeho nasupený pohled, jak jen to šlo. „To já vím. Proč mi to říkáte?“

„Jediný způsob, jak se dožiješ zítřka nebo pozítří nebo dalšího dne, je, že budeš dělat přesně to, co ti řeknu. Nebo zemřeš stejně rychle jako všechny moje ostatní ženy.“

Sáhl mi za záda. Uslyšela jsem cvaknutí a zjistila, že se neopírám o zeď, ale o dveře. Ty se za mnou otevřely a já pozadu klopýtla do chladné temnoty a narazila do hrany stolu.

„Popřemýšlej o tom chvíli,“ prohlásil Ignifex a zabouchl dveře.

Na okamžik jsem si myslela, že mě nechal ve tmě. Ale když jsem se trochu rozkoukala, zjistila jsem, že malým zkoseným oknem umístěným vysoko ve zdi proniká slabé šedé světlo. Ještě pořád jsem toho moc neviděla. Vzduch byl studený. Otočila jsem se a osahala stůl. Nebyl ze dřeva, ale z kamene.

Prsty jsem nahmatala látku a pak něco měkkého a studeného.

Otrásla jsem se, ale v duchu jsem to odmítala poznat, dokud jsem nezašátrala dál a prsty mi nesklouzly po zubech do studených vlhkých úst.

Vykřikla jsem a vrhla se zpátky ke dveřím. Ruku jsem si usilovně drhla

o sukni, ale vzpomínku na to, jak jsem se dotkla jazyka mrtvé dívky, látka nedokázala setřít.

Jazyka mrtvé ženy. Protože teď, když si moje oči pořádně přivykly na světlo, jsem uviděla všech osm těl, ležících na kamenných blocích, jako by byla uchovaná pro další použití.

Když mi bylo deset, hrály jsme si s Astraiou v lese a našly mrtvou kočku. Byla napůl pohřbená pod navátým listím. Nevěděly jsme, že je mrtvá a nafouklá, dokud jsem do ní nepíchla. Vydávala nechutný zápach, který donutil Astraiu s kvílením utéct, zatímco já u ní zůstala sedět a dusila se a vzlykala hrůzou. Teď, zatímco se mi neustále zrychloval dech, se mi zdálo, jako bych znovu ucítila ten zápach, jak se vznáší v chladném, nehybném vzduchu.

Nehty se mi zaryly do paží a v mrtvém tichu bylo slyšet jen můj chraplavý, přerývaný dech. Tak sem mě tedy Ignifex položí. Až udělám svou poslední chybu, zabije mě a uloží mě do téhle místnosti a já budu ležet na tomhle studeném kameni a mrtvá ústa budu mít otevřená.

S velkým úsilím jsem se zhluboka, pomalu nadechla. A pak jsem strašlivě zaječela. S jekotem jsem praštila pěstí do zdi, pak jsem se otočila a dvakrát kopla do dveří. Ačkoli se dveře otrásaly v pantech, držely pevně. Ale když jsem nakonec ztichla a jen lapala po dechu, už jsem necítila paniku. Byla jsem rozzuřená.

Ne. Cítila jsem *nenávist*.

Laskavého pána jsem nenáviděla celý svůj život, ale jen tak, jako se nenávidí mor nebo požár. Byl to netvor, který mi zničil život, utiskoval celý můj svět, ale pořád jsem ho znala jen z vyprávění. Teď jsem ale věděla, jak vypadá, večeřela s ním, líbala ho. Viděla jsem ho zabíjet. Znala jsem jeho jméno, i když nebylo pravé. Takže teprve teď jsem ho mohla skutečně nenávidět. Nenáviděla jsem jeho oči, jeho smích, jeho posměšný úsměv. Nesnášela jsem ho za to, že mě mohl bez sebemenších obtíží políbit, zabít nebo někde zamknout. Ale ze všeho nejvíc jsem ho nenáviděla za to, že mě předtím přiměl ho chtít.

Nenávist pro mě nebyla ničím novým. Po celý život jsem nenáviděla svou rodinu. Ale tu jsem měla za povinnost milovat, ať už ke mně byla jakkoli nespravedlivá. Ignifex jsem měla za úkol zničit. A jak jsem se tak krčila ve tmě, uvědomila jsem si, jak moc by se mi to líbilo.

Sáhla jsem si do živůtku. Zlatý klíč jsem bláhově nechala ve dveřích, odkud si ho Ignifex nepochybně vytáhl. Ale ocelový klíč byl stále bezpečně uložený na mojí kůži a čekal na to, až ho použiju.

Donutila jsem se ohmatat zdi kamenné místnosti, ale vedly do ní jen jedny dveře. A ať jsem na ně bušila, jak jsem chtěla, nepohnuly se. Nakonec jsem se tedy znovu posadila před dveře a čekala. Ignifex mě pravděpodobně zítra pustí ven, až se bude domnívat, že už mě důkladně zastrašil a vyděsil. A to taky budu předstírat, ale jakmile se ke mně otočí zády, znovu se pustím do zkoumání domu.

Zrovna jsem začala dřímat, když mě probudilo zachrastění zámku. Okamžitě jsem byla na nohou a otočila se čelem k otevírajícím se dveřím. Jenže na druhé straně nestál Ignifex, nýbrž Stín.

„Mrzí mě to.“ Dotkl se mojí tváře. „Přišel jsem, jakmile to šlo.“

Byla jsem připravená na to, jak nenávistně a odvážně pozdravím Ignifexe, ale Stínova něžná lítost mi připomněla hrůzu prvních minut v té místnosti.

Rozklepala jsem se a prudce ho objala.

„Děkuju,“ pronesla jsem k jeho rameni. „Jsem v pořádku. Jsem v pořádku.“ Polkla jsem, hrdlo sevřené. „Proč si je tu takhle schovává?“

Stín pokrčil rameny. „Podívej se,“ poznamenal a postrčil mě, abych se otočila. Zvedl ruku a do místnosti zazářilo světlo. Viděla jsem, že všechny ty dívky jsou mladé a krásné, ruce jim spočívají překřížené na hrudi, v očních důlcích mají mince a ve vlasech květiny. Jejich těla byla tak dokonale zachovaná, že jsem si skoro mohla myslet, že spí – nebyť jejich mrtvolně bledých, voskovitých, vpadlých tváří.

„Snažím se, aby se jim dostalo toho, co se sluší a patří,“ pronesl. „Ale nedokážu si vybavit smuteční písně.“

Kolik let už tady asi leží bez závěrečných obřadů, které by jim umožnily překročit řeku Styx a dojít pokoje?

Kolik let už na ně dohlíží, snaží se jim poskytnout alespoň řádnou smrt, a přitom ví, že se mu to nepodařilo?

Chytila jsem ho za ruku. „Klekni si vedle mě,“ prohlásila jsem. „Naučím tě to.“

Jakožto dcera majitele panství jsem měla za povinnost pomáhat při pohřbech chudáků a sirotků. Smuteční písně jsem se naučila, když mi bylo šest, na hlavě mi balancovala kniha, abych správně stála, a nade mnou se tyčila teta Telomache se sevřenými rty.

Byla to jedna z mála povinností, které mi nikdy nevadily, ať už mě za krkem bolelo sebevíc a jazyk mi klopýtal o prastará slova. Smuteční písně napsala dvojčata Homér a Hésiodos kdysi dávno, kdy Athény byly jenom shlukem statků a o řecko-římské říši se ještě nikomu ani nesnilo. Když jsem je jako dítě pronášela, stála jsem v otcově salonku pod věncem z vlasů svojí zesnulé matky

a na krku mě škrábal černý krajkový límec smutečních šatů. Na okamžik jsem si připadala, jako bych už nebyla přívěskem rodinné tragédie, ale jen jednou z dívek v oceánu truchlících, kteří tato slova recitovali již téměř tři tisíce let.

Ted jsem obrátila ruce dlaněmi vzhůru, zavřela oči a dala se do zpěvu.

Existuje sedm smutečních písní: k Hádovi, vládci mrtvých, Persefoně, jeho manželce, Hermovi, průvodci duší, Dionýsovi, který vysvobodil svou matku z podsvětí, Demeter, patronce úrody a mateřství, Aresovi, bohu války, a Diovi, vládci bohů i lidí. Obvykle se zpívá jen píseň k bohu, který byl patronem zesnulého. Tentokrát jsem je ale zazpívala všechny a doufala, že to bude stačit, aby všech osm dívek spočinulo v pokoji. Když jsem dozpívala, cítila jsem v krku sucho a škrábání.

„Děkuju ti,“ pronesl Stín.

Chvíli jsme tiše seděli vedle sebe.

„Pořád nerozumím tomu, proč si je tu takhle schovává,“ řekla jsem.

„Taky mě sem dolů někdy posílá,“ poznamenal Stín tiše. „Prý abych popřemýšlel.“

„Nad čím?“ zeptala jsem se ho. Skoro jako bych slyšela, jak se Ignifex smál, když mu nařídil to utrpení, a přála jsem si, aby tu byl a mohla jsem ho praštit.

„Nad hloubkou jeho špatnosti? Není na světě živáčka, který by to nevěděl.“

Stín se ode mě nepatrně odtáhl. „Nad mým selháním.“

Když zašeptal ta slova, zastavil se mi dech. Chtěla jsem namítnout, že to nebyla jeho chyba, ať už jako zajatec skončil z jakéhokoli důvodu – nepochybně nebylo jeho úkolem porazit démona, který dokázal odtrhnout svět a vládl Arkádii již dávno předtím, než se on narodil...

Ale zatímco jsem upřeně pozorovala bezbarvé linie jeho ramene a odvrácené hlavy, vybavilo se mi, jak mi ukazoval světýlka. *To nejbližší, co nám z nich zbylo.*

Viděl hvězdy. Nebyl jen nešťastnou duší, kterou Ignifex někdy v posledních devíti letech podvedl. Byl zajatcem z doby Odtržení, kořistí z války tehdy na počátku.

„Drží tě tu,“ zašeptala jsem. „Drží tě tu jako trofej. Jako ty ubohé dívky.“

Předpokládala jsem, že to Ignifex donutil Stín nosit tvář svého pána. Ale možná to bylo naopak: Možná se Ignifex rozhodl nosit tvář svého zajatce, aby se mu tím mohl krutě vysmívat.

A ze všech možných zajatců jsem si dokázala představit jen jednoho, kterého by mohl stejně nenávidět.

Srdce se mi divoce rozbušilo. Říkalo se, že Laskavý pán zničil královskou linii.

Slova, která jsem měla na jazyku, se zdála být šílená – ale zde, v tomhle šíleném domě, dávala smysl.

„Poslední princ... nezemřel, že ne?“

Stín se otočil a pohlédl na mě svýma modrýma očima. Otevřel ústa, ale moc jeho pána ho znovu zastavila. Polknul a upřeně se na mě díval, jako by doufal, že všechno dokáže vyjádřit pouhýma očima. Možná že ano. Když jsem se mu do nich dívala, cítila jsem s naprostou jistotou, že on je tím posledním princem Arkádie, který je už od Održení uvězněný v tomhle domě.

Mě sedmnáct let čekání na manželství zanechalo zahořklou a krutou. On byl po devíti stech letech otroctví laskavý a stále se snažil pomoci každé z Ignifexových obětí, i když věděl, že se mu to nepodaří. I když jsem tou obětí byla já.

Zastavil se mi dech. Neuvědomila jsem si, že se k němu nakláním stále blíž, dokud nepřekonal vzdálenost, která nás dělila, a nepolíbil mě. Pomalu a něžně, ale s mohutností stoupajícího přílivu. Bylo to jako odpuštění. Jako mír.

Když se ode mě odtáhl, pohlédl mi na kratičkou chvíli do tváře a pak sklopil oči.

„Ty...“ začala jsem bez dechu, ale pak si položil čelo na moje rameno.

Připadalo mi, jako by u mě hledal útěchu, ačkoli jsem si nedokázala představit proč. Protože to ale bylo to nejmenší, co jsem pro něj mohla udělat, položila jsem mu ruku na rameno a znovu užasla, že můžu nahmatat pevné linie jeho lopatky.

Překvapilo mě také, že mě chce. On mě *chce*.

„Stíne?“ pronesla jsem mírně.

Mluvil pomalu, a i když jsem neviděla jeho obličej, věděla jsem, že zápasí s pečetí na rtech. „Kéž bychom... se mohli setkat... někde jinde.“

Vzduch v plicích mi znehybněl. Jestliže to nebylo vyznání lásky, mělo to k němu dost blízko.

„Já taky,“ poznamenala jsem.

Kdybych ho požádala, zřejmě by mě znovu políbil. Na okamžik jsem si představila, jaké by to bylo, zůstat tu teď s ním. Mohla bych se mu schoulit do náručí a líbat ho, dokud bych na všechno nezapomněla, na ty mrtvé dívky a svého nestvůrného manžela, zlý osud mojí země a moji povinnost ho změnit.

Pak jsem si ale řekla: *Na takové věci nemám čas.*

A postavila jsem se. „Musím jít. Musím... musím ještě najít ostatní srdce.“

Stín mě chytil za ruku a jeho prsty se propletly s mými. Jeho dotek mi připadal, jako by mi paží projel blesk.

„V jedné věci má pravdu,“ prohlásil. „Tehle dům je plný nebezpečí. Před

většinou z nich tě nemůžu zachránit.“

Sevřela jsem mu ruku, až jsem ucítila kosti v jeho prstech.

Pak jsem ji pustila a donutila se k úsměvu. „Nenarodila jsem se, abych byla zachráněná.“

V noci chodby vypadaly delší a podivnější, trochu větší než ve skutečnosti. Jen místy v nich byla úplná tma, protože z nečekaných zákoutí zářilo světlo. Bylo ale těžké určit, odkud přesně vychází, a já musela potlačit podezření, že stíny, lačnicí po teple a bytí, dopadají *směrem k světlu*.

Démoni jsou utvořeni ze stínu.

Nicméně stíny mě ještě nikdy nenapadly, i když jsem po domě bloumala i dlouho do noci. Ignifex jim musel přikázat, aby mě nechaly na pokoji. Musela jsem tomu věřit, jinak bych zešléla hrůzou. A většinou jsem tomu také věřila. Přesto mi ale nepřestával lézt mráz po zádech.

Tak jako tak jsem pokračovala dál. Zanedlouho jsem zahrnula do chodby vyzdobené propracovanými zlatými lištami a nástěnnými malbami – domnívala jsem se, že zobrazují bohy, ale protože tu byl stín, neviděla jsem víc než změt končetin. Na úplném konci chodby se nacházely obyčejné dřevěné dveře. Nezněly moje kroky trochu hlasitěji, když jsem k nim mířila? Cítila jsem mravenčení v ramenou. Když jsem k nim došla, zastavila jsem se – ale nic jsem neslyšela. Žádný démon nevyskočil ze stínu, aby mě zabil, ani mě nepostihlo žádné neštěstí. Zhluboka jsem se nadechla a vytáhla z živůtku ocelový klíč. S lehkostí vklouzl do zámku. Vzala jsem za kliku.

Otevřela jsem dveře a uviděla stín.

Po celý život jsem slyšela varování: *Nedívejte se na stíny příliš dlouho, nebo byste v nich mohli spatřit tvář démona*. Proto jsem se bála uzavřených, potměných místností, mdle osvětlených zrcadel i lesů, které za noci tiše ševalily. V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem stín nikdy nespatriła. Viděla jsem předměty – místnosti, zrcadla, celou krajinu – v nepřítomnosti světla. Ale za těmi dveřmi se nenacházelo nic než dokonalý prvotní stín, který k tomu, aby se projevil, nepotřeboval žádný předmět. Měl svou vlastní povahu i podobu, hmatatelnou a kypící a živoucí. Oči mě pálily a zalévaly se mi slzami, jak jsem na něj zírala, ale nedokázala jsem od něj odtrhnout pohled.

Pak se na mě stín podíval.

Nic viditelného se nezměnilo, ale pod tíhou toho vjemu a vědomí, že tu nejsem sama, jsem zavrávala. Těžce jsem oddechovala, popadla dveře za kliku a snažila se je za sebou zavřít. Opřela jsem se o ně plnou vahou, jenže dveře se pohybovaly pomalu, jako kdyby klouzaly po medu. Když jsem pohlédla na

pomalu se zmenšující mezeru, nebylo v ní nic vidět. Ale když jsem se znovu podívala na svoje ruce, koutkem oka jsem zahlédla, jak se stín úponky drží dveřního rámu.

Všechno se to odehrálo v naprosté tichosti. Na to, abych křičela, jsem byla příliš vyděšená. Ale když už byly dveře skoro zavřené, uslyšela jsem sbor dětských hlasů. Zpíval moji oblíbenou ukolébavku, ale se špatnými slovy:

*Zazpíváme ti devět, ó!
Devět čeho, ó?
Devět jako devět jasných světél,
noc je všechny uhasí, ó.*

Ten zvuk mi přeběhl po těle jako tisíc malých studených nohou. Zнала jsem zařikávání proti temnotě, invocace Apollóna a Herma. Ale ty hlasy mi je vykousaly z hlavy a já vzlykala, neschopná slova, zatímco jsem se dál snažila zavřít dveře.

*Osm jako osm mrtvých panen,
zahynuvších v temnotě, ó.*

Už se mi je skoro podařilo zavřít, jenže pak proti mně z druhé strany zatlačil stín. Jeden úponek se dotkl mojí tváře a já ucítila spalující chlad. Nemohla jsem se nadechnout, vzduch se mi zastavil v plicích.

*Šest jako všech tvých šest smyslů
co už nikdy nepocítí, ó.*

V posledním záchvatu zoufalství se mi konečně podařilo dveře zaklapnout. Lapala jsem po dechu, třásla se, ale podařilo se mi dopotácet se ke zdi. Stín byl pryč, ale já se ještě pořád klepala a v očích mě pálily slzy. Když jsem si je otřela, žhnuly na kůži jako led. Podívala jsem se na svou ruku.

Z dlaně mi odkapával tekutý stín.

Vybavili se mi ti, které přivlekli před mého otce a ze kterých už zbývaly jen zlomené schránky. *Takhle se tedy cítili*, pomyslela jsem si.

Pak jsem konečně vykřikla.

Všude kolem mě se ozýval zpěv. Milion dětských hlasů bez těla mi šeptal do uší:

*Pět symbolů na tvých dveřích
prozradí nám tvoje jméno, ó.*

*Čtyři strany tvého světa,
pořád něco koušeme, ó.*

Stín mi stékal po tváři a prýštil z kůže. Z chodby mu odpovídaly ožívající stíny. Chtěla jsem si seškrábat kůži, ohlodat si maso z kostí, cokoli, jen abych se těch stínů zbavila. Nehty jsem si rozškrábala celé paže, ale když se mi na nich objevily šrámy, znovu jsem zaslechla smích a vzpomněla si: Tohle jsou démoni Laskavého pána. Přísahala jsem, že Arkádii zachráním před jejich útoky. Chtějí, abych se sama zničila.

Nemůžu je nechat vyhrát.

*Tři věžňové v tomhle domě,
my je sníme všechny, ó.*

Pokusila jsem se rozběhnout, ale stíny se mi přilepily na kůži, a i když jsem pomalu pohybovala nohama, nedokázala jsem se pohnout z místa. Pak se zavlnil vzduch a mrštil mnou zpátky o zeď. Zatímco kolem mě vířily stíny, klesla jsem k zemi a pomalu mě opouštěly poslední zbytky sil.

*Dva – tvůj první a poslední,
my budeme oběma, ó.*

Zнала jsem poslední verš původní písně a s nechutnou jistotou jsem věděla, že ho zazpívají naprosto stejně. A stejně tak jsem si byla jistá, že jestli ta poslední slova uslyším, budu ztracená.

*Jeden je jeden jediný
a navždy už...*

Kolem pasu mě objala něčí paže. Na něčí ruce se zatřpytil zlatý prsten. Koutkem očí jsem zahlédla vzplanout oheň.

„Týfónovy děti,“ zavrčel Ignifex, „vraťte se do svojí prázdnoty.“

Stíny zakvílely jako rezavý pant, odvalily se pryč a proplazily se pode dveřmi ven do tmy. Jejich nářek neustával, až mě z toho rozbolelo v krku a oči se mi zalily slzami – a já si uvědomila, že ten nářek vychází z mého hrdla a z očí mi stále kane stín. Ignifex mě držel za zápěstí u zdi. Zada se mi vyklenula do oblouku a prsty se mi kroutily, zatímco mi stíny vystupovaly póry kůže. Chtěla jsem, aby odešly, ale připadalo mi, jako by moje tělo, celé moje já, bylo hedvábným papírem a prchající stíny ho trhaly na kousky.

Kdybych se za nimi mohla skrz dveře odplazit do naprosté tmy, nepřestala

bych existovat. Byla bych už navěky jejich hračkou, ale žila bych. Cítila jsem tu jistotu v každém trhavém úderu srdce, a tak jsem se vzpírala a zmítala v Ignifexově sevření. Musím jít za nimi. *Musím.*

„Nyx Triskelionová,“ zabručel Ignifex, „přikazuju ti, zůstaň!“

Zvuk mého jména proťal moje nutkání jako zubatý nůž. Zhroutila jsem se na stěnu a zůstala bez hnutí. Sledovala jsem, jak poslední stíny odplouvají zpátky ke dveřím a skrz jejich šterbiny. Ve chvíli byly pryč.

Bez nich mi svět připadal prázdný a bez života. Stěny chodby byly ploché a nehybné, zbývající temnota mrtvá a bezmocná. Srdce mi bilo v uších. Kůži jsem necítila, ale přitom mě svědila. *Chtěla jsem je následovat*, pomyslela jsem si, ale zatím ve mně ta myšlenka nic nevyvolávala.

Ignifex mě pustil. Mžourala jsem na jeho pohybuující se rty a uvědomila si, že něco říká.

„Jsi v pořádku?“ Když jsem neodpovídala, lehce mě plácnul po tváři.

„Poslouchej mě! Můžeš mluvit?“

„Jo,“ pronesla jsem hlubokým a drsným hlasem.

Prohlédl mi paže. „Věřím, že budeš žít. Dnes večer.“

Tón jeho hlasu vzkřísil můj vztek a s ním i zbytek mě samotné. Zvedla jsem hlavu, vycenila zuby...

Dloubnul mě do čela. „Ale existuje nějaká mez tvojí hlouposti?“

„Myslíte mojí hlouposti, že jste mi neřekl, že vaši démoni běhají volně po domě?“ Oplatila jsem mu šťouchnutí. „Řekla bych, že to asi bude vaše chyba.“

„Řekl jsem ti, že některé dveře v tomhle domě jsou nebezpečné. A na noc jsem tě uložil do hezké, bezpečné místnosti. Nemůžu za to, že ses vyplížila z postele.“

„Zamkl jste mě v hrobce!“

„Bezpečné a útulné.“ Jeho hlas byl stále klidný, ale zazníval v něm podrážděný tón. „A teď už jsem měl být dávno v posteli.“

Najednou jsem si uvědomila tři věci: Má na sobě tmavé hedvábné pyžamo, kymácí se, jako by měl upadnout, a pohlcuje ho temnota.

Ne stíny. Zní to divně, ale ty malé tmavé úponky, které se mu ovíjely kolem kůže a zanechávaly za sebou rudé šrámy, se v ničem nepodobaly jeho podivně hrůzným démonům. Stíny předtím byly živé, *vědomé*. Tohle byla jen noční tma, která se mu srážela kolem těla stejně přirozeně jako krev kolem rány a pálila ho na kůži stejně jako kyselina.

Hrůzou z toho pohledu mi naskočila husí kůže.

Ignifex se přidržel rukou zdi. „Pomůžeš mi do mého pokoje,“ procedil skrz zuby a v jeho hlase zazněl najednou podrážděný tón. Skoro jako by se bál.

Stejně jako se já bála démonů, když vylezli ze dveří, a mrtvých žen, když mě s nimi zamkl, a každý den svého života, protože jsem věděla, že budu patřit Laskavému pánovi a nikdo mě nikdy nezachrání.

Na prsou jsem ucítila staré známé ledové zavíření.

Zkřížila jsem paže. „Proč?“

Zamrkal, jako by ho ta otázka nikdy nenapadla. Nebo to možná bylo závratí, protože v příštím okamžiku padl na kolena. Tma kolem něj vířila a rozrůstala se. Na tváři mu vyrážely rudé šrámy.

Moje srdce se zoufale snažilo bít rychleji, ale já už se nebála. Poprvé jsem tím bezmocným nebyla já.

Hlas v mém hrdle byl chladný, krásný a cizí jako křišťál. „Proč bych vám měla někam pomáhat?“

I když se teď sotva držel stěny, podíval se na mě. Kočičí zornice měl tak rozšířené, že vypadaly skoro jako člověčí.

„No... zachránil jsem ti přece život.“ Pak se prohnul bolestí a sesunul se k zemi.

Vztek se ve mně svíjel a drásal mi vnitřnosti od nepaměti, ale ať mi působil sebevětší bolest, vždycky jsem ho potlačila. Teď jsem ale konečně nenáviděla někoho, kdo si to zasloužil, a připadala jsem si, jako bych byla Diovým hromem, Poseidonovou bouří na moři. Trásla jsem se zuřivostí, ale ještě nikdy jsem nepocítila takové potěšení.

„Zabil jste mou matku. Zotročil jste můj svět. A jak jste sám řekl, budu tady žít jako vaše zajatkyně, dokud nezemřu. Řekněte mi, můj *drahý* pane, proč bych vám měla být vděčná za záchranu života?“

Lapal po dechu a třásl se bolestí a zdálo se, že už mě ani nevidí. Pak zašeptal: „Prosím.“

Klekla jsem si nad něj a s úsměvem jsem se mu podívala do obličeje. Kolem těla jsem měla ledový krunýř a můj hlas vycházel odněkud z velké dálky.

„Myslíte si, že jste přede mnou v bezpečí?“

Pak jsem se postavila a odkráčela pryč a jeho nechala samotného ve tmě.

12

Kráčela jsem chodbou a připadala si silná a hrdá a krásná. Ať si je *on* vyděšený a bezmocný a sám. Ať pozná, jaké to je pro těch osm mrtvých dívek ležet o samotě ve tmě, pro Stín, který musí otročit v hradě, kde byl kdysi princem, a pro mě, když vím, že jsem odsouzená k smrti a nikdo mě nikdy nezachrání.

Ať to okusí a zemře – jestli může. Chtělo se mi věřit, že ho temnota zabije, že mu spálí maso na kost a kost na popel. Protože pak by se stalo nemožné: Moje povinnost by se *změnila*. Nemusela bych na sebe shodit jeho dům. Kdyby byl Laskavý pán mrtvý, měli by Resurgandi dostatek času a prostoru, aby mohli zvrátit Održení, aniž by při tom museli obětovat mě. A já bych se mohla vrátit domů, říct otci, že jsem pomstila svou matku, a tváří v tvář poprosit Astraiu o odpuštění, místo abych ta slova šeptala zrcadlu.

Jenže se mi vybavila všechna ta vyprávění o lidech, kteří se Laskavého pána pokusili zabít a neuspěli. Tahle spalující temnota by mohla být vhodnější zbraní než nůž, ale nedokázala jsem věřit tomu, že by to skutečně mohlo fungovat, že by démon ovládající všechny ostatní demony mohl zemřít tak snadno. S největší pravděpodobností bude Ignifex trpět jen do rozbřesku a pak bude zase v pořádku.

Vyprávěly se příběhy o lidech, které jeho lstí stihl tak strašlivý osud, že žadonili o smrt, ale místo toho žili dál. I kdybych mu dokázala připravit jen několik hodin utrpení, pořád to byla alespoň nějaká odplata – za moji matku, za Damokla, za všechny lidi, které vlákal do jejich vlastní smrti, a za všechny, které svým démonům dovolil zničit. A zatímco je zaměstnaný, mohla bych třeba najít způsob, jak ho zabít jednou pro vždy.

Rozrazila jsem dveře před sebou a pohlédla na Srdce vody.

„Stíne!“ zavolala jsem nedočkavě. Možná ví, kam se poděl můj nůž nebo co mám udělat dál. Možná může být Ignifex ještě dnes večer mrtvý a já volná.

Ale Stín nebyl nikde vidět. Došla jsem do středu místnosti, ale nepřišel. Byla jsem tu sama a dnes v noci světýlka nedokázala udržet mou pozornost. Zírala jsem na klidnou vodní hladinu, kde se matně odrážela moje tvář. Připomněla mi tvář Astraii, jak byla bledá a měla vykulené oči, když jsem ji opouštěla.

Ted' jsem ji pomstila, pomyslela jsem si, ale tím se mi jen vybavila tvář Ignifexe, plná stejné čiré hrůzy jako tma, která ho obestřela.

Zavrtěla jsem hlavou. Nebyli si v ničem podobní. Astraia byla milá a laskavá a nezasluhovala nic než moji lásku, zatímco Ignifex si nechával své mrtvé ženy

jako trofeje a zasloužil si jen moji nenávist.

Srdce vody, vždycky tak krásné, mi najednou připadalo zbytečné a nepatřičné. Vyšla jsem ven, poslepu odemykala dveře a procházela chodbami, až jsem se najednou ocitla zpátky v jídelně. Obloha byla jasná, sametově černá, až na stříbrný srpek měsíce. Ze stropu visely lustry a vrhaly hřejivé mihotavé světlo na stůl, na kterém byly prostřené čisté, prázdné talíře. Napochodovala jsem ke stolu a zamračila se na něj, protože jsem si vybavila Ignifexe, jak se na mě usmíval nad sklenkou vína.

Líbí se mi, když má žena v srdci trochu zášti.

Zvedla jsem jednu ze sklenic a praštila s ní o zem. Pak druhou. Potom jsem na zem smetla talíře a příbory. Stříbrnými svícny jsem mrštila o zeď. Popadla jsem prázdný táč a začala s ním mlátit o stůl.

Pak mi došlo, jak směšně musím vypadat. Upustila jsem táč. V očích mě pálily slzy. Otřela jsem si je, ale pak mi vyhrkly další, až jsem se nakonec před stolem rozvzlykala.

Podařilo se mi, co po dvě stě let Resurgandi – a každý člověk v Arkádii, dokonce i samotní bohové – považovali za nemožné. Pomstila jsem se na Laskavém pánovi. Nechala jsem ho zakusit bolest, kterou každodenně rozdával, a i když to bylo jen na několik hodin, stala jsem se tím hrdinkou. Moje srdce by mělo jásat.

Ale místo toho jsem byla k neutěšení. Ať jsem rozbila sebevíc nádobí, ať jsem myslela na generace lidí volajících po pomstě, jak jsem mohla, nedokázala jsem zapomenout na děs v Ignifexových očích ani jeho chraplavý, přerývaný dech, když mě prosil o pomoc.

Byla to moje povinnost, pomyslela jsem si. Ale pak jsem si vybavila svá poslední slova a ta neměla s povinností nic společného. Jen se škodolibou radostí.

Chtělo se mi pokračovat v běsnění, zničit tuhle místnost i celý dům. Chtěla jsem se vrátit a vlastníma rukama Ignifexe uškrtnout a pak najít Stín a přimět ho, aby mě líbal, dokud nezapomenu na všechno ostatní. Toužila jsem vzbudit se a zjistit, že celý můj život byl jenom sen.

Proud slz se nakonec zastavil. Pomalu, rozechvěle jsem se nadechla a otřela si obličej. A uvědomila jsem si, že ze všeho nejvíc se chci vrátit zpátky a pomoci Ignifexovi.

Okamžitě jsem si zaryla nehty do paží a hanbou zatnula zuby. Nejsem přece bláhová, abych po jednom nebo dvou polibcích zapomněla, že jsem byla unesená. Nejsem hloupá, abych si o muži myslela, že je šlechtný jen proto, že

mě zachránil před důsledky vlastních zločinů. Rozhodně jsem nebyla ta, která by svého manžela považovala za důležitějšího než svou povinnost.

Ale byla jsem tou, která zlomila srdce svojí sestře a na okamžik se jí to líbilo. Nechala jsem někoho trpět a *líbilo* se mi to.

Tímhle člověkem už jsem dál nechtěla být.

A tak jsem si otřela obličej a obrátila se k odchodu. Už jsem byla skoro venku ze dveří, když mě napadla další myšlenka. Co když ho tma přece jen může zabít a on je už mrtvý? Nebo co když mu ukousla ruce a obličej, a přitom ho nechala naživu, s hrdlem natolik rozbitým, že nemůže ani křičet?

Stáhl se mi žaludek. Na chvíli jsem tu místnost nedokázala opustit. Nevadilo by mi, kdyby byl Ignifex mrtvý. Mohla bych litovat svojí krutosti, radovat se, že jsem pomstila svou matku, a vrátit se domů k Astraie. Ale kdyby byl ještě napůl naživu, zmrzačený a v bolestech – kdybych se na něj musela dívat s vědomím, že jsem to způsobila já, jen z čiré nenávisti a úplně zbytečně...

Pak jsem si pomyslela: *Když zůstaneš tady, budeš stejná jako otec, který nedokázal ani přiznat, že obětoval svou vlastní dceru.*

Vyběhla jsem z místnosti.

Připadalo mi, že mi trvalo celé hodiny, než jsem našla cestu zpátky k němu, ale nejspíš to nebylo víc než půl hodiny. Každé dveře, které jsem otevřela, mě zavedly někam, kde jsem ještě nebyla. Znovu a znovu jsem se ocitala v chodbách, které se stáčely samy do sebe, neměly žádné dveře, kroutily se a zahýbaly daleko do tmy, kde slepě končily.

Myslela jsem si, že mu tenhle dům patří, pomyslela jsem si, když jsem utíkala chodbou lemovanou zrcadly. Po zádech mi stékal pot. Uklouzla jsem a zastavila se u dveří. Otevřela jsem je. Zírala na mě cihlová zeď.

Vydala jsem ze sebe krátký zuřivý výkřik. *Neměl by mi pomoci zachránit svého pána?*

Ignifex by pravděpodobně řekl: *Myslela sis snad, že dům démona bude přívětivý?*

Rozrazila jsem další dveře a vřítla se dovnitř. V letu jsem se zarazila. Ocitla jsem se v místnosti se zrcadlem a uviděla jsem v něm Astraiu, jak spí ve svojí posteli. Na nočním stolku jí svítila hermetická lampa ve tvaru labutě, protože se ještě pořád bála tmy a démonů. Jako ten, kterého jsem utíkala zachránit.

„Astraio,“ vydechla jsem, „kéž bys mě tak mohla slyšet.“

Ale samozřejmě nemohla. Píchlo mě na hrudi.

„Nechtěla bys, abych byla krutá, že ne? Ty jsi byla vždycky ke všem laskavá.“

Byla tehdy tak nadšená, tak pyšná, když si myslela, že Laskavému pánovi

uříznu hlavu a přinesu ji v tašce domů. Proti otcově vůli – protože musela vědět, že si to nepřál, i když neznala důvod – kula pikle, aby mi ten nůž přinesla.

Byla tehdy ještě dítě. A byla jím i teď. Neměla ponětí, co znamená někoho zabít, natož jaké to je, když vám z kůže prýští stíny – a přestože Ignifexe pohlcovala jiná temnota, podobala se jim natolik, že jsem jí ho nemohla nechat na pospas. I když by mě za to moje sestra nenáviděla.

„Je to netvor,“ prohlásila jsem. „Možná, že i já jsem netvor, že je mi ho líto. Ale nemůžu ho takhle nechat.“

Pak jsem vyběhla z místnosti.

Nakonec jsem našla cestu zpátky do úzké chodby. Nejdřív jsem si myslela, že je Ignifex už pryč. Pak jsem si uvědomila, že ta hromádka uprostřed sražené temnoty je on.

Rozběhla jsem se k němu, ale na okraji nejhorší temnoty jsem se zastavila.

„Ignifexi?“ zavolala jsem, a jak jsem na něj zírala, naklonila jsem se dopředu.

Nehýbal se. Jeho obličej jsem neviděla, jen temnotu, která se kolem něj svíjela.

Klekla jsem si vedle něj. Naskočila mi husí kůže, protože jsem si vzpomněla, jak mi prsty sklouzly do úst mrtvé ženy, ale teď už jsem nemohla couvnout.

Opatrně jsem natáhla do temnoty ruku, abych se dotkla jeho obličeje.

Temnota zavířila pryč od mojí ruky, jako by se bála mojí kůže. Obličej měl posetý popelavě šedými šrámy. Ucukla jsem rukou a pak jsem si uvědomila, že ještě pořád dýchá. Zatímco jsem ho pozorovala, šrámy se změnily v bledě bílé jizvy a ty se začaly hojit.

Zatřásla jsem mu ramenem a temnota ustoupila ještě dál. „Vzbuď se!“

Pootevřel jedno karmínové oko, slabě zasyčel a zase ho zavřel. Temnota se připlížila zpátky až k jeho tělu.

Vypadalo to, že se bojí mého doteku. Tak jsem ho nadzvedla a položila mu hlavu a ramena do svého klína. Po chvíli sebou škubl a přivinul se ke mně.

A temnota odplula.

„Co to děláš?“

Prudce jsem zvedla hlavu. Nade mnou stál Stín s rukama v kapsách kabátu. Jeho bledá tvář byla nečitelná.

„Já... temnota...“

„Měla bys ho nechat být.“

„Nemůžu,“ zašeptala jsem a snažila se nehrbit ramena. Tohle bylo mnohem horší než vidět Astraiu. Stín byl posledním princem Arkádie. *Mým* princem, který mi v uplynulých pěti týdnech pomáhal a utěšoval mě, který mě ani ne před hodinou políbil a skoro řekl, že mě miluje. Já mu jeho polibek opětovala – a teď

jsem před ním držela v náručí jeho mučitele. Bylo to obscénní.

Stín si klekl vedle mě. „Copak ses ho nechystala porazit?“

Copak jsi nebyla mojí nadějí? říkaly jeho oči.

„Chystala. Porazím ho. Chci ho porazit, ale... ale...“ Připadala jsem si, jako když by mi bylo deset a otec si mě zavolal do pracovny, abych mu vysvětlila, jak jsem v salonku mohla rozlít med. „Tohle ho neporazí. Nechala jsem ho trpět, jen abych se mu pomstila.“

„Víš, kolik trápení způsobil? Tohle je to nejmenší, co si zaslouží.“

Ignifex nejevil žádnou známku, že by náš rozhovor slyšel, ale uvědomila jsem si, že se chvěje.

„Já vím,“ poznamenala jsem. Vybavilo se mi, jak jsme se s Astraiou k sobě choulily, když jsme poslouchaly křik z otcovy pracovny. „Ale nemůžu... nemůžu nikoho nechat napospas temnotě.“

Stínovo mlčení bylo jako odsouzení.

„Pomoz mi ho dostat do jeho ložnice,“ prohlásila jsem. „Pak ho nechám být.“

Stín sevřel rty, ale poslechl mě. Vzal Ignifexe za ramena, já ho popadla za nohy a společnými silami jsme ho dotáhli kroutícími se chodbami zpátky do jeho ložnice.

Nikdy jsem nepřemýšlela o tom, kde asi spí, ale teď jsem napůl očekávala vlhkou jeskyni se zakrváceným oltářem místo postele. Namísto toho to byla karmínová kopie mého pokoje: červenočerné tapisérie místo světlé tapety, červenozlaté damaškové závěsy na posteli místo krajkových a postel s nebesy nepodpíraly karyatidy, nýbrž orlové, odlití z vybroušeného černého kovu, který se třpytil ve světle svíček. Po obvodu pokoje hořely řady svíček, vrhajících všemi směry zlatavé světlo, takže tu nebyl skoro žádný stín.

Stín zmizel, jakmile jsme Ignifexe položili na postel, což jsem mu nemohla mít za zlé. Teď, když jsem utišila svůj pocit viny, jsem se taky chtěla ztratit. Podívala jsem se na svého manžela a únosce. Šrámy i většina jizev zmizely, ale byl stále bledý jako smrt a bezvládný jako mokrá příze. Byl také stočený do takové polohy, že se zdálo, že musí mít křeče – a i když mě ta myšlenka pobavila, řekla jsem si, že jestli mu chci pomoci, měla bych to udělat pořádně. S povzdechem jsem ho přetočila na záda a natáhla mu nohy.

Oči měl stále zavřené, ale jednou rukou mě chytil za zápěstí.

Škubla jsem sebou a zůstala stát, ale už se nepohnul. Pak zašeptal – tak tiše, že jsem to sotva slyšela: „Prosím zůstaň.“

Vyškubla jsem se mu a chtěla říct, že i když jsem ho zachránila, nemám v úmyslu být jeho chůva... ale pak se mi vybavilo, jak mi naposledy řekl prosím.

„Jenom chvílku,“ pronesla jsem a sedla si na postel. Znovu mě chytil za ruku, jako by to byla jeho jediná naděje. Chvíli jsem váhala, ale zdálo se, že na to, aby se o něco pokusil, je příliš slabý. A já jsem taky byla unavená. Lehla jsem si vedle něj a on se okamžitě otočil a uvelebil se mi za zády. Položil mi paži kolem pasu a pak s povzdechem usnul.

Jako by mi důvěřoval. Jako bych mu nikdy nezpůsobila bolest.

Ani Astraia, navzdory všem svým objetím a polibkům, se za celé roky vedle mě nikdy takhle neuvolnila. Co je to za blázna?

Stejný jako já, řekla jsem si, protože jsem věděla, že je můj nepřítel, a přesto i mě ten dotyk uklidňoval.

Na krku mě lechtal jeho dech. Vzala jsem jeho ruku do své a propletla naše prsty. Řekla jsem si, že jsem tady jen kvůli svému dluhu, že kdokoli, jakékoli hřející tělo, by ve mně vyvolal stejný pocit pokoje. A s tím pocitem jsem usnula.

13

Následujícího rána jsem se vzbudila a zjistila, že je Ignifex pryč. Ze svíček zbývaly jen oharky. Na nočním stolku ležel tác se snídaní, ze které se ještě kouřilo: topinky, nasolená ryba, ovoce a káva. Na dveřích šatní skříně visely šaty s bílými volány. Zatímco jsem hltala snídani, nespouštěla jsem z nich oči. Ale byly čisté a hezké, a tak jsem si je nakonec oblékla. Klíč od Ignifexe jsem si strčila do kapsy, ocelový klíč, kterým jsem odemkla místnost se stíny, jsem si zasunula za živůtek a šla jsem pryč.

Nejdřív jsem zamířila do místnosti se zrcadlem. Astraia seděla u stolu se snídaní, vidličkou si rozmačkávala napůl spálené klobásy a četla tlustou knihu. Když se pohnula, aby se natáhla pro konvici s kávou, zahlédla jsem ilustrace v knize a uvědomila si, že je to *Příručka moderních hermetických technik* od Cosmata a Burnhama – jedna z prvních opravdových učebnic, které mi otec uložil přečíst.

Do pokoje vešel otec. Astraia vzhlédla a něco pronesla – neviděla jsem jí pořádně do tváře, ale otec se usmál. Takže nemůže studovat kvůli tomu, aby se mě pokusila zachránit. Něco tak nebezpečného by jí otec nikdy nedovolil udělat a ona neměla na to, aby ho oklamala.

Možná že se na moji počest chce přidat k Resurgandi. Věří ještě vůbec někdo z nich, že bych mohla uspět?

Možná by neměli. Včera v noci jsem Laskavého pána zachránila. Kdo ví, jestli budu dost silná, abych zbořila jeho dům a uvěznila ho v něm i se všemi jeho démony?

„Budu,“ pronesla jsem tiše k zrcadlu.

Otec se sklonil, aby Astraie vtiskl na čelo polibek. Tentokrát jsem ale neucítila ostré bodnutí hořkosti jako obvykle, i když mě naposledy políbil, když mi bylo deset.

„Zničím ho,“ řekla jsem Astraie. „Udělám to. Nemusíš nic studovat.“

Otec se posadil vedle ní. Přitáhl knihu doprostřed mezi ně a objel jednu z ilustrací prstem. Astraia se k ní naklonila a otcova volná ruka jí spočinula na rameni, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Najednou se zdálo, že jsem závistí a nenávisti ještě pořád schopná, protože na okamžik jsem chtěla Astraia odtrhnout od stolu a plivnout jí do tváře. Celý život jsem se utěšovala tím, že mě otec alespoň respektuje. Byla jsem jeho studentka,

jeho chytrá dcera, která se každý z diagramů naučila v rekordním čase. A i když jsem si pak uvědomila, že nikdy nedokážu studovat natolik pilně, aby mě začal milovat, hodiny s otcem byly přece jen něčím, co jsem měla a Astraia ne.

A teď byla jeho studentkou, a navíc ji ještě miloval.

Odvrátila jsem se a už jsem byla skoro u dveří, když jsem se zarazila. Neohlédla jsem se, protože to bych se jen znovu začala dusit nenávistí.

„Mám tě ráda,“ pronesla jsem a zírala jsem přitom na rám dveří. „Necítím k tobě nenávist. Mám tě ráda.“

Jednoho dne to možná bude pravda.

Pak jsem vyběhla z místnosti a vydala se na průzkum.

Téměř okamžitě jsem objevila červené dveře od knihovny. Pomalu jsem je otevřela a zatajil se mi dech. Byla to ta samá místnost, kterou jsem si vybavovala: police, stůl se lvími nohami, bílý basreliéf Kleio. Ale teď mezi policemi vyrůstaly tmavě zelené úponky břechtanu a natahovaly se po knihách, jako by hladověly po čtení. Nad podlahou se vznášel bílý opar, který se vlnil a převaloval, jako by do něj foukal vítr. Na stropě se jako kořeny stromu proplétaly zledovatělé provazy. Kapala z nich voda – žádné malé kapičky, jako když odtává sníh ze stromu, ale kapky velké jako kuličky hroznového vína, jako obrovské slzy, které se rozstříkovaly po stole a pleskaly o podlahu.

Vřítla jsem se dovnitř a popadla rukopis ležící na nejbližším stole. Ale i když mu po stránkách stékala voda, nevpíjela se do papíru ani nerozmazávala inkoust.

Zatímco já jsem za chvíli byla celá promáčená. Jakmile jsem vstoupila do místnosti, začala voda ze stropu odkapávat rychleji.

Upustila jsem rukopis zpátky na stůl, otřásla se a odhrnula si z obličeje pramen mokřých vlasů. Zezadu mi po šatech stékal čůrek vody. Teď, když jsem věděla, že se neděje nic naléhavého, jsem si vzpomněla, že se posledně knihy nedaly vůbec číst, a už jsem byla skoro na odchodu – ale když jsem se rozhlédla kolem sebe, neucítila jsem z promáčených polic žádné tiché nepřátelství. Možná se mi to tehdy poprvé jen zdálo. Přece jen knihovna nebyla místem, kde by žili démoni.

Otřásla jsem se – *My je sníme všechny, ó.* – a praštila vší silou rukama do stolu. Vychutnávala jsem si palčivou bolest v dlaních, která nebyla milionem hlodajících stínů, plácnutí, které nebylo milionem zpívajících zašeptání.

A bloumala jsem po knihovně. Bylo tu úplné ticho, až na kapání tajícího ledu a příležitostné cáknutí, když jsem narazila na louži. Opar vířil pryč od mých nohou a pak znovu kolem mých kotníků jako ustrašená, ale oddaná kočka. Chvěla jsem se, ale studený vzduch měl ostrou, čistou chuť sladkou jako med,

kteřá ve mně vyvolávala touhu zůstat.

Vybavily se mi hodiny strávené v otcově knihovně, kde jsem se opájela knihami, abych alespoň na hodinu mohla zapomenout na svůj osud. Jak jsem upřeně pozorovala obrázky a tiskla ruku na stránky s přáním, abych se mohla vytrazit do bezpečných linií kamenotisku. Teď jsem si připadala, jako bych to byla udělala, jako bych vzlouzla do obrázku nebo snu, místa, které bylo zvláštní, ale bez skrytých hrůz.

Pak jsem v malém pokoji s jediným oknem objevila Ignifexe. Seděl v koutě, bradou se opíral o kolena, oční víčka měl sklopená a vypadal zamyšleně. Kolem obličeje mu splývaly mokré tmavé vlasy. I z kabátu mu odkapávala voda. Kolem kolenou se mu ovíjel opar a jeden tenounký úponek břechťanu se mu rozlézal do vlasů.

Když jsem ho uviděla, nohy mi vypověděly službu. Slova se mi srážela a rozpouštěla v krku. Nemohla jsem k němu být laskavá po tom, co udělal, ani krutá po tom, co jsem udělala já. Nemohla jsem zapomenout na jeho zuřivost, ani na jeho polibek, ani na jeho paži kolem mého pasu, když mě zachránil před stíny.

Pak mi došlo, že mě pozoruje.

„Neměl byste být pryč a snažit se přivést nějakou nevinnou duši ke zkáze?“ zeptala jsem se ho a pokračovala v chůzi k jedné z knihoven.

„Jak jsem říkal.“ Jeho hlas zněl mírně pobaveně. „Za mnou nikdy nepřicházejí nevinní lidé.“

Uvědomila jsem si, že na knihy civím tak zblízka, že se nosem téměř dotýkám jejich hřbetů. Odstrčila jsem kus břechťanu, popadla jednu z knih a rychlým pohybem ji otevřela. Doufala jsem, že to vypadá, jako že jsem ji celou dobu hledala.

„Copak mi zase nepohrozíte nějakým strašlivým trestem?“ zeptala jsem se, oči upřené na knihu. Byly to dějiny Arkádie, tak staré, že nebyly ani tištěné, ale psané ručně krasopisem. Měla jsem v úmyslu jen předstírat, že čtu, ale pak jsem zjistila, že na té stránce dokážu přečíst každé slovo. Ať už mi minule oči odvracela jakákoli síla, byla pryč.

Jenže jsem knihu otevřela zrovna na poškozené stránce. Papírem byly propálené malé dírky, velké tak akorát, aby vymazaly jedno či dvě slova, ale na každé straně jich bylo osm nebo deset. Otočila jsem stránku. Další dírky.

„To by pro tebe bylo vzrušující?“

„Víceméně. Jak se dalo čekat.“ Odvážila jsem se na něj pohlédnout. Už nebyl stočený do klubíčka, ale opíral se o knihovnu a zíral do vzduchu.

„Víš, jenom dvě z mých žen napadlo ukrást mi klíč.“
„To příliš nesvědčí o vašem dobrém vkusu na ženy.“
„Nemůžu za to, že většina lidí, kteří se mnou uzavřou dohodu, má hloupé dcery.“
Otočila jsem stránku. Zase další dírky. „A ty hloupé dcery, co se s nimi stalo?“
„Včera v noci ses s nimi setkala. A pak tě potkal jejich osud. Myslím, že si to dokážeš představit.“
Při vzpomínce na spalující stíny a jejich dětský veselý zpěv, jsem se otřásla.
Jeden je jeden jediný.
„Už odmalička jsem vídala, jak se můj otec snaží pomoci lidem, které napadli vaši démoni,“ poznamenala jsem. „Vždycky jsem věděla, co *ten* osud znamená.“
Celá kniha byla poškozená. Zasunula jsem ji zpátky do police a vytáhla další.
„Nějaké potíže se čtením?“
„Měl byste se lépe starat o svoje knihy,“ prohlásila jsem. „Podívejte, tahle je taky propálená.“ Teď se mi určitě nakloní přes rameno a zakření se. Hodila jsem po něm tou knihou. Sebral ji a obracel stránky – proč jsem si nikdy nevšimla, jak ladně se pohybují jeho ruce?
„Hrál jste si v knihovně se svíčkami?“ zeptala jsem se ho. „Vypadá to, že je máte v oblibě.“ Pak jsem sklapla, protože to už jsem se dostávala moc blízko minulé noci a všem dalším věcem, které jsem nechtěla probírat, ani na ně vzpomínat, i když mezi námi visely ve vzduchu.
Zaklapl knihu. „Ne. Díry v knihách jsou možná jedinou věcí na světě, která se nestala mojí vinou.“ Z krku mu na klíční kost sklouzla kapka vody.
Založila jsem paže na prsou. „Jak může něco v tomhle hradě nebýt vaší vinou? Minule tam žádné díry nebyly.“
„Jenom jsi je dodneška nemohla vidět. A za ty knihy nemůžu, protože je zcenzurovali moji páni.“
„Páni?“ zopakovala jsem.
Zvedl obočí. „Nezmínil jsem je snad?“
„Jistě že ne,“ chtěla jsem vyštěknout, ale vyšel ze mě jen dutý zvuk.
„A kdo si myslíš, že vytvořil všechna ta pravidla pro mou ženu?“ zeptal se. „Já ne, jinak bys mi musela dávat polibek na dobrou noc.“
Připadala jsem si, jako by mi pod nohama tála zem. Kromě Týfóna je Laskavý pán přece tou nejšpatnější a hned po bozích tou nejmocnější bytostí. To přece věděli všichni.
A všichni se mýlili.
Která bytost je natolik mocná a ničemná, aby mohla poroučet knížeti démonů?

„Ale na tom nesejde. Ještě něco dalšího jsi až dodneška nemohla vidět. Pojď se podívat.“ Pokynul směrem k oknu.

Podívala jsem se z něj a v hrdle se mi zastavil dech. Zelenající se zvlněné kopce byly přesně takové, jak jsem si je pamatovala – ale pergamenová obloha nad nimi byla posetá zubatými dírami s okraji spálenými do hněda, kterými jsem neviděla nic než tmu. Stín.

„Vypadají dost podobně jako díry v knihách, ne? Ale na rozdíl od knih by se, myslím, dalo říct, že za ně můžu já. Moji páni je udělali jen proto, že považují za zábavnější, když mám před sebou nějakou výzvu.“

„Co tím myslíte?“

„Ve vaší vesnici byl přece chlapec, který zešílel, ne? I když tvůj otec správně odvedl všechny desátky. Týfónovy děti totiž někdy uniknou proti mojí vůli a já je pak musím pochyť.“

Zírala jsem na díry v obloze, jejich ohořelé okraje, a nedokázala jsem od nich odtrhnout pohled. Jako bych spolkla celé těžké, studené a krvavé jelito.

„Ty díry v obloze jsou místem, kudy sem pronikají,“ poznamenal. „Teď je můžeš vidět, protože jsi pohlédla na Týfónovy děti a přežila to.“

„To nedává smysl,“ zašeptala jsem.

„Podívala ses na ně a oni na tebe. Vážně myslíš, že ten pohled někdy skončí?“

Díry v obloze byly jako oči. Jako okna. Jako černé nekonečno dveří, proti kterým jsem oněhdy stála, a já se objala, protože jsem si vybavila, jak mi stíny tekly z očí a prýštily z kůže. Kdyby mě Ignifex nenašel, možná by se ze mě stala pergamenová skořápka s propálenými dírami a z rozedraných úst by mi stékala temnota...

Ignifex se ke mně naklonil. „Třeseš se.“

„Netřesu!“

Jediným pohybem mě vzal do náručí. „Vypadáš, že je ti zima.“ Vykročil směrem ke dveřím. „Vezmu tě někam, kde je tepleji.“

„Co...“ Mlátila jsem sebou, ale jeho sevření bylo příliš silné... a jeho teplo nebylo nepříjemné.

„Neboj se, je to tam hezké.“

„Proč byste pro mě dělal něco hezkého?“ řekla jsem roztřeseně, i když jsem chtěla, aby to vyznělo našťvaně.

„Jsem Pán dohod. Můžu tě odměnit, když se mi zachce.“

Houpala jsem se v rytmu jeho kroků a připadala si, jako by mě s sebou unášela řeka.

„Nemusíte mě nést,“ poznamenala jsem. „Umím chodit.“

„Jsem tvůj pan manžel. Buď v náručí, nebo přes rameno.“

„Přes rameno.“

„Chceš, abych tě držel za stehna? Ne že by mi to vadilo.“

Zlostně jsem se na něj podívala, ale on se jen zasmál a vlepil mi na čelo polibek. Připustila jsem, že pokud tohle byla odplata za minulou noc, nebylo to zas tak zlé.

Nesl mě ještě pěti dalšími místnostmi knihovny a pak nohou rozrazil zelené dveře, které jsem ještě nikdy neviděla, a vkročil do světla.

14

Nejdřív jsem neviděla nic než oslnivé bílozlaté světlo, které mě oslepovalo, takže jsem musela mhouřit oči a potlačovat slzy. Pak si ale na něj moje oči přivykly a mně se úžasem zatajil dech. Stáli jsme na otevřené ploše porostlé trávou a žlutými květinami, která se rozprostírala až k obzoru, kde se stýkala s oblohou. Ta však nebyla pergamenová, jak jsem ji znala já, ale jasně, zářivě modrá.

Podívala jsem se vzhůru. Jen na okamžik, než mě plné světlo bodlo do očí a donutilo mě znovu sklopit zrak, protože jsem neviděla nic než fialové a zelené skvrny, ale stačilo to. Viděla jsem slunce.

Slunce.

Ale to přece bylo nemožné. Slunce zmizelo, ztratilo se za nekonečna, která Arkádii oddělovala od zbytku světa. Nemohla jsem ho vidět, nemohla jsem cítit, jak mě jeho teplo lechtá na nose jako horko od krbu.

Bylo to nemožné, a přece to byla pravda.

„Jsme...“ začala jsem tiše.

Ignifex mě postavil na zem. „Ne,“ pronesl. „Je to jen jedna z místností. Iluze.“ Posadil se a rozvalil se v trávě. „Ale vypadá to skoro stejně.“ Jeho hlas zněl melancholicky.

Pomalu jsem se otočila. Za mnou stál úzký dřevěný rám dveří, kterými jsem viděla knihovnu, ale jinak byla iluze dokonalá. Květiny čechrál vánek a mě lechtal na krku. Byl stejně lahodně nezměrný jako lehký větřík, který jsem cítila, když jsem běhávala po polích kolem naší vesnice, a byl cítit létem, vyhřátou trávou a otevřenými prostory.

Ale i když tu byl stejný vzduch a já věděla, že je to jen místnost, stejně se mi zdála rozlehlejší než otevřené kopce Arkádie. Nejdřív jsem si nebyla jistá proč. Myslela jsem si, že by to mohlo být modrou oblohou nebo oslnivým slunečním světlem. Pak jsem si ale uvědomila, že za to můžou stíny. V Arkádii slunce vrhalo tlumené, rozptýlené stíny, které připomínaly šepot tmy. Tady byly stíny ostré jako ty, které vrhá hermetická lampa bez stínítka – ale světlo zde bylo nekonečně zářivější, jasnější a živější. Připadalo mi, jako bych celý život prožila uvnitř dvojrozměrného obrazu a teprve teď vstoupila do skutečného světa.

Nemohla jsem si pomoci. Točila jsem se dokola a plnými doušky vdechovala vzduch zalitý sluncem, až jsem si najednou uvědomila, že musím vypadat jako

bláznivé dítě. Zarazila jsem se a pohlédla na Ignifexe. Ležel na zádech a díval se vzhůru, oči přimhouřené proti slunci. S jeho vlhkými vlasy si pohrával vítr a jeho tvář vypadala uvolněněji a lidštěji než kdy předtím.

Řekl mi tedy pravdu. Vzal mě někam, kde je teplo, na klidné, sluncem zalité místo s oblohou nepotrhanou od stínů. Odměnil se mi, i když jsem se ho včera v noci pokusila nechat pozřít tmou.

Sedla jsem si vedle něj. „Vy si pamatujete svět, jaký byl předtím,“ řekla jsem.

Nehnul ani brvou. „Tím si buď jistá, vzhledem k tomu, že jsem démon, který vás od něj odtrhnul.“

„To není odpověď.“

„Taky to nebyla otázka.“

„Takže si na něj *nepamatujete*.“

„Pamatuju si tu noc,“ řekl tiše. „Zmiňují se vaše učené knihy o hvězdách?“

Držela jsem to nejbližší, co nám z nich zbylo, v rukou, pomyslela jsem si, ale nebyla žádná šance, že bych mu někdy řekla, kolik toho vím o Stínu. Místo toho jsem propletla prsty a řekla klidně: „Svíčky noci“. Ano.“

Byl to verš z jedné z Hesiodových méně známých básní. Tu stránku jsem si pročítala snad stokrát, neslyšně jsem si opakovala ta slova a snažila se představit si plameny na noční obloze.

Odfkl si. „Vaše učené knihy jsou ještě hloupější, než jsem si myslel. Nebyly jako svíčky. Byly... Viděla jsi někdy, jak světlo lampy září vzduchem plným prachu a zapaluje smítka prachu?“ Mávl rukou. „Tak si to představ na noční obloze – ale desítky tisíc smítek a deset tisíckrát zářivější, blyštící se jako oči všech bohů.“

Upustil ruku do trávy. Uvědomila jsem si, že jsem přestala dýchat, zatímco mi jeho slova tančila v hlavě a podněcovala moji představivost.

„Pokud jste tak miloval opravdovou oblohu,“ poznamenala jsem, „proč jste se tu s námi zavřel?“

„Nepochybně ze zlého úmyslu.“

„Nepamatujete si na to,“ řekla jsem pomalu a skoro šeptem. „Přišel jste o vzpomínky.“

„No, na to, jak jsem vyskočil z lůna Tartaru, si nepamatuju.“

„Vzpomínáte si na svoje jméno?“

Sevřel rty.

„Řekla bych, že dává smysl, že chcete, aby ho vaše ženy uhádly,“ pokračovala jsem. „Co se s vámi stane, když ho někdo uhádne?“

„Pak už nebudu mít žádné pány.“ Převalil se na bok a usmál se na mě. „Chceš

mě zachránit, krásná princezno?“

„Nejsem žádná princezna.“

„Pak se budu dál trápit.“ Lehl si zpátky a netečně mávl rukou. „Bohužel.“

„Nezdá se, že by vás to nějak moc znepokojovalo.“

„Jestli jsem se jako Pán dohod něco naučil, pak to, že znát pravdu není vždycky laskavost.“

„To je příhodná filozofie pro démona, který žije ze lži.“

Odfíkl si. „Neříkám skoro nic jiného než pravdu. A kolik pravd kdy poskytlo útěchu tobě?“

Vybavilo se mi, jak mi otec řekl: „Náš dům dluží dluh a ty ho splatíš.“ Jak teta Telomache pronesla: „Tvoji povinností je oplatit smrt svojí matky.“ Tyhle pravdy jsem slýchala, ať už ve slovech či skutcích, každý den svého života.

Přišla mi na mysl poslední slova, která jsem řekla Astraie, a výraz v její tváři, když se dozvěděla pravdu o mně a Rýmu.

„Žádná,“ odvětila jsem. „Ale aspoň jsem se nikdy nedozvěděla, že jsem žila ve lži.“

Posadil se. „Dovol, abych ti vyprávěl příběh o tom, co se stane, když se smrtelníci dozvědí pravdu. Kdysi dávno zabil Zeus svého otce Krona – ale protože byl bůh, nezdá se, že by mu to někdo vyčítal.“

„*Teogonii* jsem četla,“ pronesla jsem důstojně. „Vím, jak se zrodili bohové.“

„Pak taky víš, že démon Týfón byl jedním z netvorů, kteří bojovali za to, aby Krona pomstili.“

Zachvěla jsem se a hrdlo se mi sevřelo. Včera v noci nazval démony ze stínů Týfónovými dětmi. Pořád čekají za těmi dveřmi, za potrhanou oblohou, připraveni odtáhnout mě zpátky – *jeden je jeden jediný*...

Ignifex mě pozorně sledoval, jako kočka plížící se za myší. „Ano,“ pokračoval tiše, protože mi z obličeje vyčetl strach. „Týfón založil rodinu.“

Donutila jsem se mu podívat do očí. „To vím,“ procedila jsem mezi zuby. „*Teogonie* ho nazývá ‚otcem nestvůr‘. A Zeus všechny nestvůry svrhl do Tartaru. Jak se potom dostaly do vašeho domu?“

„No, to je legrační příběh. Když Zeus nakonec zatlačil Týfónovy děti do propasti Tartaru, prosil svou matku Gaiu, aby jim zabránila znovu zpustošit zemi.“ Jeho hlas byl najednou mírnější, bez posměšného tónu, a klouzal mi po kůži jako hedvábná stužka. „A tak Gaia celý Tartaros zavřela do velké věže. A tu věž uložila do domu, dům do truhly, truhlu do lastury, lasturu do ořechu, ořech do perly a perlu do překrásné smaltované nádoby, kterou uzavřela korkem a voskem.“

Trávu kolem nás rozechvěl prudký závan větru. Mrkla jsem a pak jsem zkřížila paže na prsou. Hlas mého nepřítele by mě neměl uklidňovat.

... z kůže mi prýštil stín, a zatímco mi kanul po pažích, pohlédl na mě...

Nehty se mi zaryly do paží. „Jak se tedy dostaly ven?“ zeptala jsem se.

„No, víš, Prometheus miloval lidskou rasu a dal jí proti Diově vůli oheň.“

„A Zeus ho připoutal řetězy ke skále a poslal orla, aby mu každý den užíral játra.“ Ten příběh jsem dobře znala. V jedné knize byl tak nevkusný obrázek, že Astraia při pohledu na něj zaječela hrůzou.

„Co to má společného s Týfónovými dětmi?“ Podařilo se mi to jméno vyslovit, aniž bych se zachvěla.

„Ale, copak Resurgandi tuhle část zapomněli? Zeus ho nepotrestal kvůli ohni. Neodvažoval se riskovat další válku mezi bohy. Namísto toho nalíčil past. Ještě neexistovaly žádné smrtelné ženy a Zeus je odmítal vytvořit se slovy, že by se budoucí generace mohly vzbouřit proti bohům. Věděl, že by Prometheus, který lidstvo miloval víc než rozum, nemohl přihlížet vymření lidského plemene.

A Prometheus mu opravdu nabídl, že s ním uzavře sázku. Zeus stvoří smrtelnou ženu a dovolí jí mít děti, ale zároveň ji podrobí zkoušce poslušnosti. Pokud v ní neobstojí, lidstvo stihne neštěstí a Prometheus bude připoután ke skále a vydán na pospas orlovi. Ale pokud v ní obstojí, budou lidé žít na věky v blaženosti.“

„To byla ale hloupá sázka,“ zamumlala jsem.

Ignifex utrhnul sedmikrásku a točil s ní mezi prsty. „Mám dojem, že se bohové stejně jako lidé začnou chovat hloupě, když mají možnost dostat všechno, co chtějí.“ Na okamžik se v jeho tváři mihl nelítostný výraz. Rozmáčkl kytičku.

Pak se na mě nenuceně usmál. „A tak Zeus stvořil Pandoru, první smrtelnici, a jako věno jí daroval nádobu se stíny, s přísným rozkazem, že ji nikdy nesmí otevřít. Pandora si vzala smrtelníka a porodila mu děti a jeden by si myslel, že všichni žili šťastně až do smrti. Ale Zeus učinil Pandořinu tvář krásnou jako rozbřesk a její mysl toulavou jako vítr, a tak netrvalo dlouho a Prometheus se do ní zamiloval a ona do něho. Pandora ho prosila, aby ji vzal pryč od jejího manžela, ale on odmítl. Protože ji tak jako tak čekala brzká smrt a považoval za lepší nechat ji dožít s jiným smrtelníkem.“

Věděla jsem, co bude následovat, a zatnula jsem ruce v pěst, protože jsem to nechtěla slyšet, nechtěla jsem dát najevo svůj strach.

„Pandora se odebrala bědovat nad svým osudem do tichých lesů a pak se z těch lesů ozval šepot. Snad to byli moji páni, snad něco jiného stejně škodolibého. Řeklo to: „Otevři svou nádobu. Pokud máš odvalu postavit se jakékoli zlé věci, která se objeví, najdeš na jejím dně naději, že nikdy nezemřeš, ale stejně jako

Prometheus budeš žít věčně.‘ A tak nádobu otevřela...”

„Protože by člověk vždycky měl věřit hlasům bez těla, které zaslechne v lese,“ zamumlala jsem a nehty zaryla do dlaní, protože jsem se snažila nepředstavovat si prasknutí zátky, první zašeptání písně, která se ozvala z hrdla nádoby.

„... a z ní se vyhrnuly všechny Týfónovy děti a začaly pustošit svět, přičemž lidské plemeno stíhaly nemocemi a smrtí a šílenstvím.“

Vybavily se mi stíny prýstící z mojí kůže, lidé křičící v otcově pracovně, a pokud se tohle dělo celému světu najednou...

„Ale protože se podívaly Pandoře do očí, byly k ní připoutány. Jedinou možností, jak je znovu uzavřít do nádoby, bylo vhodit tam s nimi i Pandoru, a to také Prometheus udělal, i když ho prosila o slitování. Protože sázku prohrál, odebral se pak k Diovi a ten ho připoutal řetězy ke skále, aby tamu čekal na orla.

A tak Zeus dosáhl svého. Prometheus byl spoután, zatímco škody páchané Týfónovými dětmi zaručovaly, že se lidstvu už nikdy nepovede natolik dobře, aby mohlo ohrozit bohy. Prometheus také dostal, co chtěl. Pandora po sobě zanechala svoje dcery, a lidské plémě tak nevymřelo. A Pandoře se také dostalo toho, co chtěla. Nikdy nezemřela, ale stihl jí úplně stejný osud jako Promethea, protože byli oba odsouzeni k věčnému soužení.“

Skončil a podíval se na mě se zvednutým obočím, jako by čekal na nějakou reakci.

Opětovala jsem mu jeho upřený pohled. Hrůzou mi ještě cukala kůže, ale nehodlala jsem to na sobě dát znát.

„Nechápu, jak ten příběh dokazuje vaše tvrzení,“ pronesla jsem odměřeně. „Kdyby Pandora znala *celou* pravdu, nikdy by nádobu neotevřela.“

A kdyby nebyla tak hloupá, nikdy by si nepředstavovala, že se její nesplnitelné přání může vyplnit. Ale nehodlala jsem přiznat, že teď plně chápu, proč Ignifex pohrdá svými oběťmi.

Naklonil se ke mně a projednou se mu v očích nezračila ani stopa po smíchu. „Byla přesně jako ty. Natolik statečná, aby riskovala všechno pro to, co chce, a zároveň znala až trochu moc pravdy.“

Poslední slova pronesl s mírností a hořkostí v hlase. Až do dneška jsem ho nikdy neviděla tak vážného. Připadalo mi, jako by se pode mnou chvěla zem.

Naklonila jsem se dopředu a obnažila zuby. „Takže se vidíte jako Prometheus? Hodíte mě do nádoby, abyste zachránil svět?“

„Jsem pán démonů, vzpomínáš?“ Odhrnul mi vlasy z obličeje, až jsem sebou trhla. „Nezabil bych tě ani pro zcela tak dobrý důvod. Ale musíš uznat, že jsi skoro jako Pandora, i když tvoje pohnutky jsou mnohem méně sobecké. Zrovna

včera v noci jsi otevřela svou vlastní nádobu.“

Na zlomek okamžiku jsem ucítila, jak mi z kůže prýští stíny, i když jsem seděla v bezpečí na slunci.

„Ano, a jak se ti démoni vlastně dostali za ty dveře?“ zeptala jsem se. „Nebo za oblohu a do našeho světa, pokud jsou všichni uzavření spolu s Pandorou.“

„Řekl jsem ‚všichni‘? Zeus nechal jednoho či dva venku, aby dál sužovali lidské plemeno.“

„Jednoho či *dva*?“

„Nebo tři nebo čtyři nebo deset tisíc. Ale ne tolik, aby mohli lidstvo zničit, takže Pandora svou zkázou přece jen něčeho dosáhla.“

Poškrábala jsem se na pažích a podívala se na obzor. „Temnota, která vás požírala včera v noci. To bylo něco jiného.“

„Aha, já jenom nemám rád tmu.“

„Vy...“ Omylem jsem na něj pohlédla a podívala se mu přímo do očí. Vybavila se mi hrůza, kterou v nich měl, když říkal: *Prosím*. Se sevřeným hrdlem jsem od něj odvrátila hlavu.

„Copak? Myslíš si, že jsem málem zemřel? Tak abys věděla, není až tak snadné mě zabít.“ Zírala jsem do trávy, ale zaslechla jsem, že se pohnul. „Nebo si myslíš, že to bylo poprvé, co se mě zmocnila temnota?“

„Ne,“ zamumlala jsem, i když mě to předtím nenapadlo.

„A neříkej, že tě to mrzí, protože to by z tebe dělalo dost politováníhodnou vražedkyni.“

„Nejsem žádná vražedkyně!“ Prudce jsem vzhlédla a uviděla, že klečí přímo vedle mě.

„Ó, promiň. To by z tebe činilo dost politováníhodnou sabotérku, která má u sebe nůž ze zcela nenásilných důvodů.“ Jeho karmínové oči se mi posmívaly.

Usmála jsem se. „Tak to se tedy neomlouvám. Kéž bych vás tak byla nechala déle.“

„To je ale škoda.“ Naklonil se ke mně. Klíční kost měl mokrou a já si najednou uvědomila, že se na mě stále v bledých, mokrých záhybech lepí moje šaty.

„Protože jsem zrovna myslel na to, jak bys mi to mohla vynahradit.“

Dotkl se prstem mojí brady. Ucítila jsem, jak se mi v hrdle zastavil horký dech.

Najednou mi strčil ruku do živůtku a vytáhl z něj klíč. Zatočil s ním a znovu se se smíchem posadil, pak si ho pověsil na jeden z řemínků na hrudi.

„Ty...“ vyhrkla jsem a skočila jsem mu po krku.

Bez problémů mě jednou rukou zadržel, ale oba jsme přepadli. Skončil na zádech a já na něm.

„Vidíš?“ pronesl. „Vůbec nejsi dobrá vražedkyně.“

„Buď zticha,“ zavrčela jsem a umlčela ho polibkem.

Na okamžik byl ohromený. Pak mě sevřel pažemi a políbil mě tak zuřivě jako slunce, které mě pálilo do zad, a několik minut jsme nic neříkali. Nevěděla jsem, proč jsem kdy cítila, že bych se v něm mohla rozpustit nebo přestat existovat. Při tomhle polibku jsem si připadala, jako bych se probouzela k životu, a cítila jsem se bezmocná jen natolik, nakolik jsem byla nedokázal přimět svoje srdce, aby přestalo bít.

Nakonec jsem ho pustila. Zůstali jsme ležet bok po boku, jen nepatrný kousek od sebe. Pravou ruku měl pod mojí hlavou a levou rukou mě objímal kolem ramene. Připomnělo mi to lenivá rána, kdy jsem odmítala vstát z postele. Věděla jsem, že je nepřitelem mě, mého domu a celého mého světa. Byla jsem si vědoma toho, že se mnou pravděpodobně nebude mít slitování a že já ho s ním rozhodně mít nesmím. A byla jsem připravená povstat a utkat se s ním, ale zatím ještě ne. Prostě zatím ještě ne.

Jistě bych mohla v jeho objetí ležet dál a poslouchat jeho pravidelný dech, zatímco moje srdce bilo jako o závod. Jistě bych mohla ještě chvílku spočinout v tomhle sluncem zalitém snu o štěstí, ve kterém jsem se cítila milovaná a v bezpečí.

Prohrábl mi prstem vlasy. „Myslím, že žádná z mých žen neměla tak dlouhé a tmavé vlasy. Nebudeš se muset stydět, až budeš uložena spolu s ostatními.“

Ale sny, jak jinak, vždycky končí.

Odstrčila jsem mu ruku a posadila se. „Nepočítejte svoje trofeje, dokud nejsou mrtvé.“

Také se posadil. „A já si myslel, že ti skládám kompliment.“

„Tak proto si berete manželky? Protože budou vyložené v řadě vypadat hezky?“

Odvrátil pohled. „Beru si je na příkaz svých pánů,“ řekl stroze. „Chtějí si být jistí, že vím, že nikdo nikdy neuhodne moje jméno.“

Z jeho upřímnosti se mi zatajil dech. Podívala jsem se na zem, protože jsem ho nechtěla vidět ve chvíli, kdy bych ho mohla litovat, a pak jsem si toho konečně všimla. Tichého šepotu tlukoucího srdce, které jsem neslyšela, ale vycítila. Bzučelo v zemi, vlnilo se ve vzduchu a já si uvědomila...

„Ano,“ prohlásil Ignifex, „tohle je Srdce země.“

Zamrkala jsem na něj. „Co je to?“

„Ale, nesnaž se tvářit nevinně. Mohl bych kreslit tvoje znaky místo tebe.“

„Tak proč jste mě sem přivedl?“

„Je hezké.“

„Myslíte si, že náš plán nebude fungovat.“

„Moc šancí bych mu nedával.“

Naklonila jsem se dopředu a doufala, že projednou bude jeho škodolibost užitečná. „Proč ne? Objasněte mi, jak jsem hloupá, manželé.“

Šťouchl mě do nosu. „Nejsi hloupá, ani tvůj plán. Ale Srdce vzduchu je zcela mimo tvůj dosah. A tvůj lid ještě ani nezačal chápat povahu tohoto domu.“

„Tak mi to povězte.“ Naklonila jsem hlavu. „Nebo se bojíte?“

„Ne,“ pronesl klidně a najednou se svalil k zemi a hlavu si položil do mého klína. „Jsem unavený.“

Polkla jsem. Nenucenost jeho gesta se mě dotkla víc než jeho polibky. Nedokázala jsem pochopit, proč se pořád chová, jako by mi důvěřoval.

„Měl jsem dlouhou noc,“ dodal a podíval se na mě zpod svých řas.

„Už jsem vám řekla, že mě to nemrzí,“ zabručela jsem.

„Jistě že ne.“ Se zavřenýma očima se usmál.

„Zasloužíte si to a ještě mnohem víc. Činilo mi potěšení vidět vás trpět. Udělala bych to znovu, kdybych mohla,“ vychrlila jsem ze sebe a uvědomila si, že se třesu. „Udělala bych to znovu a znovu. Každou noc bych vás týrala a přitom se smála. Rozumíte? *Přede mnou nikdy nejste v bezpečí.*“ Rozechvěle jsem se nadechla ve snaze zastavit slzy.

Otevřel oči a zíral na mě, jako bych byla dveřmi vedoucími z Arkádie a zpátky k pravé obloze. „To z tebe taky dělá moji favoritku.“ Natáhl ruku a palcem mi setřel z tváře slzu. „Každý kousek špatnosti, který máš v sobě.“

Ještě nikdy se na mě nikdo takhle nepodíval a už vůbec ne po tom, co spatřil jed, který jsem v sobě skrývala. Ani Stín, protože k němu jsem se vždycky snažila být milá.

Málem jsem ho znovu políbila, ale věděla jsem, že kdybych to teď udělala, už bych s tím nikdy nepřestala. Nikdy bych s ním nedokázala bojovat, a přitom jsem Astraie, Stínu, matce i celému světu dlužila zlomit jeho moc.

A tak jsem ho odstrčila ze svého klína a postavila se, protože jsem nevěděla, jestli bych ho byla schopná zradit, kdybych ho ještě chvíli držela.

„Jste ještě větší blázen, než jsem si myslela,“ prohlásila jsem. „Nepřestanu, dokud nenajdu způsob, jak vás zastavit.“ A než se zmohl na to něco říct, odkráčela jsem z místnosti.

Většinu dne jsem strávila ve svém pokoji a snažila se spát. Měla jsem v plánu zůstat vzhůru celou noc a zkoumat jeho dům a chtěla jsem být co nejvíc bdělá, abych se vyhnula dalším pohromám.

Ale spánek stále nepřicházel. Hlavou mi neustále běžela myšlenka: *Políbila jsem ho*. Políbila jsem netvora, který vládne našemu světu. Ne proti svojí vůli, ne kvůli svému poslání, ale prostě jen proto, že jsem po tom toužila.

Bere si manželky na příkaz svých pánů. Chtějí, aby věděl, že nikdy nemůže být volný. Vypálili díry do oblohy a nechávají demony – Týfónovy děti –, aby proti jeho vůli sužovali lidi.

Pokud tedy mluvil pravdu. Chtěla jsem mu věřit, ale všechny příběhy, které jsem kdy slyšela, se shodovaly na tom, že je podvodník. A i kdyby byl méně zlý, než jsem se domnívala – i kdyby byl, nějakým šíleným způsobem, stejně nevinný jako Stín –, *mě* to stejně neomlouvalo.

Včera v noci jsem políbila Stín. Včera v noci mi téměř řekl, že mě miluje, a já si taky myslela, že ho miluji. Když jsem na něj myslela – na jeho vzácné úsměvy, vlídnou laskavost, pokojný dotek –, pořád jsem ho chtěla.

Přetočila jsem se na břicho a zabořila obličej do polštáře. Teplo slunečního světla, které jsem cítila ve vlasech, bylo pryč, ale stále jsem si vybavovala, jak mě slunce páliło do zad. Skoro jako bych pod sebou cítila teplo Ignifexova těla. I jeho jsem chtěla.

Co jsem to za ženu?

Nakonec se mi přece jen podařilo usnout. Vzbudila jsem se s očima ještě napůl zalepenýma a s vlasy v obličejí a sama jsem se odebrala na večeri, aby pro mě Stín nemusel dojít. Byla jsem přesvědčená, že bych pohled na něj zatím nedokázala snést. Ignifex se ke stolu nedostavil, což bylo divné, ale já v tichosti povečeřela a rozhodla se, že čím víc mě bude ignorovat, tím lépe. Pak jsem se vrátila do svého pokoje a čekala, až padne noc.

„Copak si na sebe nevezmeš noční košili?“

Otočila jsem se a uviděla Ignifexe, jak se opírá o rám dveří. Znovu měl na sobě tmavé hedvábné pyžamo.

„Doufal jsem, že to bude něco z krajky,“ pokračoval, „ale určitě bys zvládla aspoň něco průsvitného. Máš toho ode mě ve skříni spoustu.“

„Co tu děláte?“ zeptala jsem se a chytila se za jeden ze sloupků postele ve

tvaru karyatidy. Bylo jedno, jak moc jsem si to předtím vyčítala. Chtěla jsem překonat vzdálenost mezi námi.

„Strávím tady noc.“ Vešel dovnitř. „Ber to z té lepší stránky. Třeba mě můžeš ve spánku uškrtit.“

Za ním vplul dovnitř Stín – stále pouhý stín – a s sebou táhl balík svíček. Ztuhla jsem. Věděl o tom polibku? Pochlubil se mu Ignifex?

„Proč?“ vypravila jsem ze sebe.

„Protože máš hezký klín.“ Položil ruku na tvář karyatidy a naklonil se ke mně. „A protože jsem měl divné tušení, že se dnes večer plánuješ dostat do potíží.“

„Já vždycky plánuju jen potíže,“ prohlásila jsem. Vnímala jsem každý milimetr prostoru, který nás dělil, a uvažovala nad tím, jestli je moje slabost vidět, jestli ze mě vyzařuje jako mastný povlak na vodě.

„Buď to, nebo tě nechám zamknout,“ pronesl vesele. „Do tmy zbývá ještě dvacet minut a ty víš, že jsem toho schopný.“

Stín už po obvodu pokoje zapaloval svíčky. Koutkem oka jsem viděla jeho rychlé pohyby, ale neodvážila jsem se na něj podívat, protože jsem nemohla dovolit, aby Ignifex zjistil, jak moc mi na jeho zajatci záleží.

Musela jsem pamatovat na to, že jsme se Stínem oba zajatci. Zvedla jsem bradu a můj pohled se střetl s Ignifexovým.

„Copak si nemyslíte, že bych vás zase mohla opustit?“

V úsměvu se mu zableskly zuby. „Nevím, opustíš?“

Rozsvítila se poslední svíčka. Stín vyklouzl ze dveří a ze mě spadla část napětí. Aspoň nás teď už nemohl pozorovat.

„Jen když si budu myslet, že vás to zabije,“ pronesla jsem.

Tak jsem tedy skončila s Laskavým pánem ve svojí posteli a s jeho hlavou na svém klíně. Když spal, vypadal ještě mladší – a jako člověk, protože měl zavřené oči. Zlehka jsem ho pohladila po vlasech. Byly jemné a hedvábné jako kožich naší staré kočky Penelopy a já si říkala, jestli taky někdy přede.

Nazývaly ho – mimo jiné – přesvědčivým podvodníkem, protože dokázal lidi přesvědčit o jakékoli nepravdě, aniž by přitom řekl jedinou lež. Nemohla jsem důvěřovat ani jeho slovům, natož jeho polibkům. Jenže mě zachránil před stíny, v noci se ke mně tiskl v touze po útěše a vzal mě na pláň posetou květinami... a možná že ne tak úplně jen kvůli tomu, aby si vzal zpátky svůj klíč.

To z tebe taky dělá moji favoritku, řekl. Věděla jsem, že je to patetické – či dokonce obscénní –, ale tahle prostá slova, která klidně mohla být lež, ve mně vyvolávala touhu ho mít ráda.

Ale na tom, co chci, nezáleželo, ani na tom, co by on mohl nebo nemohl cítit

ke mně. To mi běželo hlavou, když jsem večerela o samotě. Nezáleželo ani na tom, jestli smlouvy uzavírá z vlastní vůle nebo ne, ani jestli démoni napadají lidi na jeho příkaz, nebo proti jeho vůli. Záleželo jen na tom zachránit Arkádii a zajistit, aby už nikdy nikdo nezemřel jako moje matka nebo Damokles, aby už Týfónovy děti nikoho netrýznily tak jako Elspethina bratra. A byla jsem si jistá, že Ignifex nelhal, když řekl, že má pány, kteří stanovují zákony jeho existence a nařizují mu brát si manželky. Bylo nemožné, aby Arkádii vládl proti jejich vůli.

Pokud tedy chci zvrátit Održení, budu muset porazit nejen Ignifexe, ale i jeho pány.

Ignifex se jim nepochybně nemohl postavit přímo, stejně jako Stín nemohl mluvit o svých tajemstvích. Ale přesto mi Stín pomohl a Ignifex bude jistě ještě ochotnější porušit pravidla.

Uvědomila jsem si, že ho už nějakou dobu hladím po vlasech. Nechala jsem toho, ale nedokázala jsem odolat pokušení přejet mu konečky prstů po tváři. Aniž by se probudil, naklonil se směrem k mému doteku.

Zdálo se, že mi ze zcela nepochopitelných důvodů důvěřuje. Napadlo mě, jak bych mohla té důvěry využít proti němu. Pokud jsem ještě dcerou Resurgandi a Astraiinou sestrou, tak to jistě udělám.

„Stíne,“ zašeptala jsem. „Stíne!“

Trvalo několik minut, než jsem se ho dovolala. Zhmotnil se přímo vedle mě. Byla jsem na to připravená, ale když se na nás podíval, stejně jsem zároveň bledla a rudla hanbou. Nedal na sobě nic znát, ale když pohledem přeletěl na Ignifexe, zdálo se mi, jako by bolestí sevřel rty.

„Proč jsi k němu laskavá?“ zeptal se a já sebou trhla. A to toho nevěděl ani polovinu.

Nezáleží na tom, jestli mě Stín nenávidí. Opakovala jsem si to pořád dokola, ale stejně jsem musela polykat vysvětlení a omluvy.

„Hodí se to,“ pronesla jsem strnule. „Víš přece, že ho stále hodlám porazit.“ Jakmile jsem vyřkla ta slova, uvědomila jsem si, že znějí nejistě i povýšeně zároveň – ale na tom nezáleželo. Pokračovala jsem: „Vím, že mi toho nemůžeš moc říct, ale poslouchej mě a hlavou naznač ano nebo ne, jestli můžeš. Když ho spalovala temnota, pokusil ses ho tam nechat, takže ti zjevně nechybí vůle mu ublížit. Ale ještě jsi ho nezabil, i když za těch devět set let jsi musel přijít na to, jak to udělat.“

Pozoroval mě s kamennou tváří.

„Nejsi vázaný ho jen poslouchat, že? Nesmíš mu nijak ublížit a nejspíš ho zároveň musíš i chránit před jakoukoli trvalou újmou. Protože kdyby se to dalo

tak snadno obejít, byl bys to už proti němu použil. Mám pravdu?“

Po chvíli přitakal. Teď se mu ve tváři jasně zračil vztek.

„Dobře.“ Cítila jsem, jak se mi s každým nadechnutím zrychluje tep. „Chci, abys mi přinesl nůž, který mi sebral, jinak přísahám při řece Styx, že nejdřív vyškrábu oči jemu a pak sobě.“

Neúspěšně se pokusil pohnout a pak na mě zůstal zírat.

„Neublížím mu tím nožem,“ řekla jsem. „Ale jestli mi ho nepřineseš, splním, co jsem přísahala, a bude to tvoje vina.“

„Nevěřím ti,“ zašeptal.

Pokrčila jsem rameny. „Nebo nesplním. Pak ze mě bude křivopřísežnice a sám víš, jak s nimi bohové nakládají.“

Ještě chvíli na mě civěl a pak se najednou vytratil. Podívala jsem se na Ignifexe. Srdce mi pádilo zběsile a chladně jako řeka odnášející tající sníh. Pokud jsem Stín špatně odhadla... nebo Ignifexe...

Ale o chvílku později se Stín vrátil s nožem v ruce.

„Děkuju ti,“ pronesla jsem a natáhla ruku. „Mám plán. Slibuju.“

Stín zůstal mimo můj dosah a pozoroval mě svýma zářivě modrýma očima, zasazenýma v bezbarvém odrazu Ignifexovy tváře. Ale i teď, stejně jako v Srdci vody, vypadal jako originál, jako ten, na kom záleží. Jako ten jediný, kterého bych měla milovat. Přála jsem si, aby mě pohltila tma, a skryla mě tak před jeho pohledem.

„Myslím,“ pronesla jsem zoufale, „že to je jediný způsob, jak nás všechny zachránit.“

Stín pomalu přitakal, jako by přijímal nevyhnutelný osud. „Cokoli mu dáš, použije proti tobě,“ prohlásil. „Dělej, co musíš. Ale nedůvěřuj mu.“

Polkla jsem. „Však mu taky nedůvěřuju.“

„Neměj s ním slitování.“

Srdce mi poskočilo bolestí. Pronikavě jsem si uvědomovala jeho teplé tělo v mém klíně.

„Nebudu,“ řekla jsem, protože mi nikdy nedělalo problém všechny nenávidět.

Podal mi nůž. Když jsem si ho od něj brala, naklonil se ke mně a políbil mě, krátce, ale prudce. „Nedovol mu, aby ti ublížil,“ řekl a zmizel.

Na rtech mě pálil jeho polibek. I potom co jsem zachránila jeho věznitele a donutila ho mu pomoci, měl stále obavy o moji bezpečnost. Pořád mě miloval. A já ho taky pořád milovala, pokud se ten sobecký pocit dá nazývat láskou.

Líbala jsem se s ním, zatímco měl Ignifex hlavu položenou v mém klíně a oči zavřené, protože mi důvěřoval, nebo byl šílený, což se zdálo být stejně

pravděpodobné. Zmocnil se mě pocit viny. Jako by mi pod kůží lezli červi.

Sevřela jsem v ruce nůž. Záleželo jen na jediném. Musela jsem na to pamatovat za každou cenu.

Když Ignifex následujícího rána otevřel oči, měl na krku můj nůž.

„Dobré ráno, manželi,“ řekla jsem milým tónem, i když se mi celé tělo chvělo studenou písni strachu. „Chtěl byste se dozvědět svoje jméno?“

Ucítila jsem, jak se mu napnuly svaly v celém těle, ale jeho tvář zůstala působivě klidná.

„Ano,“ dodala jsem. „Tohle je panenský nůž a vy jste zapomněl něco udělat s mýma panenskýma rukama, takže bych vás hned teď mohla zabít.“

Ale moje panenské ruce se třásly. Nevěděla jsem, jestli bych ho mohla zabít. Jen jsem tak soudila podle toho, jak rychle mi vždycky nůž sebral. Už za okamžik možná budu vědět, že jsem měla pravdu, že lež, kterou moje rodina tvrdila Astraie, je proti všemu očekávání naprostá pravda.

Nebo se možná už za okamžik zasměje, sebere mi nůž a poví mi, že jsem stejně bezmocná a bláhová jako ve svůj svatební den.

Neusmál se. „Věděl jsem, že jsem na něco zapomněl.“

Zvolna jsem vydechla. Necítila jsem úlevu, jen potlačovaný strach a očekávání, které se mi propalovaly žilami a roztrásl mi ruce.

„Řekněte mi pravdu,“ řekla jsem. Alespoň že se mi nechvěl hlas. „Chcete být volný, nebo ne?“

Povytláhl obočí. „Proč mám podezření, že mi nabídneš nějakou dohodu?“

„Tahle je víc než dobrá. Dám vám ten nůž a pak budeme společně hledat vaše jméno.“

„Jsme stále nepřátelé,“ prohlásil.

„Jistě že ano. A já se vás dál budu snažit porazit a vy se mě dál budete snažit zastavit. Ale mezitím budeme hledat vaše jméno.“

Vyčkávala jsem. Věděla jsem, co teď řekne: *Nech mě něco udělat s těma panenskýma rukama a budeme dohodnuti*. Bylo to logické, protože jsem se k noži zjevně mohla dostat, kdykoli se mi zachtělo, a dokud jsem byla panna, mohla jsem ho pořád použít, abych naplnila Rým.

Ale ať jsem sebevíc toužila po jeho polibcích, pomyšlení na to, že mu dovolím se mě zcela zmocnit, mě stále děsilo. Ale přišla jsem sem připravená nabídnout i to. Teď už jsem nemohla couvnout.

„Dohodnuto,“ řekl.

Mrkla jsem. Natáhl ke mně ruku a klepl mě přes zápěstí.

„Výborně!“ Odhodila jsem nůž. Chytil mě za zápěstí, vzal nůž a odhodil ho na druhý konec místnosti.

„Bojíte se nože, ale ne mých rukou?“ zeptala jsem se.

„No, jsem mocný pán démonů a mám tvůj nůž. Zdá se být fér nechat ti nějakou výhodu.“

„Ale...“ S rozpaky jsem si uvědomila, že i když se mi ulevilo, pocítila jsem zároveň i zklamání. Do obličeje se mi nahrnula krev.

Zakřenil se, jako by věděl proč, a políbil mě na dlaň.

Vrazila jsem mu facku. „Jen tu s vámi ztrácím čas,“ pronesla jsem odměřeně a vstala z postele.

16

Na něco si přece pamatovat musíte,“ prohlásila jsem.

Ignifex se mi naklonil přes rameno. „Vzpomínám si na oheň a krev. Myslím, že to bylo Odtržení. Pak mi moji páni vysvětlili podmínky mé existence. A potom jsem se ocitnul tady ve svém krásném hradě a zbytek už myslím znáš.“

Byli jsme znovu v knihovně. Ať už včera měla jakoukoli náladu, byla pryč. Okny na suché podlahy dopadalo denní světlo a na policích byla místo břečťanu jen slabá vrstva prachu. Teplý vzduch byl znovu cítit zašlým papírem.

Byla to dlouhá a úzká místnost. Na jednom konci stál u stěny kulatý stůl tak, že se kolem něj sotva dalo projít. Seděla jsem u něj, obklopená hromadami knih, zatímco Ignifex střídavě chodil a postával. Začít tady byl můj nápad. Myslela jsem si, že bychom se mohli něco dozvědět z toho, co bylo v knihách vymazáno. Zatím jsme dokázali zjistit jen to, že jsme toho neměli příliš vědět o dávné linii králů.

A já zjistila, že i když mě Ignifex tak často štve, stejně se nemůžu zbavit vědomí toho, jak je blízko, jak bych se ho mohla dotknout, kdybych se jen natáhla...

„Kdo jsou vaši páni?“ zeptala jsem se a zároveň se natáhla za sebe a chňapla po klíči, který mu visel na jednom z jeho řemínků, protože přelstít ho byl mnohem lepší nápad než ho políbit.

Právě včas, protože pak se otočil a začal znovu přecházet po pokoji. „Stejně je neznáš. Říkají si Vlídni.“

„Vlídni?“ zopakovala jsem po něm a strčila si klíč do rukávu.

„Samozřejmě že je neznáš.“

„Samozřejmě že ano, protože jsem celý život strávila studiem všeho, co souvisí s hermetickým uměním, démony a vámi.“ Vážně to nebylo fér, že i když mi šel na nervy, pořád jsem ho chtěla. „Ale zmiňuje se o nich krátce a zkresleně jen několik velmi starých příběhů. Všichni se domnívají, že je to jen mýtus – možná jen další název pro ochranné bůžky.“

„Už je to devět set let, co byli naposledy spatřeni v téhle zemi.“ Znovu se ke mně otočil.

„Co jsme byli odděleni od zbytku světa.“

„Co získali prostředníka.“ Položil kolem mě z obou stran ruce a řekl mi přímo do ucha: „Odkud si myslíš, že беру moc uzavírat dohody?“

Vzhlédla jsem, abych mu odpověděla, ale jak jsem se pohnula, spočinula moje hlava na jeho hrudi. Na chvíli jsem byla omámená teplem toho doteku a on mi zatím vklouzl prsty do rukávu a vytáhl z něj svůj klíč.

„Příště snad budeš mít víc štěstí.“ Políbil mě na tvář.

Jeho blahosklonnost ve mně vyvolávala pocit, jako by mi jehly probodávaly kůži. Vůbec nic jsem nepředstírala, když jsem ho pěstí praštila do prsou. Při tom jsem mu z řemínku utrhla další klíč.

„Vyprávějte mi o Vlídnych,“ dodala jsem okamžitě a vypadalo to, že se mi jeho pozornost podařilo odvrátit, protože zase začal přecházet po místnosti, zatímco já si klíč strčila za přední díl šatů. „Kdo to je? Bohové, nebo démoni?“

„Ani jedno, řekl bych. Jsou to Lidé vzduchu a krve. Páni lstí a spravedlnosti.“

Zavrtěla jsem se a klíč mi sjel níž až na břicho. Byla jsem si jistá, že tak nízko se nepodívá.

„Když se jim to hodí, pomstí ukřivděné. Jindy zas uzavírají dohody s těmi, kdo jsou zoufalí. Rádi se vysmívají. A rádi nechávají odpovědi na okraji, kde by je mohl vidět každý, ale ve skutečnosti je nevidí nikdo. Činí jim potěšení říct pravdu, když už je na záchranu dotyčného pozdě. A vždycky jsou spravedliví.“

„Spravedliví? Řekla bych, že démoni to slovo musí používat jinak než my.“

„Povím ti jeden příběh z doby před Odtržením.“ Znovu se ke mně otočil a já se připravila na pokus ukořistit další klíč. „Kdysi dávno žil jeden muž, jehož žena onemocněla jen měsíc po svatbě a za tři dny byla skoro mrtvá. Ten muž se vydal do lesů a volal Vlídne. Ti mu nabídli následující dohodu: Jeho žena bude žít a po deset let se bude moct těšit z její lásky, ale po uplynutí této doby na něj v lesích uspořádají hon a pak ho předhodí svým psům. Ale nanejvýš vlídne mu nabídli možnost, jak tomu může uniknout. Pokud po uplynutí deseti let dokáže pojmenovat alespoň jednoho z Vlídnych, bude moct dožít zbytek svých dnů v pokoji.“

Ignifex se bohužel zastavil několik kroků ode mě. Jednou rukou se opíral o knihovnu a byl zcela ponořený do svého příběhu. Snažila jsem se tak taky působit. Tiše jsem vstala a stoupla si vedle něj.

„Ten muž s tím souhlasil. Jeho žena přežila, ale zůstala už navždy upoutaná na lůžko a svým naříkáním ho doháněla k šílenství. Porodila mu dceru, která však byla slabomyslná. Ať ji tloukl sebevíc, celý den jen opakovala jedno nesmyslné slovo. A tak ten muž prožil v bídě deset let. Když byla lhůta u konce, pokusil se vyhandrkovat svůj život tím, že za něj nabídl svou dceru.“

Rukama lehkýma jako peříčko jsem z jednoho z jeho řemínků utrhla dva klíče a pokoušela se ignorovat, jak samolibě zní jeho hlas. Jako by ten muž udělal

něco špatného jen proto, aby dokázal, že má Ignifex pravdu.

„Vlídni to odmítli, ale než na něj pustili psy, řekli mu, že to slovo, které jeho dcera neustále opakovala, bylo to jméno, které mu mohlo zachránit život. Kdyby k ní býval vlídnější, mohl ho uhodnout a zůstat naživu. Řekni, není snad tohle spravedlnost?“ Usmál se a chytil mě za sevřené ruce.

„Byl to hrozný člověk,“ souhlasila jsem a snažila jsem se mu vyškubnout. Ale jeho stisk byl jako ze železa. „Ale zdá se mi, že když něco rozbijete, nemůžete si pak stěžovat, že je to na kusy.“

Teď se mi pokoušel rozevřít ruce. V mžiku jsem se mu vytrhla, otočila se, a zatímco mě Ignifex zezadu popadl za pas, hodila jsem klíče na druhou stranu místnosti.

„Žádní poctiví lidé nikdy s Vlídnyými jednat nepřišli.“ Na krku mě lechtal jeho dech. „Jen blázni. Nadutci. Ti, kdo věřili, že si zadarmo zaslouží celý svět.“

Doufala jsem, že neucítí klíč, který jsem měla na břiše. „Tak to si tedy myslíte o těch, kteří s vámi uzavřou smlouvu?“

Vzpomněla jsem si na Damoklese, jak řekl: *Udělám to pro ni, i když mě to bude stát duši*. Bezpochyby byl blázen, možná byl svým způsobem i pyšný, ale byl víc než ochotný zaplatit.

„Samozřejmě.“ Ignifex mě pustil a pochichtával se, zatímco já klopýtla a chytila se stolu. „Přesně to jsem si myslel i o tvém otci, když mě přišel požádat o děti.“

Vzpomněla jsem si na to, jak mi otec odměřeně a suše řekl: *Rozhodl jsem se Thisbe zachránit za jakoukoli cenu*. Jako by nevysvětloval, jak došel k tomu, že mě zaprodá, ale jen popisoval hermetický experiment.

„Jakmile uviděl svou ženu plakat, zapomněl na to, že celý život zasvětil porážce Laskavého pána, i když věděl, jak to skončí. Byl tak nedočkavý kvůli ní zhřešit, že se ani neobtěžoval svoje přání promyslet natolik, aby si uvědomil, že žádal, aby měla jeho žena zdravé děti, ale už ne to, aby měla tělo, které by je dokázalo donosit a přežít. Zasloužil si, co dostal, a stejně tak i ona.“

Ruce se mi na stole sevřely v pěst. Vybavilo se mi, jak jsem klečela v rodinné svatyni a říkala matce přesně to samé. Vzpomněla jsem si, že jsem to cítila celé roky, i když jsem se to nikdy neodvážila vyslovit.

Otočila jsem se a vlepila mu facku.

„Už nikdy o mojí matce takhle nemluvte,“ prohlásila jsem.

Z té rány mě rozbolela ruka a přišlo mi, že to bylo větší provinění, než když jsem se ho pokusila probodnout, ale už jsem to nemohla vzít zpátky. Alespoň ne teď, když se mi žaludek ještě pořád svíjel zuřivostí.

Zazubil se ještě víc. „Takže o tvém otci takhle mluvit můžu?“

Zařala jsem zuby. Chtěla jsem to popřít, ale svého otce jsem nenáviděla a část mě si libovala v tom, že mu Ignifex dává za všechno vinu.

„Ty jsi nevěsta přesně pro mě,“ pokračoval. „Dokonce ještě víc, než jsem čekal, a to jsem vždycky doufal, že otec vybere tebe.“

„Sledoval jste mě?“

„Sem tam.“ Udělal krok směrem ke mně. „Sledoval jsem celou vaši rodinu. Tvého otce, který tě potrestal, protože nebyl dost statečný na to, aby potrestal sám sebe. Tvoji tetu, která tě nenáviděla, protože jsi byla živým důkazem toho, že celé jeho srdce bude navždycky patřit jenom tvojí matce. Tvoji sestru, která předstírala, že se temnota dá zahnat úsměvy. A tebe, Leonidovu líbeznou a vlídnou dceru se srdcem plným jedu. Znovu a znovu ses snažila udržet veškerou krutost zamčenou ve svojí hlavě, a kvůli čemu? Nikdo z nich tě nikdy nemiloval, protože tě nikdo z nich nikdy neznal.“

„Ano,“ vypravila jsem ze sebe. Zuřivostí se mi napjalo celé tělo. „Máte pravdu. Nikdy mě neznali. Nikdy mě nemilovali. A já si určitě jejich lásku nikdy nezasloužila.“ Strčila jsem do něj, až ustoupil o krok. „Máte z toho radost? Myslíte si, že když odsoudíte celý svět, zbaví vás to viny?“ Popošla jsem k němu. „Protože pokud ano, jste idiot. Otec s tetou ke mně byli nespravedliví, ale to nic nemění na tom, že jsem pořád sobecká holka plná nenávisti, která svůj život miluje víc než Arkádii, takže si zaslouží být potrestaná.“ Donutila jsem ho ustoupit až k jedné z polic s knihami. „Nebo si myslíte, že vás omlouvají vaši páni? Protože mezi vámi a těmi, co za vámi přijdou uzavřít dohodu, nevidím žádný rozdíl. Vlídni vám poskytují váš hrad a propůjčují svou moc a vy si myslíte, že jste vězeň? I když je nemůžete porazit, mohl byste je alespoň odmítnout.“

Naše obličeje se ocitly sotva na délku ruky od sebe. Ucítla jsem bolest v krku. Došlo mi, že jsem Laskavému pánovi křičela do obličeje. Teď se mi vysměje svým dokonalým úsměvem, až ve mně nezůstane ani trocha hrdosti, nebo se konečně natolik rozzuří, že mě potrestá, nebo...

Sklopil pohled.

Podíval se doleva na zem, s vážnou tváří a sevřenou čelistí. Jako by nevěděl, co na to má říct. Jako by mu záleželo na tom, co jsem řekla.

„Omlouvám se za tu facku,“ zamumlala jsem.

„To je v pořádku.“ Ještě pořád se na mě nedíval. „Řekl bych, že jsem se neměl zmiňovat o tvojí matce.“

„A proč se pořád chováte, jako bych vám nemohla ublížit?“ Otočila jsem se

pryč od něj, v očích mě pálily slzy a po celém těle mi běhal mráz. Byl blázen, že mi důvěřoval. A já byla blázen, protože jsem mu nechtěla ublížit. Proč už nebyla moje nenávisť tak prostá jako dřív?

Znovu mě chytil za pas. Pokusila jsem se mu vytrhnout, ale místo toho jsme se svalili na záda a narazili do knihovny. Na hlavu se nám sesypalo několik knih. Skončila jsem v jeho klíně a on mě okamžitě sevřel v náručí.

„No,“ řekl mírně, „jak sis už asi všimla, není až tak snadné mě zabít.“

I když jsem cítila teplo jeho paží, napřímila jsem se. „Jsem si jistá, že něco vymyslím.“

„Víš, proč tě miluji?“

Otevřela jsem pusku, ale nedokázala jsem ze sebe vypravit ani hlásku.

Ignifex pokračoval tak klidně, jako bychom byli normální manželé, kteří si každý den povídají o tom, jak se milují. „Každý, kdo se mnou přijde uzavřít dohodu, je přesvědčený o tom, že je spravedlivý. I ti, kdo přijdou se smutnými očima a pocitem viny – před bohy litují svých hříchů, ale ve svém srdci věří tomu, že to, co potřebují, je tak výjimečné, že to ospravedlňuje jakýkoli hřích, že to, že ztratí všechnu svou poctivost a zaplatí svou duší, z nich dělá hrdiny.“

„Jak byste to asi tak mohl vědět?“ zeptala jsem se ho.

„Protože vždycky věří ceně, kterou jim řeknu. Vždycky si myslí, že ji mohou zaplatit, protože se domnívají, že platí jen za svoje přání, a hluboko uvnitř jsou přesvědčeni, že si právem zasluhují, aby se jim splnilo. Jenže nechápou, že si nekupují přání jako takové, ale moc ho vykonat. A ta moc – moc Vlídnych – má nekonečnou cenu. Takže si zaslouží, čeho se jim dostane.“ Sevřel mě pevněji. „Ale ty víš, jaká jsi a co si zasloužíš. Lžeš mně, ale ne sobě. Proto tě miluji.“

„Nevěřím vám.“ Ta slova mě škrábala a kousala v krku. „Nevěřím vám, a i kdyby ano, stejně bych vás zabila.“

„Zas až tak si nevěř.“ Zabořil obličej do mých vlasů.

Znovu jsem ho chtěla praštit. Chtělo se mi brečet. A ze všeho nejvíc jsem chtěla zapomenout na svoje poslání a ztratit se v objetí jediné bytosti, která kdy spatřila moje srdce, a přesto tvrdila, že mě miluje.

Na chvíli jsem se v něm ztratila. Spočívala jsem v jeho objetí a nad ničím nepřemýšlela. Pak jsem – tak náhle a zřetelně, jako když hodiny odbíjejí půlnoc – poznala, že se právě teď musím pohnout, nebo se v něm ztratím už navždy. Vymanila jsem se z jeho objetí a postavila se.

„Jak jste ze Stínu udělal svůj stín?“ zeptala jsem se. „Vzpomínáte si na to?“

A kouzlo té chvíle bylo pryč. V mžiku byl znovu na nohou a jako obvykle vypadal neskutečně elegantně, usmíval se na mě svým poloúsměvem a pozoroval

mě zúženýma očima.

„Neudělal jsem ho. Vždycky jsem měl stín, jako každý. A nenávidím ho, protože je to blázen a zbabělec a snaží se mi ukrást moje ženy.“

Jeho poslední slova byla tak nečekaná, že jsem se musela zasmát. Pak povytáhl obočí a mně došlo, že to myslel vážně, alespoň tak vážně, jak jen u něj bylo možné.

„Copak? Neříkej, že tě ještě nepolíbil. Nejsi žádná Helena ani Afrodita, ale ošklivá nejsi.“

Vybavila se mi včerejší noc a zrudla jsem. Nebylo pochyb o tom, že pravdu vidí v mojí tváři. Plácla jsem první věc, která mě napadla.

„A že zrovna vy, který jste pořád zamčený ve svém hradě, toho tolik víte o ženách.“

„Zamčený s osmi ženami. A někdy navštěvuji ty, kdo se mnou chtějí uzavřít smlouvu, u nich doma. Spousta krásných žen je natolik zoufalá, aby se se mnou chtěla dohodnout.“

Aniž by mě to kdy předtím napadlo, vyhrkla jsem: „Dotkněte se jiné ženy a useknu vám ruce.“

Vypadal potěšeně. „Myslel jsem, že mi nechceš ublížit.“

Nemohla jsem říct nic, co by celou situaci ještě nezhoršilo, a tak jsem ho jen probodávala pohledem, až se nakonec zasmál: „Nikdy jsem takovou dohodu neuzavřel. Ale i tak je hezké vědět, že žárlíš.“

Zkřížila jsem paže. Klíč schovaný v předním dílu šatů se mi zaryl do kůže a připomněl mi, že jsem tu kvůli něčemu důležitějšímu, než abych se s ním hašteřila.

„Proč je Stín zbabělec?“ zeptala jsem se ho.

„Teď žárlím.“

„Žádný strach, pořád jste ten jediný, koho chci zabít. Proč ho nazýváte bláznem a zbabělcem, když byl vždycky jen vaším poslušným stínem?“

„Je neposlušný až až. Myslíš, že ho nabádám, aby líbal moje ženy?“ Chytil mě za bradu. „Říká se, že když chceš něco udělat pořádně...“

Plácla jsem ho přes ruku. „Pokud je jen váš stín, není směšné s ním soupeřit? A jak víte, že je zbabělec?“

Mírně vykulil oči. „Je to zbabělec a blázen,“ zopakoval jakoby z dálky, jako by měl ta slova mechanicky naučená. Pak na mě znovu pohlédl. „Proč bych neměl znát svůj vlastní stín?“

„Nějakým způsobem se naučil líbat lépe než vy,“ pronesla jsem. „Nepřemýšlel jste někdy o tom, jak je to možné?“

Pokud byl Stín opravdu princ – a já se pořád domnívala, že ano –, pak by snad zmínka o něm mohla v Ignifexovi vyvolat nějaké vzpomínky.

Možná jsem taky chtěla, aby žárlil.

Ignifex otevřel ústa, aby něco řekl, ale já ho přerušila. „Můžete o tom chvíli přemýšlet. Já musím jít hledat způsob, jak vás porazit.“ Vyšla jsem ze dveří a věděla, že si každou chvíli přepočítá klíče na svých páscích a vzpomene si na ty, které jsem hodila na druhou stranu místnosti. Když budu mít štěstí, nevšimne si, že třetí klíč na podlaze neleží, dřív než stihnu pokročit ve svém pátrání.

Utíkala jsem chodbami, zkoušela jedny dveře za druhými, ale žádné z nich se ukradeným klíčem nedaly odemknout. Nakonec jsem se s lapáním po dechu zastavila v chodbě, která měla stěny obložené tmavým dřevem a podlahu vymalovanou jako oblohu, bledě pergamenovou s rozptýlenými mraky – a vypálenými dírami. Uvědomila jsem si, že na jedné z nich stojím, a stoupla jsem si vedle. Zauvažovala jsem o tom, jestli bych ty namalované díry viděla i před dvěma dny. Kdybych šla znovu do kulatého pokoje s modelem Arkádie, byly by díry i v jeho pergamenové kupoli?

Ta místnost nebyla jedním ze srdcí, tím jsem si byla jistá. Ale to zrcadlo s klíčovou dírkou, které jsem nedokázala odemknout – Stín mi nikdy neodpověděl, když jsem se na něj ptala, takže muselo být důležité.

Možná že se na druhé straně nachází Srdce ohně.

Za zkoušku to stálo. Vrátila jsem se stejnou cestou a přemýšlela o místnosti se zrcadlem. Vždycky se přesunovala víc než ostatní místnosti. Po několika minutách jsem otevřela dveře a uviděla Astraiu, jak sedí na kamenné lavičce na zahradě. Bradou se opírala o kolena a usilovným přemýšlením vraštila čelo.

Koutkem oka jsem zahlédla pohyb. Otočila jsem se a očekávala rozzuřeného Ignifexe. Místo něj jsem ale uviděla, jak se po zdi za mnou sune Stín, stále ještě ve své beztělé podobě, do které byl lapený za denního světla. Zastavil se, zachvěl se a pak jedna z jeho rukou sjela po podlaze a chytila mě za ruku.

Sevřela jsem ho prsty. Bylo to teprve dvě noci, co mě vysvobodil z místnosti s mrtvými ženami. Vybavila jsem si, jak jsem brečela v jeho objetí, jak jsem ho líbala a chtěla ho s takovou jistotou jako dýchání.

Připadalo mi, jako by od té doby uplynulo už sto let. A jeho tichá přítomnost, která mě předtím tak uklidňovala, ve mně teď vyvolávala touhu se ztratit. Připadalo mi, jako bych měla Ignifexovy polibky vepsané ve tváři – ale nepochybně bych se spíš měla stydět za to, že jsem se líbala s mužem, který není mým manželem.

Nepochybně bych se měla stydět za to, že jsem se líbala s bytostí, která má na svědomí tolik mrtvých.

„Poslal tě Ignifex?“ zeptala jsem se ho.

Dalo se to sice jen těžko posoudit, ale přišlo mi, že zavrtěl hlavou, a já si říkala, že kdyby ho poslal Ignifex, bylo by to s příkazem, aby mě zpátky dotáhl za

vlasý, ne aby mě hezky požádal.

„Myslím, že je to jedno ze srdcí,“ prohlásila jsem.

Zmlkl, jako by měl zakázáno se i pohnout, takže jsem věděla, že mám pravdu. Pak mě pustil a já se otočila k zrcadlu.

Klíč hladce vklouzl do zámku. Když jsem se s ním pokusila otočit, nejdřív se zasekl. Pak se ozvalo slabé kovové cvaknutí a klíč se lehce otočil do poloviny. Ozval se vysoký ostrý zvuk a zrcadlo ve středu prasklo.

Uskočila jsem dozadu, ale nic dalšího se už nestalo. Po chvíli jsem k němu přistoupila a znovu otočila klíčem. Teď kladl větší odpor. Jak jsem s ním otáčela, ozvalo se několikrát cvaknutí, jako by ten pohyb poháněl soustavu ozubených kol.

Pak se zrcadlo roztržilo v záplavu třpytivého prachu.

Na tváři jsem ucítila závan studeného, suchého vzduchu. Za zubatými okraji rámu se nacházel temnělý pokoj s kamennými stěnami. Když jsem překročila práh, uviděla jsem, že je to odpočívadlo úzkého schodiště, které se stáčelo dolů do tmy.

„Můžeš za dne udělat světlo?“ zeptala jsem se. Ale Stín mě jen znovu zatahal za ruku. Vzpomněla jsem si, jak vedle mě zpíval smuteční písně, a následovala ho dolů po schodech.

Záhy jsme se ocitli v naprosté tmě. Pohybovala jsem se pomalu, jednou rukou jsem se přidržovala zdi a druhou mi svíral Stín. Cítila jsem jeho stisk, ale byl nehmotný, jako by mi ruku svíral samotný vzduch. Připomnělo mi to, jak se mě zmocnily Týfónovy děti a držely mě na místě, aby mě mohly pozřít.

Přinutila jsem se soustředit se na chladný, hladký kámen pod mými prsty a blízkost vzduchu – v téhle tmě nemělo smysl zírat do prázdna. V dlaních jsem necítila ledové pálení tekutého stínu. Přesto se mi srdce rozbušilo rychleji a naskočila mi husí kůže, jako by mě čekalo něco strašného.

Najednou mě Stín pustil. Klopýtla jsem a zjistila, že už nestojím na schodech, ale na podlaze. Zeď byla pryč a já kolem sebe ve tmě divoce šátrala a snažila se nezpanikařit.

Náhle mě oslepilo světlo. Zamrkala jsem, oči se mi zalily slzami a já uviděla, že přede mnou stojí Stín, stejně hmotný a podobný člověku, jako by byla noc. V dlani mu zářil proužek světla. Stáli jsme v prostorné, kulaté místnosti z kamene, která byla úplně prázdná, až na dveře vedoucí na schodiště. Nebylo tu žádné světlo, až na to, které svítilo Stínu v ruce.

„Jak...“ Najednou mi vyschlo v krku a hlas se mi zlomil. Polkla jsem. „Jak je možné, že máš tělo, i když je den?“

„V téhle místnosti je stále noc.“ V očích se mu zatřpytilo světlo. Zvedl ruku, ve které držel světlo, do výšky a po obvodu místnosti se objevily bílozlaté plameny. Nevycházel z nich žádný kouř, ale tiše praskaly. Byl to hřejivý, uklidňující zvuk a tvář mi zaplavil teplý vzduch. Ucítla jsem vrčení moci.

„Tohle je Srdce ohně,“ poznamenala jsem.

Stín přitakal. A pozoroval mě, zatímco mu v očích tančilo světlo z plamenů.

Napřímila jsem se. „Do toho. Řekni mi, co jsem udělala špatně.“

Ve vzduchu mezi námi visela hrubá slova plná hněvu. Až příliš pozdě jsem si uvědomila, že takhle bych mluvila s Ignifexem, ale neměla bych takhle jednat se zajatcem, který ke mně zatím byl vždycky jen laskavý.

„Naučil tě hněvu,“ prohlásil Stín. „Ale nedokázal tě zastavit, aby ses nás dál nepokoušela zachránit.“

Vztek a krutost byly vždycky mou součástí a Ignifex to moc dobře věděl. Ale aspoň Stín se mi stále dařilo klamat.

„Ne,“ řekla jsem. „Nikdy s tím nepřestanu. Zachráním vás, slibuju.“

„Zemřela bys pro to?“

„Proč myslíš, že jsem tady?“ vyhrkla jsem a nadechla jsem se. „Víš, že jsem připravená zaplatit jakoukoli cenu.“

Špičkami prstů mi zlehka přejel po tváři. „Jsi teď tak silná. Už jsi skoro připravená.“

„Necítím se připravená,“ zamumlala jsem.

„Ale jsi,“ opáčil. „Věř mi.“

Neznáš mě, pomyslela jsem si.

Vždycky mě utěšoval. Ale tentokrát jsem stále v ramenou a žaludku cítila napětí. V krku mi bzučel milion slov: *Říká, že mě miluje. Políbils mě a já to chtěla, ale chci i jeho. Věřím, že jsi princ. Je mojí povinností tě zachránit a přísahám, že to udělám. Myslím, že jsem natolik špatná, abych dokázala milovat démona.* I když jsem si je říkala jen v duchu, bodala mě jako včelí žihadlo a já je všechny polkla.

„Znáš plán Resurgandi,“ řekla jsem místo toho. „Ignifex říká, že nikdy nebude fungovat. Že vůbec nechápeme podstatu tohoto domu.“

„Důvěřuješ mu?“ zeptal se mě Stín.

Dívala jsem se do jeho modrých očí, které kdysi spatřily opravdové slunce, a v tu chvíli jsem mu nechtěla nic odmítnout. Chtěla jsem říct: *Ne, nikdy, samozřejmě že ne.* Ale slova mi uvízla v krku. Vybavilo se mi, jak Ignifexův oheň zahnal stíny, jak se ke mně s důvěrou choulil, jak řekl: *Lžeš mně, ale ne sobě.*

Nakonec jsem prohlásila: „Nevím, co si mám myslet. Není... Nedůvěřuju mu. Ale nemyslím si, že je netvor.“

Stín mě uchopil za ruce. „O tomhle nikdy nepochybuj: Je nejhorší ze všech netvorů. Je původcem všeho našeho neštěstí a největším požehnáním by bylo, kdyby nikdy neexistoval.“

Paže, které mě držely ve tmě. Rty, které se tiskly na mé ve slunečním svitu. *Viš, proč tě miluji?*

Znal mě. A miloval mě. A nikdy ode mě nic ne žádal. Dokonce i Stín chtěl, abych pro něj zemřela. Možná bych netvorovi neměla odpustit jen proto, že mě takhle miluje, ale...

Ale takhle mě milovat z něj dělalo netvora. Moje zkáza byla cenou za záchranu Arkádie a jen netvorovi by šlo víc o mě než o záchranu tisíců nevinných. Stín byl poslední princ. Kdyby si musel vybrat, jestli zachrání mě, nebo Arkádii, bezpochyby by zvolil Arkádii. Udělala bych to samé.

„No, řekla bych, že na tom mají vinu i Vlídni,“ řekla jsem. „Můžeš mi o nich něco říct?“

„Přichází jen na zavolání,“ pronesl Stín. „A neodejdou, dokud nedostanou zapláceno.“

„To oni z tebe udělali tohle?“ otázala jsem se. „Zdá se, že on si na to nepamatuje. Myslela jsem si, že tě zajal, když odtrhl Arkádii, ale musí to být složitější.“

Stín sevřel rty.

„Myslím, že mu něco o tobě vymazali z paměti. Vypadá to, že opravdu věří, že jsi jenom jeho stín. Ale někdy se zase chová, jako bys byl jiná osoba, kterou kdysi znal. Říká, že jsi blázen.“

Oheň zapraskal hlasitěji. Znělo to skoro jako smích.

„Blázen je on,“ pronesl Stín. „Truchlí a zuří a ani neví, jak jeho ženy zemřely.“ V jeho hlase zazněl tón, který jsem u něj nikdy předtím neslyšela.

V očích mu tančilo světlo ohně. Že by se ty plameny přiblížily? Na tváři jsem najednou ucítla nával horka.

„Řekl mi, že otevřely špatné dveře. Nebo neuhodly jeho jméno.“

„Tři z nich ho neuhodly. A těch zbylých pět? Ty nebyly dost silné. Když jsem je zavedl do téhle místnosti a ukázal jim pravdu, zemřely. Ale ty...“ Jeho hlas byl plný něžného údivu. „Ty jsi pohlédla na Týfónovy děti a přežila.“

Pronesl ta slova tak klidně a já mu natolik věřila, že chvíli trvalo, než se mi žaludek sevřel strachy.

„O tom nic neví,“ namítla jsem a uvažovala, jak rychle dokáže Stín utíkat.

Teď se plameny ocitly rozhodně blíž. Na tváři mě svědíl pot.

„Jsi naše jediná naděje,“ poznamenal. Vytrhla jsem se mu ze sevření a dala se na útěk.

Ale on nepotřeboval utíkat. Jednoduše se přede mnou zhmotnil a popadl mě za zápěstí. Stisk měl stejně silný jako Ignifex.

„Pusť mě,“ vydechla jsem a marně jsem se mu snažila vyškubnout.

„Ptala ses, jak jsem vznikl,“ pronesl klidně. „Ukážu ti to. Ukážu ti všechno.“

Ohnivý kruh kolem nás se zmenšil a horko mi teď bubnovalo na kůži. Vybavilo se mi, jak jednou otec daroval na rožnění na návsi sele, ale rožeň spadl, a když zvíře vytáhli, bylo celé zčernalé.

„Chceš mě zabít!“ Vykřikla jsem tak vysokým a zděšeným hlasem, že to znělo skoro jako zakvičení.

„Tahle místnost je jediný způsob, jak ti to ukázat,“ prohlásil. „Možná že tě to zabije. Ale řekla jsi přece, že bys pro mě zemřela, a bez poznání pravdy nemůžeš nikoho zachránit.“

Pak se plameny ocitly všude kolem nás, zaplnily celou místnost, ovíjely se mi kolem celého těla. Projela mnou bolest, ale nedokázala jsem říct, jestli pálila jako rozžhavené železo nebo studila jako led. Vykřikla jsem a podlomila se mi kolena, ale neupadla jsem, protože mi Stín pořád svíral zápěstí železným stiskem. Pomalu mě stáhl k zemi a hlavu mi položil do svého klína.

Nebylo cítit pach škvařícího se masa. Ani oblečení se mi nespálilo na uhel. Ale plameny, které mi olizovaly tělo, vypadaly jako skutečné. Cítila jsem, jak mi spalují tělo na popel. Srdce mi bilo přerušovaně. Nedokázala jsem se pohnout, nedokázala jsem ani zakřičet. Mohla jsem se jen třást bolestí a zírat na Stínovu tvář, na ty modré oči, které mi kdysi připadaly tak lidské. Vypadal smutně, ale ani se nepohnul, aby mi pomohl.

„Prosím,“ zalapala jsem po dechu.

Položil mi ruku na tvář. „Je mi to líto,“ pronesl. „Kéž bychom se byli mohli setkat někde jinde.“

Sklonil se ke mně a přitiskl mi rty na čelo. Před očima mi vzplál oheň. Ještě jsem si stačila pomyslet: *Cítil se Ignifex taky tak?* a pak už jsem nic neviděla.

Ocitla jsem se v kulaté zahradě s vysokými bílými zdmi. Připadalo mi, že už jsem ji někdy viděla, ale nemohla jsem si vzpomenout kde. Po obvodu zahrady rostly stromy. Všude kolem mě byly velké živé ploty z růžových keřů, kvetoucí záplavou karmínových, bílých a zlatých květů s červenými špičkami. Zem pod nimi byla posetá spoustou okvětních lístků. Světlo bylo živou tekutinou, která

vířila mezi listím a šustila s nimi jako vítr. Koutkem oka se mi zdálo, že se proměnilo v postavy, které mě nehybně a nebezpečně soustředěně pozorovaly – ale když jsem se na ně podívala, zmizely.

Přede mnou stálo torzo suchého keře a na větvičkách se mu choulilo jen několik hnědých lístků. Na nejvyšší větvi seděl hnědošedý vrabec se zářivýma černýma očima.

Děkuji za drobečky, řekl.

Zasvrbělo mě v krku a jen stěží jsem dokázala polknout. „Ty,“ zašeptala jsem. „Ty jsi lár tohohle domu.“

Mohla bys to tak říct. Jiní ne.

„Jsi jedním z Vlídňých?“ zeptala jsem se ho.

Nikdo tak mladý, ani pošetilý.

„Tak kdo tedy jsi?“

Vzlétl a přistál mi na ruce. Do kůže mě píchaly jeho pařátky. *Jsem vděčný za tvou laskavost.*

Za mnou zašustilo suché listí. Vzadu na krku jsem ucítila suchý, horký vzduch. Otočila jsem se, protože jsem si byla jistá, že mi někdo prošel za zády, ale nic jsem neviděla.

„A kde je tohle?“ zeptala jsem se ho.

Záleží na tom, řekl, proč jsi tady.

Byla jsem tu, protože mě Stín zradil. Ale nezdálo se, že by to teď bylo až tak důležité. A stejně to nebyl ten skutečný důvod.

„Hledám pravdu o tomhle domě,“ odpověděla jsem. „O Arkádii. Musím nás všechny zachránit.“

Pak se podívej do jezírka, prohlásil vrabec.

Uvědomila jsem si, že se uprostřed zahrady nachází velké kulaté jezírko lemované mramorem. Nejdřív jsem si myslela, že je prázdné. Když jsem pak k němu přišla trochu blíž, zdálo se mi, že je plné dokonale průzračné vody. Ale když jsem stanula na jeho okraji, zjistila jsem, že je plné tekutého světla.

Zde jsou shromážděny všechny časy, pronesl vrabec. Možná tu uvidíš něco užitečného.

Klekla jsem si. Prsty jsem se dotkla mramorového okraje. Byl chladný a hladký. Moje oči do tekutého třpytu odmítaly zaostřit. Bylo to ještě horší než v knihovně. Stačila jen chvilka soustředění, aby mě rozbolely a zalily se mi slzami, zatímco jsem se celá chvěla potřebou odvrátit zrak. Ale přesto jsem se do blýskajících se vlnek přinutla pohlédnout. Křečovitě jsem se přidržovala okraje jezírka, přerývané jsem oddechovala, až se mi najednou zdálo, že vidím stín...

tvář...

Dívaly se na mě modré oči. Jako by ten pohled byl klíčem, zahrada vzápětí zmizela a s ní i moje tělo, unášené vírem světla a obrazů. Řinuly se mnou vize, pálily jako oheň a vymazávaly moje vzpomínky. Snažila jsem se bojovat, udržet si svoje vzpomínky i sebe samou, ale neměla jsem žádné prsty, kterými bych se jich mohla chytit, žádnou kůži, která by *mě* od *toho* oddělovala.

Byla jsem bezmocná. Spatřila jsem hrad a zapomněla na dům svého otce. Uviděla jsem zahradu a zapomněla svoje hermetické diagramy. Zahlédla jsem modrookého chlapce a zapomněla na Astraiu. Prohnaly se mnou, až jsem zapomněla bojovat, zapomněla na to, že jsem kdy byla něčím jiným než palimpsestem vzpomínek přepsaných vizemi.

Uviděla jsem Održení. A zapomněla jsem, že existuji.

Když jsem nakonec přišla k sobě, ležela jsem na okraji jezírka, do tváře se mi zařezávala hrana mramorové obruby, v puse jsem měla prach a na tvářích mě svědily slzy. Cítila jsem bolest v zubech a chuť krve.

Ale byla jsem skutečná. A naživu.

A konečně jsem znala pravdu.

Vedle mě stál na zemi vrabec, a i když ptáci nemají žádný výraz, přísahala bych, že se v jeho drobných černých očkách zračil soucit.

Jdi, řekl. Jdi. Tolik skutečnosti nemůžeš snést.

V plicích mě pálil vzduch.

Jdi, řekl znovu a všechno se rozplynulo ve světle.

Když jsem se vzbudila, nejdřív jsem si nevšimla ničeho než ptáka a pulzující bolesti v hlavě.

Poté, co jsem se několikrát nadechla, uvědomila jsem si, že je to pták na krajkových závěsech mé postele. Sotva jsem ho rozeznávala v mihotavém světle svíček, které mi projelo hlavou, i když bylo jen mdlé. Slabě jsem zasténala, pohnula jsem se a zjistila, že se ke mně někdo choulí. Ignifex.

V mžiku se posadil a naklonil se nade mě, karmínové oči rozšířené obavami. V pokoji nemohlo být dost svíček, protože mu tma ukusovala okraje obličeje, ale zdálo se, že to nevnímá.

„Nyx,“ řekl. „Slyšíš mě?“

A já to věděla. V ten okamžik jsem znala jeho jméno. Rozbušilo se mi z toho srdce.

„Ty,“ zašeptala jsem. „Byla jsem... a ty jsi byl...“

„Dostal jsem tě ven. Pryč od *něj*.“ Při posledním slově zavrčel.

„Stín.“ Jeho jméno znělo jako vzlyk.
Rukou mi jemně přejel po obličeji. „Zabiju ho.“
„Ne,“ pronesla jsem nejasně. „Není to... je taky...“ Ale jazyk mě odmítl
poslouchat a já znovu upadla do spánku.

Když jsem se znovu vzbudila, bylo světlo. Ignifex už neležel schoulený vedle mě, ale seděl se zkříženými pažemi na kraji postele. Když jsem se pohnula, zvedl obočí.

„Je ti líp?“ zeptal se.

Posadila jsem se. Chvíli jsem měla před očima mlhu. Pomalu, zhluboka jsem se nadechla. Ignifex mě chtěl vzít za rameno, ale já ho plácla přes ruku.

„Jsem v pořádku,“ prohlásila jsem. Jednou mě ta hlava bolet přestane. „Co se stalo?“

Ústa se mu zkroutila. „Ta zrůda...“ Zarazil se. „Stín se tě pokusil zabít. Našel jsem tě, jak křičíš. Už je zavřený.“

Mrkla jsem na modré vlnky příkrývky, kterou jsem měla přehozenou přes nohy. „Ne,“ řekla jsem, protože takhle to nebylo. Stalo se něco víc.

„Vzal tě k Srdci ohně.“ Jeho hlas tříštil moje myšlenky jako kámen. „To místo není pro lidi. A on ti vlil jeho sílu do hlavy.“

Pohlédla jsi na Týfónovy děti a přežila, zněl mi v hlavě Stínův hlas. Jsi naše jediná naděje.

„Ne,“ zopakovala jsem, protože jsem si vybavovala víc než jen oheň a smrt. Vybavovala jsem si modrookého chlapce, víko, které se zaklaplo, a ptáka...

„Vychloubal se, že to neudělal poprvé.“ Ignifexův hlas zněl znechuceně.

„Jsem v pořádku,“ vyštěkla jsem na něj, protože démon, kterého jsem měla porazit, neměl být kvůli mně rozčilený.

Stejně jako se mě dávno ztracený princ neměl pokusit zabít. Ale já věděla, že se Stín pokoušel o něco víc. Věděla jsem, že se mu to podařilo, ale spalující vize zanechaly moji mysl tak zamlženou, že jsem si nedokázala vzpomenout.

„Když jsem se předtím vzbudila, co jsem řekla?“

„Blábolila jsi nesmysly.“ Naklonil se ke mně. „A pak jsi spala, jinak bych tě nechal přivázat. Mimochodem pořád ještě nemáš dovoleno vstát z postele.“

Bylo jasné, že mi nikdy nepoví, co jsem říkala – s největší pravděpodobností si to nepamatoval –, a možná jsem ani neřekla nic, co by bylo srozumitelné. Ale když jsem se poprvé vzbudila, věděla jsem to. Na to jsem si vzpomínala, ale nemohla jsem si vzpomenout, co jsem to tehdy věděla.

Viděla jsem Odtržení. Věděla jsem jen tolik: Spatřila jsem okamžik, kdy byla Arkádie odtržena od světa a uvězněna pod pergamenovou kupolí. Ale

nedokázala jsem si vybavit, jak vypadala. Co se tehdy stalo.

Bez poznání pravdy nemůžeš nikoho zachránit.

Ignifex mi palcem otřel tvář. Uvědomila jsem si, že jsem brečela.

„Nedovolím mu, aby ti ublížil,“ řekl tiše.

„Nenávidím vás,“ procedila jsem skrz zuby.

Krátce se zasmál a šel mi pro snídani. Počkala jsem, až na chodbě dozněly jeho kroky, a pak jsem se rozvzlykala, částečně kvůli té strašlivé pravdě, kterou jsem si nedokázala vybavit, ale hlavně kvůli muži, kterému jsem důvěřovala.

Následující tři dny jsem se zotavovala. I když mi Ignifex poté, co jsem mu na hlavu hodila džbán s vodou – a minula, ale schválně –, přestal říkat, že musím zůstat v posteli, většinou jsem jeho příkaz dodržovala. Stačil sebemenší pohyb, abych byla naprosto vyčerpaná a nemohla jsem popadnout dech. Pokud jsem si hned zase nelehla, začala jsem na kůži cítit horkost a třes a v uších mi znělo slabé praskání plamene.

Ignifex se plížil mým pokojem jako kočka, která kvůli dešti nemůže ven. Nosil mi jídlo. Pokaždé mi nabídl, že mě bude krmit lžící, a já ho vždycky tou lžící praštila do nosu. Taky mi z knihovny nosil hromady knih – ne dějiny, které měly ve stránkách nejvíc dř, ale sbírky poezie a od té doby, co zjistil, že je mám ráda, i svazky tradic a vědecké práce o bozích.

„V jedné zemi upalovali děti před bronzovou sochou svého ochránce, boha Molocha, který je podle tohoto učence jen jinou formou Krona.“ Otočil stránku. „Je tu i obrázek.“

„Vy vždycky najdete ten nejroztomilejší příběh,“ pronesla jsem, i když to vypadalo, že ho příběhy z cizích zemí opravdu fascinují. Možná že se za těch devět set let začal nudit.

„Ta země se jmenovala Fénicie. Víš, kde to je? Nebo bylo, řekl bych, protože Římané ji vypálili a zem posypali solí. Tady je další obrázek.“

Ano, určitě se musel nudit.

„Jak bych to asi tak mohla vědět?“ Zamračila jsem se na knihu s dětskými říkankami. Několik stránek bylo spálených na cáry, i když jsem si nedokázala představit, proč by na ní mělo Vlídnyým záležet. „Odtrhl jste náš svět, vzpomínáte?“

„A tvůj lid strávil skoro dvě stě let studiem světa, jaký byl předtím.“

„Jenže víc než to, kde žili dávní barbaři, nás zajímalo, jak vás zabít.“ Přestala jsem se knihu pokoušet číst a odložila ji. „Ale kdybyste teď okamžitě zemřel, jsem si jistá, že bychom si za takových deset až čtyřicet let mohli najít čas na to,

abychom prozkoumali Fénicii.“

Usmál se na mě. „Škoda že jsem zcela nekompromisně nesmrtelný.“

Noci stále trávil se mnou, přitisknutý k mému boku. Bez Stínu si musel všechny svíčky přinášet a rozestavovat sám, i když je všechny naráz dokázal zapálit jediným mávnutím ruky.

„K čemu je vám dobré být démon, když si musíte sám nosit svíčky?“ řekla jsem mu druhé noci.

„Kdo řekl, že na tom být démonem je něco dobrého?“

Třetí noc jsem dlouho ležela vzhůru a upřeně pozorovala jeho tvář v mihotavém světle svíček. Pořád jsem si vybavovala, že jsem se na něj podívala a něco s naprostou jistotou věděla. Odpověď, která mě naplnila nadějí i zoufalstvím. Ale ať jsem se snažila, jak jsem chtěla, nedokázala jsem si to tajemství vybavit.

V myšlenkách jsem se vrátila zpět do Srdce ohně. Prosila jsem Stín o pomoc – pak mě sevřely plameny.

Vybavil se mi pták v zahradě i postavy zpola zahlédnuté v tekutém světle. Vzpomněla jsem si na zářivě modré oči a hlas zoufalého mladého muže. Ale na nic víc jsem si nepamatovala.

Ignifex vydal tlumený zvuk a posunul se blíž ke mně. Bezmyšlenkovitě jsem ho objala. Věděla jsem, že bych se od něj měla odtáhnout, že bych měla zatvrdit svoje srdce a připravit se na to, že ho zničím. Ale ztracená v nekonečných nočních hodinách jsem si nakonec dokázala přiznat, že ho nechci porazit. Věděla jsem, kým je a co udělal, a přesto jsem mu nijak nechtěla ublížit.

Ta myšlenka mě měla rozrušit. Ale místo toho jsem upadla do hlubokého spánku a celou noc snila o slunečním svitu a ptačí písni a nikde v tom snu nebyl žádný oheň ani bolest.

Čtvrtého rána jsem se vzbudila dřív než Ignifex. Obloha byla mdlá a bezbarvá, protkaná šedými žilkami. Snažila jsem se klidně ležet, ale připadalo mi, jako bych místo těla měla hodiny natažené až k prasknutí, a po několika minutách už se to nedalo vydržet. Musela jsem vstát.

Už nezbyvalo dlouho do svítání, takže tma již Ignifex neukusovala. Když jsem vyklouzla z jeho objetí a po špičkách došla k šatní skříni, necítila jsem žádnou vinu. Chtěla jsem si na sebe vzít něco pořádného, ale nedokázala jsem snést pomyšlení na to, jak mě svírají další vrstvené propínací šaty. Místo toho jsem ze skříně vytáhla prosté bílé lněné šaty ve starodávném stylu. V pase byly opatřené páskem a v ramenou je držely pohromadě zlaté spony.

Opatrně jsem otevřela dveře a vyběhla na chodbu. Chodidly jsem došlapovala na studenou podlahu. Sotva jsem popadala dech, ale nepolevila jsem, ani se mi nezatočila hlava. Utíkala jsem chodbami, až jsem se nakonec zastavila a chytila sloup a se smíchem jsem se pokoušela popadnout dech.

Měla bych se podívat, co dělá Astraia, napadlo mě a pak jsem si vzpomněla, že je zrcadlo rozbité, že se roztříštilo, abych mohla najít Srdce ohně. Aby mě Stín mohl zradit.

Ucítila jsem dotek na krku. Otočila jsem se a zjistila, že to byl jen vítr, který sem zavál otevřeným oknem a rozechvěl mi pramen vlasů.

Nikdo mě stíny nenásledoval. Nikdo na mě nečekal, nikdo s modrýma očima a vážným výrazem, něžnýma rukama a tichým hlasem.

V očích mě pálily slzy. Zamrkala jsem, abych je zadržela, a uvědomila si, že nad Stínem stále truchlím. Myslela jsem si, že mě miluje, že bych ho mohla milovat. Rozhodně jsem mu věřila. A on mě málem zabil. A teď byl nepochybně navždycky pryč.

Pokusil jsem se jim ukázat pravdu, řekl. Ať už byl jakkoli šílený nebo stvůrný, nemyslela jsem si, že se takovým stal jen tak pro nic za nic. Vzpomněla jsem si, že jsem tu pravdu znala a že mi připadalo, jako by mi chtěla roztrhnout duši. Musím si na ni znovu vzpomenout.

Zírat na stále ještě zšeřelou chodbu ale moc nepomáhalo. Otrěla jsem si oči a vydala se hledat jídelnu, kde na mě čekaly tácy se snídaní a konvičky s kávou, ze které se ještě kouřilo.

Dům mi ochotně poskytne snídani, ale už nepomůže Ignifexovi shromáždit svíčky, aby ho každou noc zaživa nepohltila tma. Chvilí jsem nad tím uvažovala, ale pak jsem usoudila, že je to jen další ze známek rozmarné povahy Vlídnych, a pustila se do snídání.

Ignifex se doploulil do jídelny, když jsem byla v polovině snídání. Podrbal se na hlavě. „Vypadá to, že ses už uzdravila,“ řekl.

„Doufám, že nemáte v úmyslu mi přikázat, abych se vrátila do postele.“

„Ne, máš k dispozici víc než dost nádobí.“ Posadil se ke stolu, znovu se zvedl a došel ke mně. Zvedla jsem obočí, ale nic neřekl. Místo toho si sedl vedle mě a začal z jablek stavět věž.

„Ztrácíte schopnost mě děsit,“ poznamenala jsem poté, co mu věž dvakrát spadla.

„To je problém se ženou, která přežije tak dlouho.“

„Vytvořila jsem nějaký rekord?“

„Dvě z nich vydržely ještě déle. Ale ne o moc.“ Na okamžik upřel pohled na

druhý konec stolu. Pak se najednou postavil. „Dosnídala jsi?“

„Ano,“ řekla jsem a podezřívavě jsem se na něj podívala.

„Dobře. Chci tě někam vzít.“

„Nemám žádný klíč, který byste mi mohl ukradnout,“ poznamenala jsem, když jsem se zvedala.

„Ne každý z mých činů má nějaký vedlejší úmysl.“ Vzal mě za ruku. „Když tě zvednu, praštíš mě?“

„Co chcete dělat?“

„Vzít tě do zahrady.“ Vzal mě do náručí a kráčel na konec síně, který se otevíral k nebi. Došlo mi, co má v úmyslu, a polkla jsem.

„Myslela jsem, že nikdy nemám opustit tenhle dům,“ poznamenala jsem a dívala se mu při tom dozadu přes rameno, abych neviděla, jak se blížíme k okraji. Místo toho jsem uviděla, jak se objevila jeho křídla. Nejdřív to byly jen zářezy ve vzduchu. Pak zesílily ve stín nebo možná kouř a potom z nich najednou byla pevná, mohutná klenutá křídla s peřím černým jako uhel.

„Ale tohle místo se počítá jako jeho součást.“ Mávl křídly a já se ho rychle chytila kolem krku a se zavřenýma očima jsem se mu přitiskla k rameni. Pak skočil do vzduchu.

Na jeden mučivý okamžik jsme padali. Pak nás křídla vynesla vzhůru a ještě výš a já se s hrdlem staženým odvážila podívat dolů. Dům byl už hluboko pod námi. Z výšky, stejně jako z kopce, na kterém stál, vypadal jako osamělá věž stojící mezi ruinami. Nebylo tu ani známky po velké otevřené skříni, z které jsme vzlétli, a já uvažovala, co bych asi viděla, kdybych v prvních okamžicích nechala oči otevřené. Byl by se svět zkroutil? Byly by se linie a rohy budovy ohnuly, zatímco by se prostor stočil do sebe?

Uvědomila jsem si, že si představuju, jak se takhle proměnil velký sloupovitý trůnní sál, a ten obraz mi přišel povědomý, asi jako polozapomenutá vzpomínka. Bylo to snad něco, co jsem uviděla v Srdci ohně?

Letěli jsme dál vzhůru a krajina pod námi se scvrkávala. Viděla jsem, jak se domy ve vesnici zmenšují, až z nich zbyly jen tečky a i samotná země z té dálky přestala být zřetelná. Ocitli jsme se ve stejné výšce jako mohutná hradba z mraků po naší levici, jako ty obrovské bílé struktury, které se vzdouvaly a převalovaly a vysílaly průsvitné úponky.

A pak jsme najednou vyletěli nad mraky. Přímo nad námi se rýsoval samotný povrch oblohy a jeho pergamenový vzor byl tak obrovský, jako kdyby ho ukradli z psacího stolu Titánů. A děsivě blízko nás zely v obloze zubaté díry, ze kterých se kdykoli mohly vyrojít Týfónovy děti a pohltnout...

Hlavou mi projela bolest. Zalapala jsem po dechu a z prchavého pocitu rozpoznání se mi znovu zatočila hlava.

„Žádný strach,“ prohlásil Ignifex. „Jsem pán démonů, vzpomínáš? Nemůžou se tě zmocnit proti mojí vůli.“

„Tehdy v noci se jim to docela povedlo.“

„Ano, ale teď jsi v mém náručí.“

„Takže jeden démon se mě už zmocnil,“ zamumlala jsem. „To jsem si moc nepomohla.“ Ale přesto jsem v jeho objetí pocítila úlevu.

Pak mi na tvář padl stín. Vzhledla jsem a úžasem se mi zatajil dech. Nad námi se rýsovalo mřížoví Démonova oka, ale to, co jsem – spolu s ostatními v Arkádii – vždycky považovala za postavu namalovanou na pergamenové obloze, byl ve skutečnosti rám rozsáhlé zahrady visící ve vzduchu. To, co ze země vypadalo jako tenké pramínky pletence, byly ve skutečnosti široké cesty o průměru asi dvaceti metrů, porostlé trávou a sněženkami. Na krajích zahrady stály mramorové sochy mladých žen s napůl omšelými tvářemi, jako by to byly karyatidy podpírající oblohu. Uprostřed se nacházelo kulaté jezírko s vodou a vedle něj lavičky, a když jsme se snášeli kolem, uviděla jsem, že v něm líně plavou dokola velcí kapři se zlatostříbrnými skvrnami.

Z kupole visel mohutný železný řetěz s články tlustými jako výška dospělého muže. Vypadalo to, že drží Oko, ale asi devět metrů nad jezírkem mizel v řídkém vzduchu a my pod ním bez sebemenšího odporu proletěli.

Ignifex přistál na opačném konci jezírka a postavil mě na zem. Udělala jsem jeden klátivý krok, protože se mi pořád ještě trochu motala hlava. Čekala jsem, že se mi zem zhoupne pod nohama, ale byla pevná jako skála. Kdybych ignorovala rozsáhlý prostor po obou stranách a dívala se na trávu mezi prsty na nohou, mohla bych si představovat, že stojím bezpečně na zemi.

Představy by ale byly jen ztráta času. Neodvážila jsem se stoupnout si až na úplný okraj, ale došla jsem k němu co nejbliž a pak se radostí zatočila, protože jsem na tváři ucítila vítr a pod nohama trávu, i když jsem si myslela, že to už nikdy nezažiju.

Když jsem se zastavila, uviděla jsem Ignifexe, jak sedí na jedné z laviček, zakloněný a opřený o ruce, jedno koleno zvednuté. Vítr mu čechrал vlasy. Vypadal mírně pobaveně.

„Děkuju,“ řekla jsem tiše.

„To je tvoje odměna za to, že jsi nezemřela,“ odvětil.

Udělala jsem krok směrem vpřed a odolovála jsem pokušení proplést ruce. „Ano. Když už o tom mluvíme, můžu... kdybych si mohla promluvit se

Stínem...“

Zabručel.

„Vy to nechápete.“ Taky jsem to nechápala, ne úplně, ale myslela jsem si, že kdybych znovu uviděla Stín, mohla bych si vzpomenout. „Vím, jak vypadá falešná vlídnost, protože jsem se usmívala a přitom lhala celý život. Stín takový není. Kdysi dávno byl opravdu laskavý. Myslím, že část z něj pořád je, ale ví něco, kvůli čemu byl ochotný zabít pět žen. Kdybychom věděli...“

„Kdybychom to věděli, možná bychom se povraždili navzájem, a ušetřili mu tak práci.“

„Nebo bychom možná mohli najít nějaké řešení.“ Udělala jsem k němu další krok. „Myslela jsem, že chcete znát svoje jméno a pravdu o tom, jak jste vznikl.“

„Možná jsem si to rozmyslel.“

„Možná mi odporujete jen proto, že vás to baví.“

„Je pravda, že s tebou je to zábava.“

Málem jsem na něj zaječela, ale uvědomila jsem si, že to není způsob, jak ho porazit.

„Skoro každý den od té doby, co vás znám,“ řekla jsem pomalu a zřetelně, „mi říkáte, jak pohrdáte lidmi, kteří za vámi přichází, protože svoje hříchy nepřiznají ani sami sobě. Jste spokojený, že jste sám takový zbabělec?“

Zaklonil hlavu a podíval se na oblohu. „Víš, být démon má jednu výhodu...“

„Kromě moci působit hrůzu a zkázu?“

„Kromě toho a možná především. Ano.“ Pohlédl na mě a najednou se tvářil smrtelně vážně. „Démoni ví, že existují i jiné možnosti. Mluvil jsem s Vlídnyými tváří v tvář. Už devět set let rozdávám v jejich jménu zatracení. Nepopírám, kým jsem, ale vím, kým bych mohl být, kdybych znal až příliš mnoho pravdy. Takže ano, jsem zbabělec a démon. Ale jsem ještě pořád naživu.“

Při pohledu do jeho očí jsem se mi vybavilo, jak ze dveří vylézaly Týfónovy děti. Už devět set let střeží ty dveře a poroučí těm netvorům. Kdybych byla na jeho místě, možná bych uvažovala jako on.

Jenže jsem nebyla, a tak jsem zkřížila paže na prsou. „Jeden velký filozof kdysi řekl, že počestný muž, umučený k smrti na kůlech, je na tom lépe než ničemník žijící v paláci.“

„Podrobil tu teorii zkoušce?“ řekl Ignifex a tentokrát se už zase široce usmíval.

„Ne, otrávil se. Ale zabil se, protože se nechtěl vzdát filozofie, takže musel myslet vážně přinejmenším svůj výrok, že nestojí za to žít, pokud svůj život nezkoumáme.“

Ignifex si odfrkl. „To řekni Pandoře.“

„Ale kdyby jí Prometheus řekl, co je v té nádobě, nikdy by nebyla tak bláhová.“

„Nebo by se nikdy necítila víc provinile, až by ji stejně otevřela. Žádné vědění na světě lidské bytosti nezastaví před tím, aby se pokusili urvat to, po čem touží.“

Bolela mě hlava. V uších mi znělo praskání ohně.

„Někdy je nejvíc na vině neznalost...“ pronesla jsem.

Praskání se změnilo v šustění listů ve větru a pak ve smích. Rty a jazyk se mi stále pohybovaly, ale vycházely ze mě jen krátké ostré zvuky, jako by to byl jazyk ohně. Pokoušela jsem se sama sebe umlčet, ale nešlo to, a tak jsem jen v bezmocné hrůze zírala na Ignifexe.

V mžiku byl na nohou a pak mě popadl za obličej a políbil mě. Moje ústa se mu vzpírala jen chvíli. Když jsme se od sebe konečně odtrhly, oba bez dechu, už mi ústa i hlas znovu patřily.

„Co... to bylo?“ vydechla jsem.

„Zabiju ho,“ zamumlal Ignifex a přivinul si mě na hrud'

Vysmekla jsem se mu. „Pokud je jen váš stín, nechápu, jak je to možné, a neodpověděl jste mi na mou otázku. Co to bylo?“

Odvrátil pohled. „Něco, co jsem už dlouho neslyšel.“

„Nějakou užitečnou odpověď, prosím.“

„Jazyk mých pánů.“ Vrhla na mě nucený úsměv. „Zdá se, že máš dar přežít to, co by většinu lidí zabilo. Nejdřív jsi přežila pohled na Týfónovy děti, čímž jsi získala schopnost vidět díry, které udělali do světa. Pak jsi přežila vize v Srdci ohně a vypadá to, že teď skrze tebe mohou promlouvat Vlídni.“

Srdce ve mně poskočilo. Páni listů a spravedlnosti. A promlouvají skrze mě.

„Co řekli?“ zeptala jsem se ho.

„Nic užitečného. Víš, že byl jeden muž, kterého Vlídni stihli němotou a využívali jako svého mluvčího? Když už ho nepotřebovali, vrátili mu řeč, ale on si vyřízl jazyk, protože ho už nedokázal znesvětiti lidskými slovy.“

„Děsivými historkami mě nerozptýlíte.“

„Tak tě tedy rozptýlím něčím jiným.“ Chytil mě za ramena a přinutil mě otočit se. „Podívej se na svět pod sebou. Pak se podívej na oblohu. A řekni mi, co si myslíš.“

„Je to Arkádie. Uvězněná pod *vaší* oblohou.“ Rozhlédla jsem se kolem sebe, jen abych ukázala, že tu není nic k vidění – ale pak jsem se zarazila. Najednou jsem si vzpomněla: kulatý pokoj s dokonalým modelem, z jehož pergamenové kupole visel ornament z tepaného železa.

Vybavila jsem si slova napsaná v kulatém pokoji: *Jak nahoře, tak dole. Jak uvnitř, tak venku.*

„Všechno je uvnitř,“ zašeptala jsem. „Celá Arkádie, celý náš svět, se nachází uvnitř vašeho domu. Uvnitř toho pokoje.“

Opřel si hlavu o moje rameno. „A proto tvůj plán nemůže vyjít.“

To poznání mě zasáhlo jako rána do hlavy. Kdyby se mi nějak podařilo vepsat znaky do všech čtyř srdcí, a kdyby fungovaly, nezřítel by se do sebe jen jeho dům, ale celá Arkádie. Ať už to pro její obyvatele znamenalo cokoli, nemohlo to být nic dobrého.

Obrátila jsem se k němu a setřásla jeho ruku z ramene. „A vy jste mě nechal najít tři ze srdcí, aniž byste mi to řekl? Víte, co se mohlo stát?“

„Jsi výjimečná žena, ale když jsem se naposledy díval, pořád ještě jsi neuměla lítat.“

Otevřela jsem pusku, abych se ho zeptala, co tím myslí – a pak jsem konečně ucítila tlukot srdce. „Tohle je Srdce vzduchu.“

„Hm.“

„Stejně jste blázen,“ prohlásila jsem. „Jsem si jistá, že bych tohle poznání mohla nějak využít k tomu, abych vás zabila.“

„To bys vážně udělala?“

Otevřela jsem ústa, ale pak jsem od něj musela odvrátit pohled. „Možná,“ řekla jsem překvapivě drsným hlasem a zrychlil se mi tep.

Mezi námi se rozhostilo ticho. „Co chcete?“ zeptala jsem se ho nakonec.

Naklonil hlavu. „A co chceš *ty*?“

Tvář měl bledou a vyrovnanou, zornice se mu v tu chvíli zúžily tak, že z nich zbývaly jen šterbiny. Na jeho těle ale nebyla patrná ani známka zaváhání. Znovu jsem si uvědomila, jak málo toho má společného s člověkem.

V noci se ke mně tiskl. Dvakrát mi zachránil život. Viděl mě v celé mojí ošklivosti, a přesto ke mně nikdy necítil nenávist. A v tu chvíli na ničem jiném nezáleželo.

„Chci, aby byl můj svět svobodný.“ Přistoupila jsem k němu. „Chci, abych nikdy nebyla ranila svou sestru.“ Vzala jsem ho za ruce. „A chci, abys znovu řekl, že mě miluješ.“

Sevřel mi ruce ve svých. „Miluji tě. Miluji tě víc než kteroukoli jinou bytost, protože jsi krutá a laskavá a živá. Nyx Triskelionová, staneš se mojí ženou?“

Věděla jsem, že je šílené, abych byla šťastná, aby ve mně jeho slova vyvolala tohle zoufalé nadšení. Ale přišlo mi, jako bych na ně čekala celý život. Celý život jsem čekala na to, že mě bude někdo milovat takovou, jaká jsem. A teď se

to stalo skutečností a bylo to jako vejít do oslnivého slunečního světla v Srdci země. Až na to, že sluneční světlo bylo falešné a jeho láska skutečná.

Skutečná.

Rozvážně jsem uvolnila ruce z jeho sevření. „Jsi démon,“ pronesla jsem a zírala přitom na zem.

„S největší pravděpodobností.“

„Vím, co jsi udělal.“

„Aspoň to nejvíc vzrušující.“

„A pořád ještě nevím, jak se vlastně jmenuješ.“ Třásl se mi ruce. Rozepla jsem si pásek a pak jsem si pomalu začala odepínat brože. Připadalo mi, jako by od prvního dne, když jsem si před ním s takovou lehkostí roztrhla živůtek, uplynula celá věčnost. „Ale vím, že jsi můj manžel.“

Šaty mi sklouzly na zem. Ignifex se zlehka dotkl mé tváře, jako bych byla pták, který by se mohl polekat a uletět. Nakonec jsem mu pohlédla do očí.

„A,“ pronesla jsem, „myslím, že tě miluji.“

Pak mě k sobě přivinul.

„Stejně tě možná zabiju,“ řekla jsem mu mnohem později.

Přejel mi prstem po kůži. „A kdo by ne?“

V následujících dnech jsem si občas připadala jako ve snu.

Celý život jsem věděla, že si vezmu Laskavého pána, a celý život jsem očekávala, že to bude hrůza a moje zkáza. Nikdy jsem si ani nepomyslela, že bych mohla poznat lásku, a už vůbec ne v jeho náručí. Teď, když byla každá hodina potěšením, jsem pořád nemohla uvěřit, že je to skutečnost.

Nepřestávali jsme hledat odpověď. Pořád jsme slídili v knihovně a plížili se chodbami. Ale spíš než jako pátrání to vypadalo jako hra. A my jsme si v tom domě opravdu hráli. Honili jsme se v růžové zahradě a střídavě jsme se schovávali a hledali. V místnosti plné písku jsme stavěli hrady. Dokonce jsem ho donutila sedět v kuchyni, zatímco jsem se mu pokoušela něco uvařit.

Byla jsem jeho potěšením a on zas mým. Když jsem kdysi studovala dávné jazyky, četla jsem básně o lásce, i když jsem je na rozdíl od Astraii nikdy nevyhledávala. Naučila jsem se rytmus jejich slov a vět, ale vždycky jsem je považovala jen za prázdné ozdoby. Říkaly, že láska je děsivá a něžná, divoká a sladká, a nic z toho mi nedávalo smysl.

Teď jsem ale věděla, že každické z těch šílených slov je pravdivé. Protože Ignifex byl pořád sám sebou, plný výsměchu a divoký a nelidský, strašlivý jako legie sešikovaná k válce, ale v mém náručí se stával něžným a jeho polibky byly sladší než víno.

Čas od času zazvonil zvonek a on mě s tím zoufalým bláznem, který ho zavolal, nechal promluvit, ať už to byl kdokoli. Ale když se vrátil, už mi nevyprávěl, jakou nevypočitatelnou dohodu zase uzavřel, a místo toho, aby se vysmíval celému světu, vypadal unaveně. A tak jsem ho pokaždé vzala do náručí a bez ptaní jsem ho líbala, zatímco jsem v sobě zadržovala obavy i naděje.

Čas od času jsem myslela na Astraiu, na otce, na svoje poslání. Na Damokla a mou matku a každého, kdo prožil utrpení. Ale protože se zrcadlo roztříštilo, neexistoval způsob, jak Astraiu znovu spatřit, a nebyla ani nejmenší šance zjistit, co si o mně myslí. A teď, když jsem věděla, že je Ignifex také jen zajatec, jsem si nedokázala přát se mu pomstít.

Někdy když dopadlo světlo v určitém úhlu nebo vrzly dveře – nějaká drobná, obyčejná věc –, mi začalo prskat v uších a já k Ignifexovi mluvila slovy plamene. Ale nikdy mi neprozradil, co jsem řekla.

„Dostáváme poselství od Vlídnych a ty mi nechceš říct jaká?“ zeptala jsem se

ho jednoho odpoledne. Byli jsme zrovna v zatuchlé místnosti plné polic se smaltovanými ptáky na klíček, a když Ignifex jednoho z nich natáhl a já uviděla trhavý pohyb jeho červeno-modrých křídel, začala se z mých rtů valit ta podivná slova a nepřestala, dokud mě Ignifex nepřitiskl na police a nezlíbal mě. Hrdlo se mi křečovitě stáhlo a cítila jsem netrpělivost.

Ignifex se odvrátil, mrštil ptákem o zem a botou ho rozdrtil.

„Nejsou to ‚poselství‘, ale pořád dokola to samé.“

„Pak mi nemůže ublížit, když mi to řekneš, pokud jsi to přežil už patnáctkrát.“

Nepodíval se na mě. „Víš, proč dokážu přežít tmu, i když mě spaluje sebevíc?“

„Protože jsi nesmrtelný pán démonů?“

„Protože dokážu zapomenout. Vždycky ve tmě slyším hlas a to, co říká, mě spaluje zaživa. Přežiju jen díky tomu, že na ten hlas pokaždé dokážu zapomenout, hned jak promluví. Ale ty, moje drahá Pandoro...“ Obrátil se ke mně se zlomyslným úsměvem. „Ty nedokážeš zapomínat ani z poloviny tak jako já. Takže to budu muset udělat za tebe.“

Otočil se a vyšel z pokoje. Zírala jsem na to, co zbylo z ptáka, roztráštěný smalt a pokroucené pružiny, a z těch barevných trosek jsem najednou pocítila horkost ve spáncích. Rozběhla jsem se za ním. Nechtěla jsem riskovat další nával, když tu se mnou nebyl, aby mě z něj vytrhl.

Po téhle události, ať už jsem ho prosila, popichovala nebo líbala sebevíc, nikdy ani nenaznačil, co jsem slovy plamene říkala nebo co k němu ve tmě promlouvá ten hlas.

I přesto dny plynuly jako blažený sen. Ale v noci bylo všechno jinak. Ignifex stála pronásledována temnota a pořád spal v mém náručí. A já někdy klidně dřímala vedle něj, ale častěji jsem celé hodiny jen ležela, nemohla usnout a zírala na stíny v koutech pokoje. V noci mi ještě víc než ve dne připadalo, jako bych se minulosti dotýkala špičkami prstů, jako by se chvěla mezi dvěma nádechy, jako by to byla bezedná studna, ve které se utopím, pokud jen mrknu.

Když už jsem konečně usnula, vždycky se mi zdálo o zahradě a vrabci. Kolem mě vířilo listí, a jak poletovalo vzduchem, stávaly se z něj jiskry. Pokusila jsem se jich pár chytit do hrsti, ale zapraskaly a rozpadly se na hrubý popel.

Jeden je jeden jediný, řekl vrabec, a navždy už jím zůstane.

„Prosím,“ řekla jsem. „Řekni mi, co se stalo.“

Pak se sen vždycky změnil. Někdy jsem zahlédla prince s modrýma očima. Byla jsem si jistá, že je to Stín, protože ty oči bych poznala kdekoli – ale i když jsem si po probuzení nikdy nedokázala přesně vybavit jeho tvář, pamatovala jsem si, že byla vždycky plná života. Křičel, plakal a smál se. Nikdy nebyl

klidný a bez výrazu, jako byl obvykle Stín.

Jenže tehdy byl ještě volný a duševně zdravý a ne vězeň, kterého devět set let nesvobody dohnalo k zoufalým činům.

Někdy jsem spatřila, jak vítr a oheň rozervaly hrad kámen po kameni. Jindy zase, jak se otevířely dřevěné dveře a vylézají z nich Týfónovy děti. Někdy jsem zahlédla vadnoucí růže, ze kterých se stávaly hromádky hnědých lístků, které najednou vzplanuly.

Až se mi nakonec jedné noci o vrahci vůbec nezdálo. Zdálo se mi, že jsem vešla do místnosti s mrtvými těly Ignifexových žen a tam jsem mezi nimi uviděla ležet Astraiu.

Věděla jsem, že je to jen sen a že noční můry vždycky končí okamžikem čiré hrůzy. Že i tenhle sen právě ve chvíli, kdy už se nebude dát snést, skončí. Zatímco jsem se sevřeným hrdlem civěla na Astraiin bledý obličej, věděla jsem, že se každým okamžikem probudím.

Jenže to se nestalo. Zírala jsem na svou mrtvou sestru tak dlouho, až jsem se z toho rozvzlykala, a pak jsem snad celou věčnost brečela, až mi nakonec vyschly slzy. Přesto jsem se pořád ještě neprobudila a už jsem i zapomněla, že je to vlastně jen sen. Věděla jsem jenom to, že jsem zradila svou sestru a že za trest musím s tím hříchem žít navěky. Lehla jsem si vedle ní. Její studená vlhká kůže byla odporná na dotek, ale já se k ní přivinula blíž, zírala do tmy a čekala.

A čekala.

Znovu jsem se rozbrečela, ale pak jsem se utišila. Na obličejích mě svědily usychající slzy. A já čekala, dokud vidiny neustaly a nenechaly mě napospas naprosté tmě a já už necítila ani sestru, ani kamennou desku, jen chlad všude kolem.

Nakonec mnou Ignifex zacloumal a já se probudila. Třásla jsem se a choulila se mu v náručí, ale neřekla jsem mu, co se mi zdálo. Celý můj život byl protkaný nenávistí. Nechtěla jsem, abychom si připomněli svoje nepřátelství a snad ho i znovu probudili.

Ale po té noci jsem už nedokázala úplně ignorovat vědomí, že mezi námi pořád je.

„Naše obloha je kupole toho pokoje, je to tak?“ řekla jsem jednoho večera.

„Více méně,“ pronesl Ignifex, aniž by vzhlédl.

Byli jsme v místnosti se stěnami obloženými dřevem a velkým krbem. Celá podlaha byla pokrytá dílky skládanky, které se pohybovaly, jako by je unášely neviditelné proudy. Stál tu jediný kus nábytku, robustní kaštanově hnědá

pohovka se zlatými štrapci, na které jsem ležela přikrytá dekou. Ignifex seděl se zkříženýma nohama na podlaze a pokoušel se složit skládanku.

Já se zatím snažila číst knihu o astronomii, ale polovina slov v ní byla vypálená. Chtěla jsem vědět, proč Vlídni vymazali úvahy o obloze a dávnou teorii o nebeských sférách.

„Ale nikdo tě nikdy neviděl vynořit se nad obzorem,“ pronesla jsem zamyšleně, pozorujíc pohyb jeho ramen. Projednou na sobě neměl kabát a bílou látkou jeho košile prosvítalo světlo ohně.

Naklonil se dopředu, přičemž se mu do obličeje svezly vlasy, a jedním prstem zachytil unášený dílek. Stáhl ho zpátky a položil ho do rohu mezi dva další kousky. Dílek se chvíli třásl a pak zůstal nehybně ležet.

„To budeš určitě vědět líp než já,“ pronesl a zamyšleně se prstem zlehka dotkl poskládaných kousků. Zatím na nich byla patrná část hradu.

„Ale když jsi v té místnosti, nevypadá jako celý náš svět, ale jako model. Co by se stalo, kdybys na něj upustil kámen?“

Konečně vzhlédl a v očích se mu mihotalo světlo z ohně. „A to o mně říkají, že jsem chladnokrevný.“

„Neudělala bych to. Chci jen vědět, jak tenhle dům funguje.“

„Nejsem si jistý, jestli to vůbec vědí Vlídni.“

„Většina ostatních místností má okna,“ pronesla jsem stejně tak k sobě jako k němu. „A vždycky je jimi vidět obloha. Jsou uvnitř Arkádie a Arkádie je uvnitř té místnosti, takže... to je jediné skutečné místo, je to tak?“

„Nebo je ta místnost jediné místo, které není skutečné. Záleží na tom?“ Chytil jeden z kousků, který se vznesl ze země, a otáčel jím mezi prsty.

Naklonila jsem se dopředu. „Co to bylo za truhlu?“

„Jakou truhlu?“

Dloubla jsem ho do hlavy. „Však víš, ta, co jsem ji vzala do ruky – a ty ses na mě vrhnul jako všechny Furie dohromady.“

„Á, *tahle* truhla.“ Zíral do ohně a v ruce pořád otáčel dílkem skládanky. „Nevím.“

„Nemohl bys být sdílnější?“

„Ne, když... jsem tu poprvé byl, řekli mi, že kdybych tu truhlu otevřel, znamenalo by to konec.“

Na truhle stálo hermetické úsloví ‚JAK UVNITŘ, TAK VENKU‘. Byla snad i ona, stejně jako tenhle dům, hermetickým dílem?

„Konec tebe?“ zeptala jsem se pomalu. „Nebo Arkádie?“

„To neupřesnili. A já to, překvapivě, nezkoušel.“ Usmál se na mě a vsunul mi

do ruky dílek skládanky. „Tenhle svět už zažil dost Pandor, nemyslíš?“

Podívala jsem se na kousek skládanky. Byly na něm kameny a na nich ležel buď okvětní lístek růže, nebo kapka krve. Nebo možná plamen.

„Co je tohle?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Je to součást tohohle domu, takže kdo ví.“ Pohlédl na mě a v očích se mu zatřpytilo světlo ohně.

Obrátila jsem oči v sloup. „Někdy jsi až moc spokojený s tím, co říkáš. Určitě sis už připravil nějakou vtipnou poznámku i na to, až umřeš.“

„Máš v úmyslu to zjistit?“

Prohrábla jsem mu vlasy. Špičkami prstů jsem ucítila jeho teplou a suchou kůži. Zarazilo mě, jak se mi to ještě pořád občas stávalo, že je hmotný a živý. Že tahle nespoutaná bytost beze jména není jen přízrak, ale sedí tu klidně přede mnou. Že démon, který vládne celému našemu světu, je *můj*.

„Nevím,“ řekla jsem. „Přišel jsi na nějaký důvod, proč bych neměla?“

Narovnal se a políbil mě. Naklonila jsem se k němu a opětovala jeho polibek, až jsem ztratila rovnováhu a oba jsme se svalili na zem, přičemž já přistála nahoře na něm.

Všude kolem nás se lehce jako peříčka vznesly do vzduchu volné dílky skládanky. Nepadaly, ale začaly pomalu, majestátně vířit po místnosti, jako by spolu tančily nějaký společenský tanec. Koutkem oka jsem zahlédla, že kus, který Ignifex poskládal, se také postupně rozpadá. Části hradu stoupaly vzhůru do vzduchu a jejich kolektivní význam byl zapomenut. Così mi zničehonic proletělo hlavou – matná vzpomínka či nejasná domněnka.

Pak ke mně Ignifex natáhl ruku a dotkl se mojí tváře. Sklonila jsem se, abych ho políbila, a hádanky jsem pustila z hlavy.

Chtěla jsem zapomenout. Strašně moc jsem chtěla myslet jen na Ignifexe, učinit jeho dům svým domovem. A ze všeho nejvíc jsem chtěla zapomenout na to, že jsem tu proto, abych pomstila matku a zachránila svět.

Ale čím dál víc jsem myslela na Astraiu. A matku a otce a tetu Telomache. Na Elspethin úsměv plný pelyňku a na to, jak jsem ji jednou přistihla, že pláče. Myslela jsem i na všechny ostatní z naší vesnice, kteří žili v neustálém strachu, že letos desátek nebude fungovat. Na Resurgandi, kteří po dvě stě let usilovali o záchranu Arkádie a věřili mi. Na Damokla a Philippu a všechny ty, které jsem slyšela křičet v otcově pracovně.

Kdo jsem byla já, abych svoje štěstí považovala za přednější?

„Dneska jsi nějaká vážná,“ řekl jednou ráno Ignifex. Byli jsme ve velké

místnosti s bílou podlahou z mramoru a stěnami porostlými břechtanem. Strop byl samá větev stromu, až na jediné okno uprostřed, kterým pronikalo rozptýlené světlo. Pod ním ležel na podlaze tlustý červený koberec. Přinesli jsme si s sebou knihy a konvici s čajem, ale místo abychom pokračovali v pátrání, jsem skončila s bradou opřenou o stoh knih a zírala na břechtan, zatímco Ignifex popíjel čaj a hladil mě po vlasech.

„Je podzim,“ poznamenala jsem. „Za okny je vidět, jak listí mění pomalu barvu.“

Strčil mi pramínek vlasů za ucho.

„Brzy bude Den mrtvých,“ prohlásila jsem.

„To zní děsivě.“

„Je to jen taková slavnost.“ Podívala jsem se na něj přes rameno. „Jediná, kterou panstvo i rolníci slaví společně. My si připomínáme, že Persefone na zimu sestupuje k Hádovi, zatímco oni slaví, že si Osamělý Tom nechá od Chůvy Anny useknout hlavu. Každý přinese na hrob nějakou oběť, pak se koná velké obětování Hádovi a Persefoně a v noci se zapálí oheň, na kterém spálí Osamělého Toma ověčeného stužkami.“

Výlet na hřbitov jsem odjakživa nesnášela. Nacpali nás s Astraiou do našich nejlepších černých šatů, které byly všude samá stužka a krajka, a asi hodinu jsme musely klečet vedle hrobu, zatímco otec s tetou Telomache pálili kadidlo a s nechutně zbožnou tváří společně odříkávali nekonečné modlitby. Astraia celou dobu popotahovala, zatímco já zírala na vytesaný nápis ‚THISBE TRISKELIONOVÁ‘ a musela si dávat pozor, abych se otce nezeptala, proč se prostě s tetou Telomache na tom hrobě nepomiluje a bylo by to.

„Kouzelný způsob, jak uctít boha,“ prohlásil Ignifex.

„No, už je po smrti. Potřebuje jen hranici.“

Ignifex nechápavě zvedl obočí.

Povzdechla jsem si. „No jo, démon asi nebude věnovat moc pozornosti ochranným bůžkům. Říká se, že Tom byl syn Brigit, která je něco jako Demeter a Persefona dohromady. Vládne všemu pod zemí, jak semenům, tak i mrtvým. No a Tom se zamiloval do Chůvy Anny, ochranné bohyně, která tančí s ptáky. Jenže Brigit na ni žárlila. Nechtěla se o svého syna dělit s jeho milenkou. A tak Chůvě Anně nakukala, že je Tom stejně jako jeho otec smrtelník, což byla pravda, a že když mu usekne hlavu, stane se bohem. Což byla taky pravda, jenže jí už neřekla, že se stane mrtvým bohem, uvězněným v temnotě pod zemí. Proto mu říkají Osamělý Tom, protože je odtržený od své lásky, Chůvy Anny, až na Den mrtvých, který od východu slunce až do jeho západu můžou strávit spolu.“

I když jeho jméno vlastně nedává smysl, protože mu dělají společnost Brigit a všichni mrtví,“ pokrčila jsem rameny. „Podle učenců je to zkomolenina příběhu o Adonisovi a Afroditě, ale rolníci by dali krk za to, že je stejně skutečný jako Zeus. Každopádně proto je tenhle den vyhrazený pro oplakávání mrtvých a noc pro pití a milence.“

Otec nám vždycky zakazoval se těchhle ‚sprostých oslav‘ účastnit, ale my s Astraiou jsme se od třinácti každý rok vyplížily z domu. A otec si toho nikdy nevšiml, protože tu noc vždycky trávil s tetou Telomache.

Vypadalo to, že Ignifex ten příběh docela zaujal. Nehybně zíral před sebe, pak si promnul čelo, jako by ho bolelo. Rada, kterou Brigit dala Chůvě Anně, připomínala výsměšné dohody Vlídnych. Uvažovala jsem, jestli někdy nějaké bláhové dívce udělil nějaký podobný osud.

Na mě dorážely moje vlastní vzpomínky. Vypravila jsem si Astraiu, jak se vždycky smála, když jsme spolu s ostatními z vesnice tancovali kolem ohně – přidávali se dokonce i ti, kdo ochrannými bůžky obvykle opovrhovali. Vloni jsme se proplížily zpátky domů ruku v ruce a sestra mi zašeptala: *Když jsem s tebou, tak mi tenhle den tolik nevadí.*

„Chci navštívit její hrob,“ prohlásila jsem.

„Hm?“

„Mojí matky.“ Znělo to trapně, ale donutila jsem se mu podívat do očí. „Chci – potřebuju navštívit její hrob. Vždycky jsem byla hrozná dcera.“

A teď se miluju s jejím vrahem, pomyslela jsem si, a i když jsem to neřekla nahlas, byla jsem si jistá, že Ignifex vytušil, na co myslím.

„Neměla bys opustit tenhle dům,“ pronesl. „Tak zní pravidlo.“

„Nikam jinam ani jít nemůžu,“ upozornila jsem ho. „A vůbec, co Srdce vzduchu? To bylo mimo dům stejně jako kterékoli jiné místo v Arkádii.“

„Tam jsem ale byl s tebou.“

„Tak mě vezmi i na hřbitov. Nemusí to být na Den mrtvých, jen... brzy.“

Prsty bubnoval o stoh knih. Zvenku se ozvalo slabé zasténání větru.

„Prosím.“

Najednou se usmál. „Tak já tě tam vezmu. Když mě tak hezky prosíš.“

„Děkuju,“ řekla jsem a políbila ho na tvář.

Ignifex svoje slovo dodržel. Vzal mě tam hned o několik hodin později, když se slunce lesklo vysoko na nebi a pergamenová obloha kolem něj zářila takovou medově zlatou barvou, že jeho pozlacené paprsky úplně zahanbila.

„Můžeš obětovat, cokoli chceš,“ řekl mi, a tak jsem slídila po celém domě,

dokud jsem nenašla svíčky a lahev vína. Ignifex vytáhl klíč ze slonoviny a odemkl bílé dveře, které jsem nikdy předtím neviděla. Za nimi se nacházel hřbitov. Prošla jsem dveřmi a zjistila, že vcházím jeho hlavní branou. Před námi v nepravidelných řadách vyrůstala změt náhrobních kamenů, od obyčejných kamenných destiček po sošky a miniaturní svatyně dvakrát větší než člověk.

Matčina hrobka se nacházela v zadní části hřbitova. Dokázala bych ji najít i ve spánku, a jak jsem k ní tak kráčela, za plného denního světla a s Laskavým pánem po boku, připadala jsem si vážně jako ve snu. Vzduch byl svěží a sem tam zafoukal vítr, který byl slabě cítit kouřem. Zlatorudé listí vířilo kolem nás a šustilo nám pod nohama. Nad námi zely jako otevřené hroby díry v obloze, ale já už si na ně docela začínala zvykat. Tentokrát mi běhal mráz po zádech z toho, že by nás mohl spatřit nějaký člověk, že za náhrobky čeká celý svět, aby odsud vyskočil a odsoudil mě za mou bezbožnost. Znovu a znovu jsem se kolem sebe rozhlížela, ale i když jsem nikoho neviděla, nedokázala jsem se zbavit pocitu, že nás někdo sleduje.

Hrobka mojí matky nebyla sice největší, zato ale vypadala elegantně. Kamenný baldachýn chránil mramorové lože, na kterém ležela socha zahalené ženy, tak jemně tesaná, že pod mušelínovými záhyby byly patrné linie její tváře. Zboku lože bylo vyryto ‚THISBE TRISKELIONOVÁ‘ a pod tím verš – v latině, protože otec byl přece velký učenec – ‚IN NIHIL AB NIHILO QUAM CITO RECIDIMUS.‘

Do ničeho se z ničeho propadneme brzy.

Poklekla jsem a rozmístila svíčky. Ignifex, stojící vedle mě, je lusknutím prstů zapálil. Pak si ruce strčil do kapes dlouhého tmavého kabátu. Poprvé za tu dobu, co jsem ho znala, působil jeho postoj trochu strnule a nemotorně.

„Vypadáš jako strašák do zelí,“ pronesla jsem. „Klekni si a podej mi vývrtku.“

Udělal, co jsem mu řekla. Chvíli mi trvalo, než se mi prokřehlými prsty podařilo lahev otevřít. Vylila jsem trochu tmavého vína na zem před hrobkou.

„Požehnání a úcta patří mrtvým,“ zašeptala jsem. Slova rituálu mě uklidňovala. „Žehnáme ti, ctíme tě, připomínáme si tvoje jméno.“

Pozvedla jsem lahev a napila se z ní. Víno bylo sladké a kořeněné, jako podzimní vítr, a páliło mě v krku. Pak jsem lahev podala Ignifexovi.

Nechápavě se na mě podíval.

„My pijeme spolu s nimi,“ prohlásila jsem. „Je to součást obřadu.“

Uhnul pohledem. „Já...“

„Prokážeš mojí matce úctu, nebo ti tuhle lahev rozbiju o hlavu.“

Lehce se pousmál. Pak si ode mě lahev vzal, a jak zaklonil hlavu, aby se napil,

zahlédla jsem kousek jeho bílého krku. Když mi ji vrátil, vylila jsem na zem ještě trochu vína jako úlitbu.

„Ó, Thisbe Triskelionová, prosíme tě, abys nám dala své požehnání. Nyní dýcháme na slunečním světle jako kdysi i ty. Brzy budeme spát ve smrti jako nyní ty.“

Znovu jsem se napila a podala mu lahev zpátky. Když se také napil, zase jsem si ji vzala a zůstala tiše sedět. Pozorovala jsem tvář sochy. Bylo zvláštní vidět matčin hrob, aniž by v pozadí otec s tetou Telomache drmolili modlitby. Poprvé jsem dokázala pohlédnout na její kamennou tvář, aniž by se mi pod kůží svíjel vztek.

„Co teď?“ zeptal se Ignifex.

Zarazila jsem se. Ale u jejího hrobu už bylo odzpíváno žalozpěvů na deset generací dopředu a já neměla ani sebemenší touhu zpívat další. Místo toho jsem si znovu lokla vína.

„Dopijeme to.“ Znovu jsem mu podala lahev.

Ignifex ji zvedl proti slunci a zamhouřil oči, aby viděl, kolik vína v ní zbylo. „Zvyky smrtelníků jsou větší zábava, než jsem si myslel.“

Museli jsme tam sedět skoro hodinu. Pomalu jsme popíjeli víno mezi vířícím listím a moc jsme toho nenamluvili. Někdy na mě Ignifex zamyšleně pohlédl, ale většinu času to vypadalo, že je zcela pohlcený pozorováním hřbitova. Jednou jsem ho koutkem oka přistihla, jak na zem lije trochu vína a neslyšně hýbe rty.

Ke konci jsme už neklečeli, ale seděli opření jeden o druhého. Když jsem na zem vylila poslední kapky vína – protože mrtví musí dostat první i poslední doušek –, zůstali jsme ještě několik minut tiše sedět.

„Děkuju,“ pronesla jsem konečně.

Ucítila jsem, jak se zhluboka nadechl, a pak řekl: „Tvoje sestra mě volá každou noc.“

Napřímila jsem se. „Cože dělá?“

„Neodpovídám jí,“ dodal rychle.

V mžiku jsem byla na nohou a můj pokoj byl ten tam. Začalo to po tom, co jsem rozbila zrcadlo? Nebo se Astraia pokoušela obětovat každou noc od té doby, co jsem odešla, a zrcadlo mi to jenom nikdy neukázalo? Přesně takový trik bych od toho domu čekala.

„Víš, co jsou tvoje dohody zač – co tím může zamýšlet?“

„Něco hrdinského, řekl bych.“ Také se postavil, stejně ladně jako vždycky.

Vybavila jsem si její tvář, když jsem ji opouštěla. Určitě by se něčeho takového neodvážila kvůli sestře, která jí tak ublížila.

Svěsila jsem ramena. Propašovala mi nůž. Celé dětství slýchala příběhy o Lukrécii, která si vzala život, a Ifigenii, která ho položila na oltář, i o tom, jak Horácius bránil most a jak si Gaius Mucius Scaevola upálil ruku, aby tak dokázal svou oddanost Římu. Tedy o všech těch hrdinech, které mi otec s tetou Telomache dávali za vzor. Samozřejmě že by toho byla schopná.

„Myslela jsem, že musíš odpovědět každému, kdo tě zavolá,“ pronesla jsem.

Pokrčil rameny. „Někdy musím. Někdy mám na výběr. Zatím to vypadá, že si mí páni tvoji sestry nevšímají.“

Ale pokud byli Vlídni alespoň zpola tak rozmarní, jak tvrdil, dříve či později k ní lhostejní přestanou být, a až ten den nastane, nebude mít Ignifex na výběr a bude jí muset udělit krutý osud, který mu Vlídni nařídí.

„Možná jim stačí, že je bezmocná,“ poznamenal. „Ale... myslel jsem, že bys to měla vědět.“

Znovu jsem si v jeho způsobu držení těla všimla té neohrabané strnulosti. Uvědomila jsem si, že je nervózní.

„Děkuju,“ řekla jsem pomalu a podívala se mu do očí. „Musím ji vidět. I kdyby tě nikdy nedonutili jí odpovědět – aby tolik riskovala, musí si myslet, že jsem mrtvá, nebo něco ještě horšího. Nemůžu ji takhle nechat.“ Udělala jsem krok k němu. „Prosím, nech mě se k ní vrátit. Jen na jeden den.“

„Nemůžu tě pustit samotnou.“

„Tak mě tam vezmi!“ Ale okamžitě mi došlo, jak bláhový je to nápad.

„I kdyby se mě tvůj otec nepokusil zabít hned, jak by mě uviděl, asi těžko bych přispěl k tomu, aby se tvoji sestře ulevilo.“ Povzdechl si a zadíval se do dálky.

„Jedna možnost by tu byla. Ale musíš mi slíbit, že neprovedeš žádnou hloupost.“

„Slibuju,“ pronesla jsem.

Chvilí si mě zkoumavě prohlížel a pak si z pravé ruky stáhl zlatý prsten. „Nyx Triskelionová, dávám ti tenhle prsten ze své svobodné vůle.“ Uchopil mě za pravou ruku a navlékl mi ho. „Když ho budeš mít na ruce, budeš stát na mém místě. Moje jméno bude tvým a v ústech budeš mít můj dech.“

Podívala jsem se na ten prsten. Byl těžký jako pečetní prsten, ale místo rodinného erbu měl tvar růže. Byl to prsten, který políbil Damokles, když jsem ho sledovala, jak s Ignifexem uzavírá smlouvu, a který políbil i můj otec, když naši rodinu odsoudil ke zkáze. A teď spočíval na mojí ruce jako obyčejný šperk.

„Tenhle prsten zpečetuje moje dohody,“ prohlásil Ignifex. „Darovali mi ho Vlídni na znamení mojí služby. Když ho budeš mít na sobě, bude ti patřit část mojí moci.“

Zahýbala jsem prsty a sledovala, jak se zlatě třpytí. „Takže můžu vládnout

světu prostřednictvím strašných dohod?“

Usmál se na mě. „Ne tak docela. Ale můžeš s ním otevřít jakékoli dveře a zavede tě, kamkoli budeš chtít.“ Otevřela jsem pusu. „V tomhle světě – ani já nemůžu překlenout Odtržení. Ale je ti jasné, proč musíš být opatrná.“

Resurgandi by kvůli tomuhle prstenu vraždili. Před několika měsíci bych ho byla použila, abych ho zabila. A on mi ho teď navlékl na prst.

„Ani v nejmenším netoužím po tom, aby mě pohltili démoni,“ prohlásila jsem. „Můžeš mi věřit.“

„Věřím ti,“ zašeptal tak slabě, že to bylo sotva slyšet. Pak mě políbil, jako by mě viděl naposledy, a já mu polibek stejně lačně oplatila.

„Zůstaň se mnou do zítřka,“ zašeptal nakonec.

Srdce mi bilo jako o závod. Chtěla jsem říct ano, ale pomyslela jsem na Astraiu, jak každou noc bdí a pokouší se kvůli mně zemřít.

„Ne. Už jsem čekala až příliš dlouho.“

„Hodinu?“

„No... jestli to za to bude stát.“

Zasmál se a táhl mě zpátky k bráně vedoucí ze hřbitova. Těsně před tím, než jsme odešli, se mi zdálo, že jsem znovu zaslechla nějaký šramot. Ohlédla jsem se, ale hřbitov byl stejně tichý a prázdný jako předtím.

20

O dvě hodiny později jsem už stála ve svém pokoji vedle postele s karyatidami, připravená na cestu domů. Převlékla jsem se do prostých červených šatů. Vlasy jsem měla úhledně zapletené do copů a sepnuté kolem hlavy. Ještě jednou jsem se velkým arkýřovým oknem podívala na vesnici, která z té dálky vypadala jako pouhá hračka.

Pak jsem se otočila ke dveřím – na prstu mě tížil Ignifexův prsten – a položila ruku na kliku.

„Vezmi mě domů,“ zašeptala jsem a otevřela dveře.

Za nimi jsem uviděla vstupní halu otcova domu. Na červenohnědou dlažbu okny hřejivě zářila podvečerní obloha. V dálce jsem zaslechla odbíjení velkých stojacích hodin.

Nechtěla jsem se podívat do tváře Astraie ani tomu, co jsem jí udělala. Ale ona mě potřebovala. A tak jsem se narovnala a vešla dovnitř.

Dveře se za mnou zabouchly. Hodiny klidně tikaly dál. Zvenku ze dvora byl slyšet křik. Vzduch byl cítit prachem a dřevem a parfémem tety Telomache.

Ze dveří vyšla moje stará služebná Ivy, v náručí hromadu osušek. Jakmile mě uviděla, zapištěla a utekla. Osušky ve spěchu upustila na zem. Jako by viděla ducha.

Byla jsem duch, protože tihle lidé mě považovali za mrtvou.

Vydala jsem se halou k otcově pracovně. Zabouchala jsem na dveře a pak je prudce otevřela.

„Dobré odpoledne, otče,“ pronesla jsem. „Teto Telomache, i vás ráda vidím.“

Stáli každý na jiném konci místnosti, ona povolené jehlice ve vlasech, on oči upřené na strop. Tentokrát jsem je sice nezastihla přímo v objetí, ale nemělo to k tomu daleko.

Teď na mě samozřejmě oba zírali a zbledli. Ještě nikdy jsem je takhle nevyvedla z míry, a tak se mi z toho vědomí až zatočila hlava.

„Hledám Astraiu,“ prohlásila jsem vítězoslavně. „Nevíte, jestli je ve svém pokoji?“

Pak ke mně oba přiskočili. Teta Telomache mě popadla za ruce a zlíbila mi je, otec za mnou zabouchl dveře.

„Dítě, co se stalo?“ zeptala se teta. „Podařilo se ti... je...“

„Ne,“ odpověděla jsem, „není mrtvý ani uvězněný. Ale vaše rady byly

nanejvýš užitečné, teto.“ Pocítila jsem zlomyslnou radost z toho, jak v obličejí celá zrudla.

Otec ji ode mě jemně odtáhl. „Tak povídej. Proč ses vrátila?“

Založila jsem si paže na prsou. „Chci vidět Astraiu.“

Netrpělivě si povzdechl. „Už jsi zjistila, kde se nachází srdce toho domu?“

„Všechna čtyři. Ale nebude nám to k ničemu.“ Otevřela jsem dveře. „Je Astraia nahoře ve svém pokoji?“

„Proč by to nemělo fungovat?“ zeptal se otec.

„Protože celá Arkádie je uvnitř domu Laskavého pána. Zbortit jeho dům by znamenalo zbortit celý svět.“

Oba na mě zůstali civět. Slova se mi řinula z úst stále rychleji. „No není to roztomilá představa? My všichni pod jednou střechou, včetně Laskavého pána. Poslali jste mě zemřít do vedlejšího pokoje.“

Otec sevřel čelist. „Poslal jsem tě zachránit náš svět,“ zavrčel.

„Jsem vaše *dcera*,“ vyštěkla jsem. „Copak vás nikdy, ani na jediný okamžik, nenapadlo, že byste se mě měl pokusit zachránit?“

„Jistě že jsem tě chtěl zachránit,“ pronesl otec trpělivě, „ale kvůli Arkádii...“

„Když jste uzavíral dohodu s Laskavým pánem, tak jste nemyslel na Arkádii. A nejspíš jste moc nemyslel ani na matku, protože kdybyste ji *opravdu* miloval, našel byste způsob, jak zachránit obě dcery, které tak moc chtěla.“ Vycenila jsem na něj zuby. „Nebo byste aspoň posledních pět let nestrávil v posteli s její sestrou.“

Než se stihli vzpamatovat z toho, co jsem řekla, otočila jsem se a vyšla z místnosti. V mžiku jsem za sebou uslyšela otcovy kroky. Necítila jsem se na to, abych se mu pokusila utéct, a tak jsem se obrátila k nejbližším dveřím, pomyslela na knihovnu a vstoupila dovnitř. Ještě jsem za sebou zaslechla, jak ječí: „Nyx Tris...“

Pak jeho hlas utichl, jako by ho zadusili pod peřinou. Dveře knihovny se za mnou zavřely a já zůstala obklopená řadami polic z leštěného třeshňového dřeva. Knihovna byla sice největší místností v domě, ale svým uspořádáním připomínala plástev medu. Bloumala jsem řadou polic a konečkem prstu přejížděla po kožených hřbetech knih se zlatými otisky. V téhle místnosti jsem strávila kus života. Vůně kůže, prachu a starého papíru mi připadala jako starý přítel.

Za sebou jsem zaslechla zalapání po dechu, které znělo skoro jako vzlyk. Otočila jsem se a uviděla na podlaze uprostřed záplavy tmavých sukní dívku.

Byla to Astraia.

Lhal mi snad mlhavý obraz v zrcadle, nebo jsem si toho, jak se změnila, jen nevšimla? Tváře měla pohublé, čelist ostrou a hranatou, a i když rty měla stále plné, svírala je do tenké čárky. Byla celá oblečená do černé, jako nikdy od té doby, co nám otec dovolil si vybírat oblečení, a ve tváři měla tvrdý, stoický výraz, který jsem u ní nikdy předtím neviděla.

Otevřela ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk, jako by ještě pořád byla za zrcadlem.

„Astraio,“ padla jsem před ní na kolena a pak jsem ji objala kolem ramen. „Mrzí mě to. Tak moc mě to mrzí.“

Pomalů pohnula rukama a taky mě objala. „Nyx? Jak... co se stalo?“

„Vrátila jsem se zpátky,“ řekla jsem. Nechtěla jsem jí znovu pohlédnout do očí, ale i tak jsem se přinutila posadit se a udělat to. „Nemohla jsem tě nechat, aby sis dál myslela, že jsem mrtvá a nenávidím tě.“

„Věděla jsem, že nejsi mrtvá,“ pronesla odměřeně. „Dneska jsem tě viděla u matčina hrobu. Tebe a Laskavého pána.“ Poskočilo mi srdce, ale místo aby mě obviňovala, pokračovala dál: „Kdybych si s sebou vzala nůž, mohla jsem... mohla jsem...“ Několikrát naprázdno otevřela ústa a pak polkla. „Každý den ho volám, ale neposlouchá mě.“

„Já vím,“ zašeptala jsem. „Řekl mi to.“

Na okamžik zkrivila ústa. „Jistě.“ Pak zůstala tiše sedět, jako opuštěná panenka.

Vzala jsem ji za ruce. Připadaly mi drobné a studené. „Poslouchej. Teď už vím, že jsem ti nikdy neměla lhát o Rýmu, ale nedokázala jsem tě připravit o naději. A to, co jsem řekla tehdy ráno – byla jsem naštvaná a vyděšená a nemyslela jsem to vážně. Nikdy jsem k tobě necítila nenávist a jsem si jistá, že ani matka ne.“ Slova, která jsem tolikrát pronášela k zrcadlu, teď zněla stroze a těžkopádně. „A... kdybych to tak mohla vzít zpátky...“

„Pšt.“ Znovu si mě k sobě přitáhla a objala mě. Pak si opatrně položila mojí hlavu do klína. Přesně jak jsem si někdy představovala, že to udělá. „Vím, že ti udělal strašné věci.“

Zasmála jsem se, ale znělo to možná spíš jako vzlyk. Neměla ani tušení, jak moc má pravdu a jak moc se přitom mýlí.

„Chtěla jsem jít s tebou,“ řekla s tím samým nevědomým klidem. „Kdybys mě o to požádala, *plazila* bych se před tebou, abych ti mohla pomoci. Ale ty jsi ode mě pomoci nikdy nechtěla. Chtěla jsi jenom, abych byla tvoje sladká a usměvavá sestra. A tak jsem se smála a smála, až jsem měla pocit, že se roztrhnu.“

„Promiň,“ zašeptala jsem bezradně, protože jsem si vzpomněla, jak během

našeho dětství tolikrát blábolila o tom, že se naučí hermetická umění nebo bojovat s nožem, a já při tom vždycky obrátila oči v sloup. Vždycky jsem předpokládala, že to nemyslí vážně, protože přece byla ta sladká a veselá holčička.

Utěšovala se tím, že věřila Rýmu. Ale i tak bylo její štěstí skoro stejně falešné jako to moje. A já její bolest ignorovala, stejně jako otec a teta Telomache ignorovali tu moji.

„Vážně tě to mrzí?“ Pohládila mě po vlasech. „Chceš, abych ti odpustila?“

„Ano.“ Asi stokrát jsem to pronesla k zrcadlu a ještě asi tisíckrát jsem si to řekla v duchu: *Odpusť mi. Odpusť mi. Odpusť mi.*

Její ruka znehybněla. „Pak zabij svého manžela.“

„Cože?“ vyhrkla jsem.

„Zabil matku. Zneuctil tě. Zotročil celou Arkádii a už devět set let stíhá náš lid démony.“ Nepřestávala se mi dívat do očí. „Jestli mě máš aspoň trochu ráda, sestro, zabiješ ho a všechny nás osvobodíš.“

„Ale... ale...“ už jsem málem řekla: *Já ho miluju*, ale věděla jsem, že by to nikdy nedokázala pochopit.

Usmála se a měla při tom ten samý zářivý výraz, který jsem celé roky považovala za známku prostoduchosti a bezelstnosti. „Já vím. Myslíš si, že ho miluješ. Viděla jsem, jak jste se líbali na hřbitově. Nebo snad chceš předstírat, že je ti spát s naším nepřítelem proti srsti?“

„Není to...“ Ale nedokázala jsem pokračovat. Vybavila jsem si jeho polibky, jeho prsty v mých vlasech, jeho kůži na mojím a připadalo mi, jako by se celé moje tělo červenalo.

Astraiin smích se vytratil. „Líbí se ti to.“ Hlas měla tichý a rozechvělý. „Všechny ty roky jsi byla nešťastná. Všechny ty roky jsem se tě znovu a znovu pokoušela utěšit, ale nic nepomáhalo, až jsem si nakonec začala myslet, že jsi už úplně zlomená. Připadala jsem si *k ničemu*, že tě nedokážu vyléčit. Ale přitom stačilo, abys políbila vraha naší matky a stala se děvkou démona...“

Dala jsem jí facku. „Je to můj *manžel*.“

Pak mi došlo, co jsem udělala, a udělalo se mi z toho zle. Propletla jsem ruce. Ale nezdálo se, že by si Astraia všimla, že jsem ji praštila.

„Jaká nevýslovná čest.“ Postavila se. „Ale já jsem pořád ještě panna. Já ho můžu zabít. Jestli na záchranu Arkádie nemáš žaludek, pomoz mi dostat se do jeho domu – a já to za tebe udělám.“

Vyskočila jsem. „To nemůžeš.“

„Pořád ještě nevěříš, že je Sibylin Rým pravdivý? Protože já od tvé svatby

hodně pátrala a jsem o tom přesvědčená víc než kdy předtím. Jsem ochotná pro něj riskovat svůj život.“

Vybavilo se mi, jak mi Ignifex ten nůž vždycky okamžitě sebral, jak znehybněl, když jsem mu ho držela pod krkem. Jak souhlasil s mojí dohodou.

„Ne,“ pronesla jsem ztěžka. „Teď už tomu věřím.“

„Tak proč ne? Protože ti víc než na osvobození Arkádie záleží na tom, abys měla v posteli muže?“

„Ne, *protože ho miluju*,“ vydralo se mi z úst a teď ta slova visela ve vzduchu mezi námi. Nedokázala jsem se Astraie podívat do očí. Upírala jsem zrak na podlahu a tváře mi hořely. „A protože on není tím, kdo odtrhl Arkádii,“ pokračovala jsem tiše, celá zoufalá. „Za to můžou Vlídni. On je jen jejich otrok. Neví ani, jak se jmenuje. Řekla jsem mu... Řekl, že když zjistí svoje jméno, bude svobodný. Slíbila jsem, že mu pomůžu.“

Až teď jsem se odvážila vzhlednout. Astraia zamyšleně naklonila hlavu.

„Takže Vlídni opravdu existují?“ pronesla.

Přikývla jsem. „Ano. V dobách před Odtržením uzavírali s lidmi dohody stejně jako teď Laskavý pán. A podle mě s nimi musel nějakou dohodu uzavřít i poslední princ, a proto odtrhli Arkádii, stvořili Laskavého pána, aby spravoval jejich smlouvy, a z posledního prince udělali jeho otroka.“

„Takže teď už víš, jak došlo k Odtržení.“ Astraiein hlas byl najednou tichý, zamyšlený. „Víš, že je poslední princ naživu a že ho drží jako otroka. S tím, co víš, a se znalostmi Resurgandi bys nás pravděpodobně mohla všechny zachránit. A přitom ti jde jen o sluhu Vlídnyh?“

„Ne... ale...“ Najednou mě něco napadlo a já se nadechla. „Rým neslibuje, že to ukončí Odtržení nebo zničí demony. Slibuje jen, že to zničí *Laskavého pána*.“

„No a?“ pronesla Astraia. „Pomstily bychom matku. Přestal by na nás posílat svoje demony. A jakmile bude mrtvý, budeme mít dost času zjistit, jak zvrátit Odtržení.“

„Ty to nechápeš,“ řekla jsem. „Neposílá na nás demony. On je jako jediný drží zpátky. Když ublíží lidem, tak jenom proto, že unikli proti jeho vůli, a on je pak musí pochyttat. Kdyby nebylo jeho, roztrhali by nás všechny na kusy.“

Najednou mě zaplavila vlna naděje. Téhle nové Astraie jsem nerozuměla – ne, vlastně jsem nikdy nepochopila, kdo je moje sestra. Ale ona zcela jistě musí chápat logiku mého argumentu. A nezbyvá jí než ji přijmout.

Zamyšleně svažila čelo. „Je vrchním sluhou Vlídnyh, a přitom svoje demony někdy nedokáže ovládat? Proč by mu ponechali tak málo moci?“

Pokrčila jsem rameny. „Asi jim to přišlo zábavné.“

„Nebo jemu přišlo zábavné, aby ti lhal.“

„On by mi ne...“ zarazila jsem se, protože se jí obličej začal křivit pohrdavou nedůvěrou. „Chceš to riskovat?“ zeptala jsem se jí namísto toho.

„Ne,“ odpověděla. Vypadalo to, že nad tím chvíli uvažuje. „Takže než ho zabijeme, musíme najít způsob, jak ukončit Odtržení a vyhnat demony.“

Řekla to tak sebevědomě a věcně, že mi chvíli trvalo, než jsem jí dokázala odpovědět. „Ne, musíme zjistit, jak se jmenuje.“

„A jestliže se dá zjistit, jak se jmenuje, a je pravda, že ho to osvobodí, máš nějaký důvod věřit, že pak Odtržení skončí a my budeme zbaveni démonů?“

S ledovou, skličující hrůzou jsem si uvědomila, že nemám. Řekl jen, že budu volná a on už nebude mít žádné pány. Všechno ostatní byly jenom moje vlastní bláhové naděje.

„Ale my ho nemůžeme zabít,“ protestovala jsem. „Před chvílí jsem ti přece řekla...“

„Řekla jsi mi, že z jistých důvodů musíme být opatrné,“ prohlásila. „Že dokud bude žít, budou démoni sužovat náš lid a on bude stále lákat další lidi do zvrácených smluv.“ Přistoupila ke mně blíž, až se naše tváře skoro dotýkaly.

„Řekla jsi mi, že chceš, aby zůstal naživu, i když to znamená, že naše matka zůstane nepomstěná a jeho smlouvy budou *denndenně* trestat viníky i nevinné a ze stínů budou vylézat démoni a trápit lidi, dokud s křikem nezemřou.“

Teď už v jejím hlase nebylo ani stopy po hněvu, jen naprosté, neústupné přesvědčení. Nedokázala jsem se pohnout, nadechnout ani odvrátit zrak od jejího neúprosného pohledu.

„Není to snad tak, sestro?“

Chtělo se mi zakřičet: *Ty to nechápeš!* Ale každické její slovo bylo pravdivé. Den co den lidé umírali a mně to bylo jedno, dokud jediná bytost, kterou jsem chtěla, zůstávala naživu. I když zrovna on si to zasloužil ze všech nejmně.

Nakonec jsem na ni dokázala jen zírat a zašeptat: „Ano.“

„Víš, že je to netvor,“ řekla něžně. „Ať už jsi sebevíc přesvědčená, že ho miluješ, pořád to víš. Možná je otrok, ale kdyby opravdu tak moc nenáviděl to, co dělá, mohl se kdykoli zabít.“

Zavrtěla jsem hlavou, protože jsem si vzpomněla, jak se zotavil z temnoty. „Nejsem si jistá, jestli by ho nechali zemřít...“

„Nemám pravdu?“

„Ano,“ hlesla jsem bezmocně.

Položila mi ruku na tvář. „Slyšela jsem o něm vyprávět. Nevyčítám ti, že tě okouznil. Ale jestli mi nepomůžeš, nikdy ti to neodpustím.“ Úsměv se jí zkroutil

do radostného, zlomyslného úsměvu. „A vím, že ani matka ti to nikdy neodpustí.“

Nehty se mi zaryly do dlaní. Měla právo mi vlastní slova mrštit do tváře, a navíc nejspíš – na rozdíl ode mě – mluvila pravdu.

„Důvěřuje mi,“ poznamenala jsem. „A víš přece, jak bohové nakládají se zrádci.“

„Jednoho z nás zradit musíš. Koho si vybereš, záleží nejspíš na tom, koho z nás máš radši.“

Podívala jsem se na ni. Chtěla po mně, abych porušila slib, který jsem dala Ignifexovi, abych ho zradila po tom, co mi dal naprostou důvěru, abych zabila jedinou bytost, která mě kdy milovala a nic za to nežádala.

Byla to moje jediná sestra, živoucí obraz mojí matky. Jí jsem ublížila nejvíc, i když si to ze všech lidí na světě zasloužila nejméně. Chtěla po mně, abych pomstila deset tisíc zavražděných duší a zachránila celou Arkádii před hrůzou z démonů.

Vybavily se mi výkřiky z otcovy pracovny. Jak jsem se choulila vedle Astraii, když nemohla spát, protože se bála, že by na ni mohly pohlédnout stíny. Vzpomněla jsem si, jak jsem tiše přísahala: *Tomuhle učiním přítrž.*

I tuhle přísahu nepochybně musím dodržet.

„Nyx.“ Vzala do dlaní moji tvář. „Prosím.“

Měla jsem to vědět, pomyslela jsem si sklesle. Proč jsem si myslela, že si kdy budu moct ponechat to, co miluji?

Proč bych si měla myslet, že je moje láska důležitější než celá Arkádie?

Chytila jsem ji za ruce a zašeptala: „Ano.“

Naše prsty se propletly. Připadalo mi, jako bych místo srdce měla kus ledu.

„Přísahaj na to,“ prohlásila, „při lásce, kterou chováš ke mně a naší matce, při bozích nad námi a řece Styx pod námi, že zničíš Laskavého pána, zachráníš posledního prince a všechny nás vysvobodíš.“

Rozbušilo se mi srdce. Pokusila jsem se něco říct, ale hrdlo se mi sevřelo. Zaplavily mě vzpomínky na Ignifexe. Jeho rty na mých. Jeho ruce, když mi navlékal prsten. Jeho hlas ve tmě, když řekl: *Prosím.*

Ale na něm nezáleželo o nic víc než na mně. Oba jsme byli špatní a oba jsme museli být obětováni.

„Přísahám,“ zašeptala jsem. Pak jsem polkla a zavrčela: „Přísahám při lásce k tobě a naší matce, při bozích nad námi a řece Styx pod námi, že zničím Laskavého pána, zachráním posledního prince a všechny nás vysvobodím.“

„A?“ dodala ještě rychle Astraia.

„A... při říčce vzadu za domem.“

Objala mě. „Děkuji ti.“

Tiskla jsem obličej na její rameno. V očích mě pálily slzy a já čekala, že se přese mě každou chvíli převálí vlna ledové nenávisti k ní. Ale cítila jsem jen prázdnotu, dokud jsem si neuvědomila, že konečně mám, co jsem chtěla. Naučila jsem se svou sestru milovat bez hořkosti. A stálo mě to jen úplně všechno.

Napadlo mě, že Ignifex by tenhle osud shledal zábavným a příhodným zároveň. Pak jsem se rozplakala. Celé tělo se mi otřásalo vzlyky a Astraia mě držela v náručí a hladila po zádech, dokud jsem se neutišila.

Netrvalo dlouho a otec s tetou Telomache nás našli, ale my jsme zavřely dveře na zástrčku a odmítaly vyjít ven. Otec bušil na dveře a přikazoval Astraie – musel vědět, že u mě to nemá cenu ani zkoušet –, aby je otevřela.

„Plánujeme smrt Laskavého pána!“ zavolala na ně Astraia. „Jděte pryč!“

Slabě jsem se zasmála. „Ten břitký jazyk ti narostl docela rychle.“

„Copak nevíš, že dvojčata jsou si vždycky podobná?“ Její hlas zněl skoro láskyplně a já se znovu zasmála. Ale to, co řekla pak, mě zasáhlo jako rána do obličeje: „Proč jste šli na ten hřbitov?“

Vybavila se mi moje tvář opřená o Ignifexovo rameno, jeho paže kolem mého pasu a jeho rty, když mě líbal, zuřivě a přitom něžně. Při představě, že to všechno Astraia viděla a oba nás přitom nenáviděla, jsem si připadala, jako by mi po kůži lezli červi.

Ale dlužila jsem jí odpověď.

„Protože jsem vždycky byla strašná dcera. A... v tom domě jsem se stala ještě horší.“

Astraia na mě ostře pohlédla a já jí v očích četla: *Protože tě donutil*, ale slitovala se nade mnou a nic neřekla.

Pokračovala jsem: „Chtěla jsem pro ni, aspoň jednou v životě, udělat něco správného.“

Astraia našpulila rty. „A proč s tebou šel on?“ zeptala se, jako by nepostřehla – nebo uznala –, že jsem nikdy za celý svůj život naši matku patřičně nemilovala.

„Požádala jsem ho o to.“

Rozšířily se jí nosní dírky. „Aby se mohl smát na jejím hrobě?“

Sevřela jsem ruce v pěst. „Pil se mnou pohřební úlitbu,“ zavrčela jsem a pak jsem si nedokázala pomoci, abych nedodala: „Musela jsi to vidět. Špehovala jsi nás dost dlouho.“

Astraia se vztyčila. „Mohl by jako úlitbu vylít všechnu svou krev, a stejně by

tím nesplatil, co nám dluží.“

„To jsem neřekla.“ Upírala jsem pohled na podlahu. Vybavily se mi jeho mrtvé nevěsty ležící ve tmě a mrtvý zármutek na Astraiině tváři, když jsem ji opustila. Nikdo z nás nemůže zaplatit za svoje hříchy.

„Takže teď už ti tedy důvěřuje?“ Podívala se dolů a já ucítila nutkání podívat se jí do očí.

Můžeš mi věřit, řekla jsem a on zašeptal: *Věřím ti.*

Tiše jsem přikývla.

„To je dobře. Protože po tom všem si zaslouží poznat, jaké to je, zažít zradu.“ Její úsměv byl jako rozbité sklo. „Jednoho dne se od něj odpoutáš a pak mi dáš za pravdu.“

V mžiku jsem byla na nohou a v uších jsem slyšela, jak mi bije srdce.

„Jistě, je zlý a to, co udělal, se nedá odpustit.“ Můj hlas zněl, jako by přicházel z opačného konce dlouhého tunelu. „Ale on je ten jediný důvod, proč jsem kdy matku uctila s čistým srdcem. A kdybych se díky němu nenaučila být laskavá, nikdy bych se nevrátila, abych tě poprosila o odpuštění, a vybrala si místo něj tebe. Takže se směj, jak chceš – zasloužíš si nás oba vidět trpět –, ale neopovažuj se říct, že se od něj někdy odpoutám. Každá laskavost, kterou ti až do konce života prokážu, bude jen díky němu. A i kdybych ho tisíckrát zradila, pořád ho budu milovat.“

Zmlkla jsem. Ze studu, že jsem odhalila, co jsem se odvažovala chtít, mi naskočila husí kůže. Ale jak jsem tak s třesoucíma se rukama zírala na Astraiu, studená vlna nenávisti pořád nepřicházela, aby mě proměnila ve stvůru, která by řekla nebo udělala cokoli.

Astraiina tvář byla nečitelná. Pomalu ke mně natáhla ruku. Strnula jsem, ale jenom mě pohladila po vlasech a já zavřela oči. Bez nenávisti jsem si připadala, jako by mi něco scházelo.

„Zemře,“ pošeptala mi do ucha. „Takže jsem spokojená.“

„Můžeme tedy plánovat dál?“ Hlas se mi trochu chvěl.

„Jistě. Řekni mi, co sis odtamtud odnesla. Kromě laskavosti.“

A tak jsem jí pověděla svůj příběh. Tedy alespoň jeho část.

Vyprávěla jsem jí, že se ho temnota snaží pohltnout zaživa, že potřebuje celé řady svíček nebo alespoň moje objetí, aby přežil noc. Ale už jsem jí neprozradila, jak jsem ho nechala na chodbě bez pomoci, ani jak řekl „Prosím“, protože jsem věděla, že by se při pomyšlení na to, jak trpěl, usmála, a to jsem nedokázala snést. Vyprávěla jsem jí, jak jsem našla všechna čtyři srdce – včetně Srdce vzduchu –, ale i když jsem se při tom natolik červenala, že jí to mohlo dojít,

neřekla jsem jí, co jsme tam dělali.

A hlavně jsem si dávala pozor, abych jí neodhalila, kolik času uběhlo mezi tím, co jsem našla Srdce vzduchu a přišla za ní. Věděla, že miluji nepřítele našeho domu, ale nemusela už vědět, jak moc jsem na ni chtěla zapomenout. Ani jak to bylo snadné.

Když jsem skončila, zůstala chvíli tiše sedět. Pak řekla: „Musíš osvobodit Stín. On je ten princ, je to tak?“

Zabil pět žen, pomyslela jsem si, ale Ignifex jich zabil ještě víc a koneckonců ani na jednom z nich nezáleželo. To jediné, co by mě mělo zajímat, bylo pomstít mou matku a zachránit Arkádii před démony.

„Ano,“ prohlásila jsem.

„Během svého pátrání jsem našla ještě jednu variantu Rýmu, která je zaznamenaná jen ve dvou rukopisech. Má navíc ještě jedno dvojverší:

*„Čisté srdce a polibek čistý
vysvobodí prince a dá mu štěstí.“*

Odfrkla jsem si. „I kdyby to byla pravda, myslím, že teď je to stejně nemožné jako ty panenské ruce.“ Otevřela pusou. „A v tvém případě zrovna tak. Teď máš v srdci příliš jedu.“ Zamračila jsem se. „Navíc bych nejdřív musela Stín najít. Ignifex mi nechtěl říct, kde...“ Zarazila jsem se, protože mi došlo, že existuje jen jedno místo, kde by Ignifex Stín mohl s uspokojením věznit.

„Je za těmi dveřmi,“ zašeptala jsem. „S Týfónovými dětmi.“ Popadla mě hrůza z toho, že by to byl Ignifex schopen někomu udělat, ale věděla jsem, že to musí být pravda.

„No, tak pak je to jednoduché, ne?“ prohlásila Astraia. „Máš ten prsten.“

„No a?“

Obrátila oči v sloup. „Může poroučet démonům. Ten prsten ti umožňuje stát na jeho místě. Vsadila bych všechno na to, že jim taky můžeš vládnout.“

„Vsadila bys na to i svůj život?“ zamumlala jsem, ale přesto jsem na ten prsten sklopila pohled. Kolik z jeho podstaty mi ten šperk asi propůjčuje? Umožňuje mi sdílet jeho schopnosti. Co když mi umožní sdílet i jeho slabost? Všimla jsem si prohlubujících se stínů v knihovně a naskočila mi husí kůže.

„Ano, a nejen ten,“ odpověděla Astraia už zase zasmušile.

„Neváhala jsem, ale přemýšlela. Vzpomínáš, jak jsem ti vyprávěla, že ho tma spaluje? Myslím, že by mi mohla způsobit to samé, protože ten prsten mi umožňuje mít podíl na jeho moci. Stín mi řekl, že se netvoří bojí tmy, protože jim připomíná, čím jsou. Ignifex mi prozradil, že ve tmě slyší nějaký hlas a že

dokáže přežít jen díky tomu, že vždycky zase zapomene, co říkal.“ Podívala jsem se jí do očí. „Chci vědět, co je to za pravdu, která se ho každou noc snaží pozřít zaživa.“

21

Potřebovaly jsme nějaký pokoj, kde bychom mohly zapálit svíčky – pro případ, že by mě tma začala doopravdy zabíjet –, což znamenalo, že knihovna to být nemohla.

A což taky znamenalo, že jsem se musela znovu setkat s otcem. A tak jsem knížky v knihovně zkoumala o něco déle, než bylo třeba, protože jsem se snažila sebrat odvalu. Nechtěla jsem na něj znovu nenávistně křičet, ani aby se na mě díval s odporem jako Astraia, ani abychom předstírali, že je všechno v pořádku. Ze všeho nejvíc jsem si přála, aby mi zlíbal nohy, poprosil mě o odpuštění a aby se ukázalo, že mě celou dobu miloval. Jenže jsem věděla, že to je ta nejvíc nemožná věc ve všech možných světech.

Ukázalo se, že na nás čeká přímo za dveřmi. Když jsem uvažovala nad tím, co všechno mohl zaslechnout, znovu mi naskočila husí kůže, ale podívala jsem se na něj s napřímenými rameny a bradou vzhůru.

„Nyx, já...“ začal.

„Otče,“ přerušila jsem ho. Chtěla jsem říct něco stručného a důstojného, abych mu dokázala, že mi na něm nezáleží, ale místo toho jsem ze sebe vychrlila celý proud slov. „Už jsme skoro našly způsob, jak Laskavého pána zničit. Bude k tomu zapotřebí provést dnes večer nějaké pokusy, takže doufám, že nám půjčíte krabici svíček. Zítra už budu na cestě, a když všechno půjde podle plánu, do večera bude můj úkol splněný. Samozřejmě je pravděpodobné, že už se nevrátím, takže doufám, že víte, že jsem hrdá, že můžu zemřít za svou rodinu, a že lituji svých předchozích ukvapených slov.“

Pak se mi konečně podařilo se zarazit. Dala jsem si záležet, abych každické slovo vyslovila s veselou pečlivostí, ale přesto mi připadalo, jako by každé z nich křičelo: *Prosím, aspoň jednou mě měj rád*. Nejradši bych se neviděla.

Otci sklapla ústa. Pohledem přejížděl ze mě na Astraiu a zase zpátky. „Chtěl jsem se tě zeptat, jestli bys s námi šla dolů na večeři,“ řekl nakonec. „Ale svíček si samozřejmě můžeš vzít, kolik chceš.“

„Aha,“ vymáčkla jsem ze sebe a připadala si jako idiot.

„Půjdeš?“ zeptal se.

V očích mě pálily slzy a já se cítila jako čím dál větší idiot. „Jistě,“ zamumlala jsem.

Večeře byla hotové utrpení. Nad otcovou hlavou na mě zíral portrét matky.

Pečené jehně a fíky mi v ústech připadaly jako popel. Služebnictvo ze mě mělo hrůzu, a tak po místnosti přebíhalo po špičkách a s vytřeštěnýma očima. Teta Telomache se večere nezúčastnila. „Není jí dobře,“ poznamenal otec a úkosem na mě pohlédl. Usilovně jsme se snažili konverzovat, ale panovala mezi námi tichá dohoda, že se ani slůvkem nezmíníme o Laskavém pánovi a mém osudu, ale kromě toho vlastně ani nebylo o čem mluvit. Jak přibývalo mlčení, uvědomila jsem si, kolik našich večerí sestávalo z tetina výkladu o nějakém zušlechťujícím tématu a Astraia žvatlání o tom, co přes den dělala.

Jako druhý chod přinesli jablka. Vybavila se mi ta směšná věž z jablek, kterou se Ignifex pokoušel postavit, i když byla předurčená k tomu spadnout, a nebyla jsem schopná slova. Najednou mi ten nestřežený okamžik připadal jako větší akt důvěry, než když mi dal prsten, a v mysli mi jako nárek zněla jediná myšlenka: *Důvěřuje mi a já se ho chystám zradit.*

Astraia položila ruku na moji. Mdle a s očima rozšířenýma se na mě usmála a já nedokázala říct, jestli to měla být útěcha nebo hrozba.

Otec sáhl do mísy s ovocem a vytáhl z ní jablko. „Symetrie jablka je podivuhodná věc,“ prohlásil. „Už jsem se ti zmínil o monografii, která vyšla teprve před týdnem?“

Ne, měla jsem moc práce s líbáním muže, který ti zabil manželku, pomyslela jsem si, ale některé věci jsem ještě stále odmítala říct nahlas, a tak jsem zdvihla bradu a řekla: „Ne. Povězte mi o ní.“

Po zbytek jídla udržoval konverzaci otec. Neomluvil se. Nepoprosil mě, abych zůstala, neřekl, že mě má rád, dokonce se mě ani nezeptal, jestli si myslím, že svůj osud dokážu unést. Mluvil o nejnovějším hermetickém výzkumu a vykládal historky o svých spolupracovnících, ale ani slovem se nezmínil o ústřední misi Resurgandi. Klidně to mohla být pouze neškodná společnost badatelů, kteří měli za cíl čistě jen poznání, a nikoli tajný úkol.

Když jsme dojedli, slunce zapadlo a na obzoru z něj už zbývala jenom záře. Pokaždé když jsem se podívala na nějaký stín, naskočila mi husí kůže, ale byla jsem přesvědčená, že je to jen strachy.

Pak nadešel čas odebrat se nahoru do podkroví, abychom provedly náš pokus, o kterém jsme otci řekly jen to, že k němu potřebujeme svíčky. Před námi už vyslali jednu služebnou s velkou krabicí svící z včelího vosku. Když Astraia začala se zářící lucernou stoupat do schodů, zaváhala jsem. Nechtělo se mi odejít, ale zároveň se mi tu ani nechtělo dál zůstat v tom trapném tichu a se všemi nepřiznanými, nesnesitelnými pravdami.

„Dobrou noc, otče,“ pronesla jsem a odvrátila se od něj.

„Nyx,“ řekl mírným hlasem a já se bezmyšlenkovitě otočila zpátky. „Přál bych si, abys nemusela odejít.“

Rozbušilo se mi srdce. Na okamžik jsem si připadala, jako bych se vznášela, protože něco takového mi ještě nikdy neřekl – ale pak mě znovu zdrtilo ticho, které následovalo, protože nic dalšího už nedodal a já s naprostou jistotou věděla, že už nikdy ani nedodá.

„Na tom nezáleží,“ vypadlo ze mě jako kámen. Pak jsem se donutila k úsměvu a řekla mírněji: „Nezáleží na tom, co si kdo z nás přeje. Laskavý pán musí být zastaven a já jsem ta, která to musí udělat.“

Nebylo to přímo odpuštění, ale on se taky přímo neomluvil.

Přikývl a sevřel ústa. Pak mi položil ruku na čelo a zašeptal: „Jdi s požehnáním Herma, pána odchodů a návratů.“

Bylo to běžné požehnání, které mohl použít kdokoli v pozici autority, ať už otec, učitel či správce.

Přiměla jsem se k úsměvu. „*Ave atque vale*,“ odpověděla jsem. Takhle se tradičně loučili Resurgandi, když se chystali podniknout nějaký nebezpečný hermetický experiment.

Pak jsem se otočila a vyběhla po schodech za Astraiou. Nemyslela jsem si, že ho doopravdy mrzí, co udělal, ale nemohla jsem mu to úplně vyčítat. Milovala jsem Laskavého pána a taky jsem toho ve skutečnosti nelitovala.

„Jen když to bude vypadat, jako že *umírám*,“ připomněla jsem Astraie.

„Já vím!“ Podívala se na mě, rty sevřené. „Myslíš si, že jsem tak hloupá, že si to nedokážu zapamatovat, nebo tak slabá, že se na to nevydržím dívat?“

Opřela jsem se o ruce a krátce jsem si povzdechla. „Ani jedno z toho,“ prohlásila jsem. Jak jsem tak zírala na prkennou podlahu, dokázala jsem si konečně přiznat, že se ve skutečnosti bojím toho, že ty svíčky nikdy nezapálí, že bude sedět a dívat se, jak trpím, a přitom se bude usmívat tím nelítostným úsměvem, jak se to naučila v době mojí nepřítomnosti. Říkala jsem si, že i kdyby to udělala, nemohla bych si stěžovat. Už jsem to samé provedla Ignifexovi a měla jsem v úmyslu mu provést ještě mnohem horší věci.

Kdybych byla natolik zbabělá, že bych nedokázala snést to, co jsem sama někomu způsobila, pak bych teprve byla opravdu opovrženíhodná.

Nacházely jsme se přímo pod střechem, která se na opačném konci místnosti svažovala až k podlaze. Nebyly tu žádné lampy, jen Astraiina lucerna, a už samotná pokřivená místnost v jejím mihotavém světle vypadala jako začátek noční můry. Astraia se usadila kousek ode dveří, zapálila jednu svíčku a uhasila

lucernu. Svíčka na její vážnou bledou tvář vrhala třepotající se stíny, takže vypadala jako neznámá socha. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že mě nechá trpět tak dlouho, jak bude třeba, abych našla odpověď.

Zpříma jsem se posadila a zavřela oči. Jenže čekání poslepu bylo nesnesitelné, a tak jsem je znovu otevřela. Ale nedokázala jsem snést ani pohled na Astraiinu tvář, a tak jsem civěla do potemnělých koutů. Když jsem si konečně v klidu sedla, uvědomila jsem si, že jsem unavená. Svědily mě oči a zrak se mi chvěl. Znovu a znovu se mi zdálo, že vidím, jak se stíny začínají pohybovat, a hrůzou jsem se celá zachvěla. Pak jsem si uvědomila, že to bylo jen tlumené světlo a že mě jenom klamaly moje unavené oči. Bolelo mě v zádech. Jednu nohu jsem už vůbec necítila. Zdálo se mi, jako by mě pokaždé začala lechtat nebo svrbět nějaká další část těla, ale já se před Astraiou nechtěla pořád točit dokola a škrábat.

Možná že jsem byla blázen, když jsem si myslela, že když budu mít na sobě Ignifexův prsten, bude mě tma spalovat stejně jako jeho, a že ke mně ve tmě promluví ten hlas. Znamenalo to, že jsem mohla vykonávat část jeho moci, že jsme i jedné podstaty? Řekl přece: *Když ho budeš mít na ruce, budeš stát na mém místě* – ale znamenalo to, že mi důvěřuje, že s ním zároveň sdílím jeho osud?

Znovu jsem ucítila svrbění za krkem – to strašlivé svrbění, z kterého mi běhal mráz po zádech. Vzdalela jsem to a natáhla ruku, abych se podrbala...

Po prstech mi přejela tma.

Ucukla jsem, ale v mžiku mi tma sklouzla po celém těle. Bylo to něco úplně jiného než stíny za dveřmi. Ty byly jen studené, ledové nic, zatímco tahle tma pálila jako kyselina. Stíny ze mě prýštily a obracely moje vlastní tělo proti mně, ale tahle tma byla nesporně něčím cizím, co se mi do těla propalovalo zvenčí.

Týfónovy děti zbavily celý svět významu. Tahle temnota přišla, aby na mě uvalila význam. Obtékala mě jako pohyb jazyka a do kůže mi vypalovala rozžhavená slova. Ale bolest, kterou mi působila, byla ničím v porovnání se zoufalou potřebou odpovědět, zopakovat ta slova, kterými ke mně promlouval hlas bez těla.

Až na to, že jsem těm slovům nerozuměla. Nemohla jsem je ani zopakovat, protože mi lezla po těle a zavrtávala se mi do uší a kanula mi z očí, aniž by v mojí paměti zanechala sebemenší stopu.

Nikdy by mě nenapadlo, že ten hlas v temnotě uslyším, a přitom mu nebudu schopná rozumět.

Nefunguje to, pomyslela jsem si a pokusila se zavolat na Astraiu, abych jí řekla, aby zapálila svíčky a zachránila mě. Pokusila jsem se vykřiknout. Ale

vzduch v mých plicích už nebyl můj, už jsem ho neovládala. Promlouval těmi samými nepochopitelnými slovy.

Uvědomila jsem si, že jsem se zhroutila na zem. Nade mnou stála Astraia a já si na okamžik pomyslela, že mě zachrání. Pak jsem ale uviděla, že má místo očí prázdné díry, ze kterých jako slzy stéká temnota. Ústa se jí zkroutila do úsměvu. Mrkla jsem, a byla pryč. Možná že to byla jen moje představivost.

Temnota se mi vedrala do úst a zakryla mi oči. Třásla jsem se a lapala po dechu a svět najednou zmizel.

Spatřila jsem velkou síň z mramoru, mezi jejíž červeně natřené sloupy dopadaly zlatavé paprsky světla, a na jejím opačném konci pódium pokryté mozaikami. Vypadala jako trůnní sál nějakého velkého krále, ale na pódiu nestál žádný trůn, jen malý stolek ze slonoviny, na kterém se nacházela dřevěná truhlička – stejná, jakou jsem viděla v kulatém pokoji. Vedle ní stála s přísným výrazem žena oděná do roucha z dávných dob a před ní seděl na podlaze zády ke mně malý chlapec.

„Slyšel jsi, že když Arkádie musela sama odolávat barbarům, kteří se vylodili na našem pobřeží a začali plenit naše města, vyhledal tvůj předek Claudius Vlídne,“ prohlásila. „Jsou to Páni Istí i spravedlnosti a říká se, že se jich obávají i bohové, ale on tak zoufale toužil ochránit svůj lid, že se s nimi rozhodl jednat.“

„A oni mu řekli, že když jim přinese Pandořinu nádobu, splní mu jeho přání. A tak ji po sedm dní hledal, zatímco démoni zabili všechny jeho druhy až na jednoho, a pak ji našel,“ recitoval chlapec znuděně v monotónním rytmu.

„Přinesl ji zpět a Vlídni Arkádii zachránili před barbary. Čímž se stal jediným, kdo s nimi kdy uzavřel dohodu, a nebyl při tom podveden.“

„To je pravda,“ podotkla ta žena. „Ale víc, než si myslíš. Protože ta dohoda měla ještě pokračování. Když jim Claudius přinesl tu nádobu, slíbili mu Vlídni jedno vítězství proti barbarům. Ale řekli mu, že Arkádii budou chránit před všemi vetřelci po všechny dny jeho života i vlády jeho následníků, pokud bude souhlasit s další dohodou, podle níž se do té nádoby musí podívat každý král Arkádie. Pokud bude mít čisté srdce, které by pro Arkádii riskovalo cokoli, budou mu Týfónovy děti sloužit a ochrání jeho zem před všemi vetřelci. Ale pokud jeho srdce nebude čisté – pokud bude víc než svůj lid milovat sám sebe a pokud v jeho duši budou vládnout nenávist a vášeň –, stáhnou ho s sebou do té nádoby, kde s nimi bude navěky přebývat v temnotě, a Arkádie zůstane bez ochrany. A pokud se do té nádoby neodváží pohlédnout, stejně ho najdou a vezmou si ho, bez ohledu na to, jak čisté je jeho srdce.“

Claudius s tím souhlasil. Podíval se do té nádoby a jeho srdce bylo čisté. Takže

Arkádii doopravdy zachránil před barbary a ostrov, na kterém leží, zůstal až do dnešního dne nedobytý, protože každý z jeho dědiců prokázal, že je hoden svého titulu, a tím Vlídne přelstil. A tak se i ty, můj princi, musíš připravit, abys v den své korunovace v téhle zkoušce obstál.“

Neviděla jsem tomu chlapci do tváře, ale postřehla jsem, jak se narovnal a zaslechla v jeho hlase náhlé napětí. „Ta nádoba je ztracená. To ví přece každý.“

„Není ztracená.“ Žena položila ruku na malou dřevěnou truhličku. „Je jen schovaná. V každém věku na sebe bere novou podobu.“

„To je... to je jen skříňka na korunovační klenoty.“

„A jaký větší klenot než čisté srdce může král vlastnit? Jednoho dne zvedneš víko téhle truhly, podíváš se dovnitř a dostane se ti rozsudku.“ Sklonila se k němu. „Rozumíš už tomu, proč se musíš neustále snažit, abys byl dobrým princem?“

„Já se o to nikdy neprosil!“

Žena zvedla obočí. „Co by to změnilo?“

Pak oba zmizeli jako dým. Mezi sloupy kráčel dospělý muž. Byl to Stín, poslední princ, vlasy měl místo bílých černé, ale ty modré oči bych poznala kdekoli.

„Nezajímá mě to!“ zaječel přes rameno. „Pošli je pryč!“

„Je to tvoje *armáda*.“ Teď ho následovala žena. Vlasy jí zbělely, ale jinak to byla ta samá, která ho jako dítě napomínala. „Přísahali, že budou po celý život bojovat po tvém boku, i kdyby při tom měli zemřít. Když je rozpustíš, navždy je zostudíš. A tohle je už třetí armáda, kterou jsi poslal pryč. Takhle to nemůže jít dál. Princ musí...“

Obrátil se čelem k ní. „Princ musí svoje srdce střežit před nenávistí, copak jste mě to neučila? A já je nenávidím. Pokaždé je nenávidím, takže musí odejít.“

„Ale ty...“

„*Jděte*.“

Žena si povzdechla a odešla. Když princ zůstal o samotě, vrhl na truhlu ustrašený pohled a třesoucíma se rukama si zakryl tvář. Pak se rozplynul.

Kráčela jsem ke stolku a místnost kolem mě se rozplývala, sloupy přecházely v proud bledého světla, které na podlaze vytvářelo jezírko.

Teď už rozumíš? hučel mi v hlavě hlas, aniž by se dotkl mých uší. Zněl skoro jako hlas ženy, i když v něčem připomínal zvuk zvonu, takže to nemohl být hlas člověka, a já instinktivně věděla, že to ke mně mluví Vlídni.

Srdce plné nenávisti a strachu z jeho osudu, a přece zoufale toužící žít – jeho srdce nikdy nebylo čisté. A tak přišel za námi a přísahal, že zaplatí jakoukoli

cenu, pokud budeme dál chránit Arkádii před vetřelci a zabráníme tomu, aby skončil osamělý ve tmě. Teď hlas zněl skoro jako laskavý smích, jako matka hovořící k svému hloupému, ale roztomilému dítěti. A tak teď není nikdy sám, protože celá Arkádie je teď s ním ukrytá v temnotě, kde ji žádný vetřelec nikdy nenajde.

Celá místnost se rozplynula. Stála jsem na lesknoucí se kaluži světla, obklopená naprostou tmou, přede mnou jen stolek a truhla.

Jak uvnitř, tak venku.

A já pochopila, že proměnlivá, paradoxní nádhera domu je ničím v porovnání s paradoxem truhly. Celá Arkádie byla uzamčená uvnitř domu a celý dům byl uzamčený uvnitř té truhly, spolu s Týfónovými dětmi a posledním princem, který byl kdysi tak vyděšený představou, že s nimi zůstane o samotě polapen v nádobě.

Co se ale nacházelo v truhle, která byla uvnitř domu a kterou mi Ignifex zakázal otevřít?

„Když otevřu tu truhlu,“ zašeptala jsem, „budeme volní?“

Ty nejsi ta, kdo ji může otevřít.

„Stín.“

Ano. Ale zatím ještě ne.

„Na co čeká? Na svoje narozeniny?“

Vzduchem zazněl smích. Ten samý smích, který jsem slyšela v zahradě s vrabcem.

On a tvůj manžel jsou spolu svázáni jako protiklady. Dokud má jeden z nich moc, je ten druhý bezmocný. Ale cokoli jeden z nich ztratí, to ten druhý získá. Svolej Týfónovy děti, aby roztrhaly tvého manžela a zlomily jeho moc. Jakmile princ získá zpět všechno, co ztratil, bude schopen truhlu otevřít. A až ji otevře, osvobodí tím celou Arkádii. Odtržení pomine a Týfónovy děti zůstanou uvězněny v truhle a už nikdy nebudou stíhat tvůj lid.

Stačilo tedy jen vyplnit slib, který jsem dala svojí sestře. To byla dobrá zpráva. Nechtěla jsem to. Nechtěla jsem tomu uvěřit – ale Ignifex mi řekl, že Vlídni rádi říkají pravdu, až když je příliš pozdě na to někoho zachránit. A teď, zatímco jsem na jazyku stále cítila hořkost své přísahy Astraie, bylo víc než pozdě.

„Co se stane se Stínem?“ zeptala jsem se. „Bude taky uzamčen v té truhle, jak se obával?“

Tu cenu zaplatí tvůj manžel.

Stejně jako Pandora. Někdo se vždycky musí obětovat. To jsem věděla odjakživa.

Hlas se mi třásl a já nevěděla, jestli zármutkem nebo zuřivostí, když jsem se

zeptala: „Tak tohle jsem se dozvěděla tehdy v plamenech?“

Převážně.

Vybavila se mi zahrada a vrabec. Když mi řekl, abych se podívala do jezírka, že tam spatřím způsob, jak nás zachránit, nezdálo se, že tím myslí, že musím zradit toho, koho miluji.

Ten pták ti nemůže pomoci. Žije si ve svojí zahradě a živí se svými drobky. Myslíš si snad, že tě může zachránit?

Ta možnost mě vůbec nenapadla. Ale teď jsem pomyslela na to...

Byl k tobě laskavý, poznamenali Vlídni. Co si myslíš, že to znamená?

Pronesli to se stejnou intonací jako matka říkající: *Miláčku, jestli sáhneš na ta kamna, spálíš se.*

Odpověď byla prostá. S tím vrabcem nebylo něco v pořádku. Něco s ním muselo být v nepořádku. Protože mi poskytl naději a kdy jsem měla nějakou naději, která se neobrátí v zoufalství? Moje šance na lásku zlomila Astraie srdce. Z mé návštěvy doma se vyklubal slib zabít Ignifexe.

A já teď byla víc rozhořčená nad svým vlastním zármutkem než nad utrpením Stínu a Astraii a Damokla, osmi mrtvých žen a Elspethina bratra a celé Arkádie za celých devět set let. Jakým právem jsem mohla očekávat nějakou naději, když moje srdce bylo tak sobecké?

Co teď uděláš?

Hlas promlouval všude kolem mě, pronikal mi do uší a do plic a duněl mi v kostech. A já věděla, co musím udělat.

Pokoušela jsem se promluvit, ale jazyk jsem měla mdlý a těžký. Jen jsem slabě zasténala. Kolem mě se chvěla temnota.

„Ano,“ zavrčela jsem a připadalo mi, jako bych mluvila z nitra hory. „Já... to udělám.“

A pak jsem si uvědomila, že jsem vzhůru, ležím s hlavou v Astraiině klíně a dívám se jí do očí.

„Co uděláš?“ zeptala se mě Astraia a znělo to skoro něžně.

„To, co musím,“ prohlásila jsem s bolestí v krku.

Chodba vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatovala: křiklavé římsy, nástěnné malby se svíjejícími se postavami. Jak jsem po ní kráčela, rozléhaly se po ní moje kroky. Nervózně jsem se ohlédla, ale Ignifex se neobjevil.

Pomalu začínalo svítat. Nejspíš byl ještě ve svém pokoji, obklopený svíčkami. Vybavilo se mi, jak se mi choulil v náručí, aby se schoval před tmou.

Přísahala jsi Astraie. Kvůli Arkádii.

Donutila jsem se jít dál. Je to nepřítel. Musím ho zastavit.

I dveře byly stejné: malé, dřevěné a plné nepředstavitelné hrůzy. Položila jsem ruku na kliku. Zachvěla se pod mým dotykem, nebo se mi to jen zdálo?

Co když mi prsten nakonec poroučet Týfónovým dětem vůbec nedovoluje?

Zasloužila by sis to. Za to, co máš v úmyslu. Ignifex mi ho dal s láskou a důvěrou a já se ho teď chystala použít, abych ho zničila.

Slíbila jsi to, připomněla jsem si, a než jsem mohla znovu zaváhat, otevřela jsem dveře dokořán.

Do očí se mi vedrala prázdnota. Pokusila jsem se promluvit, ale rty mě neposlouchaly. Zdálo se mi, že z hlubin v dálce slyším píseň.

Týfónovy děti, pomyslela jsem si, ale můj jazyk se odmítal pohnout. Zhluboka jsem se nadechla, zaťala jsem ruce v pěst a pak se mi konečně podařilo ze sebe vypravit: „Týfónovy... děti... přiveďte mi Stín.“

Ozval se zvuk, jako by po podlaze přeběhlo milion drápkatých nožek, jako by tu někde zurčela voda. Pak se temnota rozestoupila a do prostoru vpadl Stín. Jen tak tak jsem ho stačila zachytit. Zakolísala jsem pod jeho vahou a pak jsem ho položila na zem.

Oblečení měl roztrhané a z konečků prstů mu tekla krev, jako by se pokoušel otevřít víko rakve. Krev mu kapala i z uší a nosu a zanechávala na jeho bezbarvé kůži karmínové skvrny. Všude na obličeji a rukou měl stejné vířící bledé jizvy, které předtím temnota zanechala na Ignifexovi.

Ale dýchal. Byl stále naživu. Ještě pořád jsem mohla zachránit jeho i celou Arkádii.

Položila jsem mu pravou ruku – na které jsem měla prsten – na čelo a poručila: „Uzdrav se.“ Ale nic se nestalo. Zůstal ležet bez hnutí a dýchal v rytmu hlubokého spánku.

„Uzdrav se,“ poručila jsem znovu. „Probud se!“ Ale ani se nepohnul.

Sehnula jsem se a pošeptala mu do ucha: „Vím, kdo jsi. Vrať se zpátky.“
Nic.

Pak jsem si vzpomněla, jak jsem ho tehdy políbila a potom začal mluvit. Vybavilo se mi taky několik příběhů a to, jak Ignifex řekl, že Vlídni rádi nechávají náznaky.

„Prosím vzbud se,“ řekla jsem a pak jsem ho velmi něžně políbila na rty.

Vzdychnul. Oči měl stále zavřené, ale jizvy na jeho tváři viditelně ustoupily. Srdce se mi rozbušilo a já ho políbila na čelo, na uši a nakonec znovu na rty. Kůže na jeho tváři najednou vypadala svěží a zdravá.

Vzala jsem ho za ruce. Snažila jsem se ignorovat zápach a chuť krve a postupně jsem zlíbala všechny jeho zakrvácené prsty. Jako zázrakem se dotykem mých rtů zhojily.

Tohle udělal Ignifex, běželo mi hlavou, zatímco jsem líbala konečky jeho prstů. Věděl, jak bude trpět, a stejně mu to udělal. Zaslouží si zradu. Kdybych se dokázala soustředit na tuhle jedinou myšlenku, mohla bych být dostatečně silná.

Zlíbala jsem mu dlaně a pak jsem jeho ruce znovu položila. Všechny jizvy měl zhojené, ale stále se ještě neprobudil. A tak jsem se sklonila a znovu ho políbila na rty.

Rychle, rozechvěle se nadechl a vzbudil se. Omámeně na mě zíral vytrštěnýma očima. Stejně jako já na něj, když mě zradil v Srdci ohně.

Snažil se zachránit Arkádii. A já teď ze stejného důvodu zrazovala Ignifexe.

Chvilí jen naprázdno otevíral ústa. Pak hlesl, aniž by se na mě podíval: „Jsi tady... abys mě potrestala?“

Hlas měl drsný a chraptěl, jako by si ho skoro vykřičel, a mně se sevřel žaludek. Po celou dobu, co jsem se těšila ze svého manžela, ho mučily Týfónovy děti.

„Ne.“ Popadla jsem ho za ruku. „Ne. Jsi v bezpečí.“

Otřásl se a zaostřil na mě zrak. „Nyx,“ povzdechl si a pak znovu řekl: „Jsi tady, abys mě potrestala?“

„Jsem tady,“ odvětila jsem roztřeseně, „abych tě zachránila a zabila svého manžela.“

Pomalů a trhavě se posadil a opřel se o zeď. „Děkuju ti.“

Ani jsem se nepokoušela skrýt hořkost v hlase. „Musela jsem.“

Podíval se mi do očí. „Ty to víš.“

„Ano,“ řekla jsem. „Jsi poslední princ Arkádie. *Můj* princ. Zachráním tě a ty zachrániš nás všechny.“

„Ne,“ hlesl. „Ty nás zachrániš. Věděl jsem, že to uděláš.“ Přitáhl si mě k sobě

a políbil mě.

Navzdory vzpomínce na to, co udělal, mě jeho polibek celou rozechvěl. Ale mezi námi teď leželo víc než jen jeho zrada. Položila jsem mu pravou ruku na hrud' a odstrčila jsem ho.

„Pomůžu ti,“ prohlásila jsem nízkým a zřetelným hlasem. Nedokázala jsem se mu podívat do očí, a tak jsem upírala pohled na prsten, který se mi třpytil na prstu. „Vybrala jsem si tebe a Arkádii, takže Ignifexe zradím. Zničím ho, aby sis mohl vzít zpátky všechno, co ukradl. Ale miluju jeho, ne tebe, a jsem jeho žena, ne tvoje.“

Mírně si povzdechl a vzal mě za ruku. „Pak svolěj Týfónovy děti a pojďme najít tvého manžela.“ Postavil se a spolu s ním i já.

Vykroutila jsem se mu. „Nikdy jsem ti neřekla, že je potřebuju.“

Tiše se na mě podíval.

„Celou tu dobu jsi věděl, co je třeba udělat,“ vyštěkla jsem a zoufalou zuřivostí se mi trásl hlas. Všichni vždycky věděli, co musím udělat. Jen jsem si namlouvala, že by můj příběh mohl mít šťastný konec. „Proč jsi mi to nemohl říct, než jsem se zamilovala?“

„Já nemůžu nic začít.“

„Kromě toho, abys mě hodil do ohně?“

„Skoro nic.“ Oči se mu zúžily a jeho hlas měl znovu ten nízký, pohrdavý tón, který jsem si vybavovala. „Vím, ale nemůžu jednat. On jedná, ale nic neví.“

Zamrkala jsem. V mysli se mi vynořila mlhavá vzpomínka. Něco s ohněm, ne, tvář ozářená světlem lampy... rozhněvaný hlas...

Pak zmizela. Možná že to nic nebylo, jen polozapomenutý sen. A žádný sen nemohl změnit to, co jsem musela udělat. Jak řekli Vlídni, zatímco Ignifex měl moc, byl Stín bezmocný. A Stín byl jediný, kdo mohl Arkádii zachránit.

Ušklíbla jsem se a znovu jsem udělala krok směrem k prahu. Týfónovy děti čekaly jen kousek ode mě, chvěly se očekáváním, ale nepokoušely se práh překročit.

Protože to věděly. Věděly, že mám prsten a že jim chystám oběť, která bude trvat věčně.

Natáhla jsem pravou ruku do tmy. Kolem mých prstů a dlaně zavířil spalující stín. Zatnula jsem zuby a držela. Po chvíli mě sice ruka pořád pálila a srdce mi divoce bilo, ale už se mi bolestí tolik netočila hlava.

„Pojďte ke mně,“ zašeptala jsem a Týfónovy děti se mi přelily do rukou, kroutily se a scvrkávaly, až z nich nakonec zbylo jen semínko tmy, jako perla

v srdci Pandořiny nádoby. Sevřela jsem je v dlani.

Za dveřmi byla stále tma, ale už nebyla děsivá. Byla to jen nepřítomnost světla, nic jiného.

Znovu jsem se obrátila k Stínu. „Pojď za mnou,“ přikázala jsem mu. Můj hlas zněl chladně a odtažitě.

„Nic víc dělat nemůžu,“ poznamenal a já si znovu všimla toho náznaku úsměvu.

Kráčela jsem zpátky chodbou a on mě tiše následoval. Když jsem došla ke dveřím na jejím opačném konci, zastavila jsem se a pomyslela na Ignifexe. Když jsem si představila jeho tvář, rozbušilo se mi bolestí srdce. Připadalo mi, jako by se Týfónovy děti snažily vydrápat z mojí dlaně a pohltnout ho.

„Už brzy,“ zamumlala jsem směrem k nim a volnou ruku položila na kliku od dveří. Pomyšlení na moje poslání ve mně teď vyvolávalo jen pocit prázdnoty. Zdálo se, že ledový žár v mojí ruce zahnal všechnen můj zármutek.

Vezmi mě k Ignifexovi, pomyslela jsem si ve dveřích a otevřela je.

Vstoupila jsem do svojí ložnice.

To, že tu pobýval v době mojí nepřítomnosti, mě nijak nepřekvapilo. Stejně tak jsem čekala i stojany s hořícími svíčkami. Ale to, co mě donutilo se s leknutím zastavit na prahu, byl stav, ve kterém se pokoj nacházel. Podlaha byla pokrytá vrstvami papíru. Byly to stránky vytržené z knih v knihovně, některé celé, jiné napůl spálené. Na stříbrných tapetách byly uhlem načmárané poznámky. U nohou mojí postele se krčil Ignifex a nervózně se přehraboval v papírech.

„Co to děláš?“ vydechla jsem zmateně, aniž bych něco předstírala.

Zvedl hlavu. „Nyx,“ pronesl a usilovně zamrkal. Zornice měl nezvykle rozšířené. „Zatímco jsi byla pryč, jsem začal... Co Vlídni skrze tebe říkali. Říkali: ‚Jméno světla je v temnotě.‘ Přisahal jsem u hrobu tvé matky, že se o to pokusím. A tak jsem zůstal celou noc vzhůru. Skoro ve tmě. A už si skoro... skoro si ten hlas dokážu vybavit.“ Jeho hlas zněl zbloudile, ztraceně. „Existuje způsob, jak nás zachránit. Pokud si jen dokážu vzpomenout.“

Připadala jsem si jako pavučina natažená ve dveřích, která se chvěje v průvanu. Stačilo, abych se jen pohnula, a přetrhla by se. Kdybych byla počkala ještě jeden den nebo se v předchozích dnech o trochu víc snažila, možná by se odvážil do tmy a vzpomněl by si. Možná by našel způsob, jak nás všechny zachránit. Teď jsem ale byla zavázaná přísahou ho zničit.

Možná by si jen vzpomněl, že jediný způsob, jak zachránit Arkádii, je jeho zničení. Ať už pravda byla jakákoli, teď na tom nezáleželo.

Postavil se, mírně se zakymácel a pak si konečně všiml Stínu stojícího za

mnou.

„Co...“ začal, ale jeho hlas mě donutil se konečně odlepit od podlahy. Dvěma kroky jsem byla u něj a umlčela ho polibkem. Sevřela jsem ho v náručí. Ucítla jsem jeho lopatky a nepatrný hřbet jeho páteře a hmatatelná realita toho, co jsem se chystala zničit, mě málem přiměla to vzdát.

Ale kdybych ho nezničila, nebyl by už poslední princ nikdy celý. Arkádii by nikdo nezachránil. A já na to přísahala svojí sestře.

„Je mi to líto,“ zašeptala jsem a on pod mýma rukama znehybněl, jako by to věděl. Pak jsem hlasitě pronesla: „Zlomte jeho moc,“ a rozevřela dlaň.

Z ní se mezi mými prsty vyřítily Týfónovy děti. Přitiskla jsem se k němu – abych ho přidržela nebo s ním nesla jeho osud, to jsem nedokázala říct –, ale ledově studené stíny proklouzly mezi našimi těly a ovinuly se kolem něj. Pak ho začaly táhnout pryč. Moje sevření povolilo. Chňapla jsem po něm a na okamžik se mi ho podařilo chytit za zápěstí – a on s vytrštěným očima sevřel moje zápěstí –, ale pak mi ho Týfónovy děti vyrvaly a mrštily s ním o zeď. Podlomily se mi nohy a sesunula jsem se na podlahu. Chvíli mi trvalo, než jsem dokázala sebrat dostatek odvahy a vzhlédnout.

Svíjející se stíny ho držely u zdi a drásaly tisícem drobných prstů. Celá jeho levá strana už byla pryč, ale jeho rozedraný okraj nekrvácel, nýbrž se ztrácel v mlžném oparu.

I když se to zdálo být nemožné, byl stále naživu. A usmíval se tím nespoutaným zlomyslným úsměvem, kvůli kterému jsem se do něj zamilovala.

„Polovina moci za polovinu toho, co víš,“ řekl Stínu. „To není tak špatná nabídka. Teď už aspoň chápu, proč jsi tak prahнул po mých manželkách.“ Natáhl zbývající ruku. „Podej mi ruku. Ukonči to. A všechny moje ženy budou tvoje.“

Jak k němu Stín přistoupil a natáhl k němu levou ruku, rozplynula se jeho pravá strana ve vzduchu. Usmíval se přesně tím samým úsměvem.

„Počkat,“ vykřikla jsem a pokoušela se vstát, protože takhle to být nemělo. Byla jsem ještě pořád omráčená, ale věděla jsem, že je něco špatně. Stín měl znovu získat, co mu bylo ukradeno. Neměl ztratit polovinu těla. Neměl získat úsměv mého manžela.

Jejich ruce se dotkly konečky prstů a všechny svíce vzplanuly. Pak se jejich prsty propletly v sevření. Oslepilo mě světlo.

A mně se vybavila poslední vize, kterou mi Stín ukázal v Srdci ohně, vize, která mi zlomila srdce, ale pak jsem na ni zase zapomněla.

Znovu jsem spatřila síň dávného paláce, ale tentokrát byla noc. Na zdi hořela

lampa a v jejím mihotavém světle jsem uviděla, jak poslední princ padl před truhlou na kolena.

„Ó, Vlídni,“ zavrčel. „Ó, Laskavý lide vzduchu a krve. Ó, Páni lstí a spravedlnosti. Přijďte mi na pomoc.“

Všude bylo ticho, přerušované jen jeho přerývaným dechem, ale čekal dál. Pak síní zavířil vánek, zčechral mu vlasy a zašuměl o kameny a v tom vánku se vznášelo na tisíc světýlek, která se smála.

Pak se světýlka shlukla, spojila a nabyla tvaru ženské postavy. Vlasy měla z měsíčního svitu, oči z ohně. Byla krásná a strašlivá jako úder blesku.

„Takže ty jsi poslední Claudiův dědic,“ pronesla. „Vážíš si daru, který jsme věnovali tvojí rodině? Skvělé ochrany poskytované každému králi, který je jí hoden?“

Hrdě se jí postavil tváří v tvář, ústa pochmurně sevřená.

„Ale ty jí nejsi hoden, že?“ Pohládila ho prstem po tváři. „Proto jsi mě zavolal?“

Zhluboka si povzdychl, z tváře mu zmizela hrdost a pak tiše řekl: „Prosím, zbavte moje srdce té nenávisti. Zaplatím jakoukoli cenu, pokud Arkádie zůstane v bezpečí a já nebudu muset skončit o samotě v té truhle.“

Žena se usmála a vzala do dlaně jeho bradu. „Jistě,“ prohlásila. „Copak nerozdáváme dary? Dnes večer otevřeš tu truhlu, ale neskončíš v ní sám, a po všechny dny svého života budeš vládnout Arkádii, která nebude nikdy napadena. Pamatuj ale, že po dnešní noci už nikdy nesmíš truhlu otevřít, nebo bude dohoda neplatná. Od tohoto okamžiku se začne znovu odvíjet čas a ty budeš navždy uzamčen se stíny, jako bys nás nikdy nezavolal.“

Přikývl. „Už ji nikdy znovu neotevřu. Ať se děje cokoli.“

„Pak mě polib,“ pravila, „a smlouva bude zpečetěna.“

Rychle a zuřivě ji políbil. Zasmála se a řekla: „Otevři truhlu, můj princ.“

Pomalu přistoupil ke stolu, uvolnil západku a zvedl víko.

Z truhly se vyvalily stíny. Deset tisíc Týfónových dětí. A zpívaly:

*Devět králů vládlo tvému domu,
teď jsou všichni zrazeni, ó.*

A proudilo jich ven čím dál víc, jako nekonečná řeka temnoty. Rozutekly se po stěnách a sloupech, na kterých svými drápy zanechávaly nepatrné stopy, a jejich vysoké hlásky mi připadaly, jako by se mi do uší zaryly svými drápkami.

„Ne!“ zakřičel princ, ale dáma ho chytila za ramena a držela ho.

„Je to vaše přání, princ. Musíme ho vyplnit.“

Bojoval s ní, ale ani se nepohnula. A držela ho dál, zatímco se zámkem rozléhaly výkřiky, podlaha a sloupy se otřásaly a na konci síně se objevily plameny. Ze stropu nad nimi padaly kameny a tříštily mramorovou podlahu na kusy. Jeden ze sloupů se zřítil na zem a za ním další.

Princ nejdřív křičel a zápasil. Teď jen tiše klečel, oči vytřeštěné a nevidoucí, zatímco se kolem něj bortil jeho hrad. Najednou se ozval strašlivý rachot, který stejně tak náhle ustal, jako by ticho bylo zeď, která se právě zřítila. A já věděla, že nyní je Arkádie uvnitř truhly a nad ní se klene pergamenová obloha.

Dáma se na něj usmála a prohlásila: „Nikdo nikdy Akádii nedobude a ty v truhle nikdy nebudeš sám. Nejsme laskaví?“ Znovu vzala do dlaní jeho tvář. „A teď tvoje srdce zbavím vší nenávisti.“

Pak sevřela ruce v pěst a roztáhla je od sebe a s nimi i *jeho*. K zemi padla nejasná, měnící se postava. Tvář měla rozmazanou, ale její oči byly zářivě modré. Byl to Stín. A nad ním stál Ignifex, s rudýma očima a úsměvem, který jsem si tak dobře vybavovala.

Probudila jsem se.

A konečně jsem znala pravdu.

Ignifex mi to vlastně řekl, uvědomila jsem si, když jsem vyskočila na nohy. Vlídni vždycky nechávají odpověď na okraji. Jako malá jsem slýchala příběh o Chůvě Anně, která zabila svého milovaného, protože si myslela, že ho tím zachrání. Vždycky jsem ji považovala za blázna, že poslechla Tomovu žárlivou matku, protože nepochybně musela vědět, že Brigit pro ni nezamýšlí nic dobrého. Jistě musela vědět, že ani bohyně nemůže zradit svou lásku a uniknout odplatě.

Ale možná si myslela, že zachraňuje svůj svět.

A já stejně jako ona zradila svou lásku a odsoudila ji k zajetí. O samotě v naprosté tmě.

Místnost vypadala, jako by ji vyplenili vlci. Veškerý nábytek byl zničený a polštář i závěsy roztrhané. Svíce byly vyhořelé, stěny začerněné a pokryté sazemi. Ignifex i Stín zmizeli pryč.

Vrhla jsem se ke dveřím. Věděla jsem, kam jdou – *jde*.

Popadla jsem za kliku a pomyslela si: *Vezmi mě do kulatého pokoje*. Ale když jsem otevřela oči, uviděla jsem místo něj velký taneční sál, Srdce vody – a i když jsem věděla, že musí být ráno, bylo plné vody a světýlek. Vyrasila jsem vpřed, ale jakmile se moje chodidla dotkla hladiny, voda se vzedmula a zavlnila. Zavravorala jsem a upadla. Pak se přese mě převalila vlna a stáhla mě pod vodu.

Zápasila jsem s ní, snažila se dostat nad hladinu, ale voda mě držela, jako by to byla živá bytost odhodlaná mě zabít – a možná opravdu byla. Tenhle dům byl největším hermetickým dílem, jaké bylo kdy vytvořeno, a i za příznivých okolností byl umíněný. Teď, když se blížila jeho zkáza, se ho musela zmocňovat zuřivost.

Jediným způsobem, jak uniknout ze Srdce vody, bylo zrušit jeho moc.

Vybavilo se mi, jak jsme s otcem seděli v jeho pracovně a společně perem a inkoustem obtahovali znaky. Když se mi to poprvé podařilo se zavřenýma očima, uznale na mě pokývl a já se pak sama pro sebe celé hodiny usmívala. Protože tehdy na začátku jsem ještě věřila, že můžu získat jeho náklonnost.

Zvedla jsem ruce. Pomalu, opatrně jsem do vody začala kreslit rušící znak. Jak se moje prsty pohybovaly, voda se zavlnila a utišila se. Pak jsem si všimla, že za sebou zanechávám třpytící se stopy. V plicích jsem cítila bolest a žár, ale přinutila jsem se pohybovat pomalu, protože jsem to nesměla poplést.

Dokreslila jsem znak a moje prsty se setkaly. Jeho třpytící se obrysy vzplanuly oslnivou září. Pak voda zmizela a já s žuchnutím dopadla na suchou podlahu sálu.

Chvíli jsem se jen zoufale snažila popadnout dech. Pak jsem vyskočila a dala se do běhu. Všechno bylo zpřeházené. Hned vedle byl skleník, pak chodba, která se předtím nacházela někde úplně jinde. Následovalo mohutné schodiště, ale zdi kolem něj byly plné prasklin, a jak jsem utíkala do schodů, rozpadaly se za mnou na prach. Jen tak tak jsem stihla doběhnout až nahoru, a aniž bych se zastavila a ohlédla, vrazila jsem do nejbližších dveří.

Ocitla jsem se v kulatém pokoji, ale pergamenová kupole byla pryč. Nade mnou se klenula jen pustá temnota. Z ní zavanul studený vítr a připomněl mi, že jsem stále promočená na kost. Uprostřed pokoje stála Arkádie a kolem ní zářilo trochu zbývajícího světla. Vypadala najednou malinká a křehká.

Na opačném konci pokoje stál v roztrhaném kabátě Ignifex a v ruku držel truhlu.

Ne. Oči měl modré a člověčí. Přes pokoj na mě teď, s bledou a nehybnou tváří, zíral poslední princ Arkádie.

„Nyx,“ vydechl a pak prudce zvedl ruku. Stíny se mě chopily a přimáčkly mě za zápěstí ke zdi.

„Ne!“ vykřikla jsem. „Nemůžeš tu truhlu otevřít – zůstaneš v ní navěky zamčený...“

„Protože moje smlouva pozbude platnosti a celá Arkádie bude volná. Už nikdo nikdy nebude pohlcen Týfónovými dětmi. Tak jsi to přece chtěla, ne?“ Pomalu

se ke mně blížil. „Kdysi dávno jsem to taky chtěl. Teď to musím chtít znovu.“ Hlas měl mírný a posmutnělý jako Stín, ale pak se usmál úplně jako Ignifex. „Nebo zemřít při pokusu o to.“

Došel až ke mně a v rukou stále svíral truhlu.

„Ale ty nezemřeš,“ zašeptala jsem.

„A jakmile se čas přetočí, ani tvoje matka.“ Pořád ten mírný, posmutnělý, nesmiřitelný hlas.

„Pak se vůbec *nenarodím*.“

„Viděl jsem tvého otce, když byl zoufalý.“ Znovu ten úsměv. „Jsem si jistý, že něco vymyslí. Možná to tentokrát bude nějaký lepší plán.“

V Arkádii, která nikdy nebyla odtržená, ovládaná Laskavým pánem ani pustošená démony, by byly naživu moje matka a Damokles a tisíc dalších lidí. Možná i já a Astraia, a i kdyby ano, pak bychom se jistě měly rády bez hořkosti. Všechny moje dětské sny by se staly skutečností. Jenže...

„Nebudu si na tebe ani pamatovat,“ zašeptala jsem.

„Já vím,“ řekl a naklonil se ke mně přes truhlu. Přejel mi rukou po tváři, prsty mi vjel do vlasů a políbil mě.

Byl to neohrabaný, zoufalý polibek. Tahal mě za vlasy, až to bolelo, z toho, jak mě stíny tiskly ke zdi, mě bolely paže a do žeber mi strachem i touhou bušilo srdce. Ale bylo to naposledy, co ucítím jeho prsty ve svých vlasech, jeho rty na mých, a tak jsem mu opětovala polibky, jako by byl moje jediná naděje se nadechnout.

Pak ode mě znovu poodstoupil. A já ho nemohla zastavit.

„Děkuju ti,“ řekl, „že ses mě pokusila zachránit.“

„Počkej!“ vyhrkla jsem. „Řekl jsi, oni řekli, že když uhodnu tvoje jméno, budeš volný. Je to tak?“

Udělal další krok zpátky. „Svoje jméno jsem odvrhl, když jsem uzavřel tu dohodu. Nikdo ho už nikdy nedokáže najít.“

Vybavily se mi poničené rukopisy v knihovně. Veškerá jména z nich byla vypálená.

„Na tom nezáleží,“ zašeptala jsem. „Já tě znám.“ Otevřel truhlu a z ní vytrysklo světlo. Zakřičela jsem: „Já tě znám!“ a světlo se rozlilo do všech koutů pokoje.

Pak nastala tma.

23

Snažila jsem se. Zatímco mě pohlcovala tma, ze všech sil jsem se snažila vzpomenout si na jméno svého manžela.

Ze všech sil jsem se snažila vzpomenout si na jméno někoho, koho jsem milovala.

Ze všech sil jsem se snažila vzpomenout si...

Na co?

Byla jsem o samotě a neměla jsem žádné ruce, kterými bych mohla sevřít svoje vzpomínky. Neměla jsem žádné vzpomínky, žádné jméno, jen vědomí (hlubší a chladnější než temnota), že jsem ztratila to, co jsem milovala víc než svůj život.

A pak jsem zapomněla, že jsem to ztratila.

Čas se přetočil zpátky. Cena nebyla zaplacená.

Svět se změnil.

Probudila jsem se s pláčem.

Nevzlykala jsem, jako bych měla čerstvě zlomené srdce. Ležela jsem na zádech a z očí se mi řinuly tiché, zoufalé slzy naprosté jistoty. Připadalo mi, jako bych se vznášela na hladině oceánu nekonečného žalu. Vzpomněla jsem si na svůj sen. Byla jsem pod vodou, pokoušela se plavat – ne, byla jsem ztracená mezi stíny – a byla tam bledá tvář, nebo možná pták...

„Nyx, co je ti?“ vytrhl mě z mých vzpomínek Astraiin hlas. Stála u mojí postele, obočí svraštělé starostí. Na vlasech se jí třpytilo bleděmodré světlo časného rána a pronikalo mušelínovými volánky její bílé noční košile.

„Nic.“ Posadila jsem se a protřela si oči. Styděla jsem se, že mě přistihla, jak pláču. Nezasluhovala jsem soucit, a už vůbec ne od ní.

Ne. Ta myšlenka pocházela z toho snu, a jakmile jsem ho poznala, byl pryč. Pokoušela jsem se si ho vybavit, ale obrazy z něj byly ztracené. I pocity mi prokluzovaly mezi prsty. Věděla jsem, že jsem byla naprosto zdrcená, ale teď jsem si dokázala vzpomenout jen na ten pocit. Bylo to jako dívat se na sních z okna, místo třást se v ledovém větru.

„Nyx?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jenom sen.“

Soucítě našpulila rty. „Já taky nejsem z dneška nadšená.“

Rozmrzele jsem vstala z postele. „To není *dneškem*,“ řekla jsem. Za oknem zaštěbetal pták a já sebou trhla. Obvykle jsem měla ptačí zpěv ráda, ale dneska mi připadalo, jako by mi jeho zvuk rozdíral kůži. „To ty jsi ta, která pláče na hřbitově. Mně se jenom zdál sen.“

Poodstoupila ode mě. „Takže nejsi nervózní z dnešního večera?“

Roztáhla jsem závěsy a přimhouřila oči, protože mi do nich zasvítilo ranní slunce. „Ne,“ prohlásila jsem.

Popadla mě zezadu a divoce objala. „To je dobře,“ zašeptala mi do ucha. „Protože bych tě nenechala, aby ses z toho vyvlíkla. Dneska večer se vdáš, i kdyby měl přijít oheň nebo voda.“

... *oheň ze smrti vody*...

Ta slova mi zněla v hlavě pořád dokola a projednou mi nepřipomněla moje hermetické hodiny, ale zanechala po sobě mlhavý dojem dveří a chodeb, tajného místa s vířícími světýlky a světla ohně tančícího v něčích očích...

Nepochybně další sen. Vzpomínka zmizela, jakmile jsem se ji pokusila uchopit. Otevřela jsem okno a nasála studený ranní vzduch. Ptáci teď zpívali mnohem hlasitěji. V korunách bříz, jejichž listí teď na podzim zezlátlo, se usadilo a třepotalo snad sto vrabců. Obloha nad nimi byla jasná a nekonečně modrá, bez jediného mráčku.

„Tak já se budu vdávat,“ zašeptala jsem a nedokázala jsem přestat zírat na tu modrou oblohu, dokud mě Astraia neodtáhla, abych se oblékla.

Na matku, než ji schvátila nemoc, jsem si matně vzpomínala. Ale nemohla jsem si vzpomenout, že bych s ní někdy slavila Den mrtvých. První návštěva hřbitova, kterou jsem si vybavovala, byla až ta po její smrti. Moje vzpomínky byly jen útržkovité: škrobené černé smuteční šaty, které mě škrábaly za krkem, Astraiino nekonečné zoufalé popotahování, na tu roční dobu neobvykle zářivé slunce, které na náhrobní kámen a jeho ještě čerstvý nápis vrhalo stíny ostré jako břitva.

„THISBE TRISKELIONOVÁ,“ nechal sem vytesat můj otec a pod to: „OMNES UNA MANET NOX ERGO AMATA MANE ME.“

Všechny nás čeká jedna noc. Proto, milovaná, čekej na mě.

Byl to verš z jedné staré básně o rozdělených milencích, z nichž jeden čeká na toho druhého na opačném konci řeky Styx. Ta slova jsem viděla už stokrát předtím, ale přesto mi dnes, jak jsem tak na ně zírала – jejich okraje už byly věkem zašlé – připadala nová... a zlověstná. Nedokázala jsem setřást obraz svíjejících se stínů svírajících bezmocnou bledou tvář.

„Nyx!“

Zamrkala jsem. Astraia mi se svráštělým obočím podávala lahev vína. Rychle jsem ji popadla a hodila do sebe tmavě červenou tekutinu. Mělo plnou, kořeněnou chuť. Připomnělo mi dým z dřeva v chladném podzimním vzduchu, i když dnes, jako na první Den mrtvých – byl vzduch neobvykle teplý.

Astraia se na mě podívala, ale nic neřekla. Na hřbitově nikdy nemluvila víc, než bylo nutné, jako ostatně nikdo z nás. Ale protože byla z celé rodiny nejupovídanější, působilo její mlčení obzvlášť pochmurně. Aspoň už se na otce a tetu Telomache nemračila tak jako vloni, kdy bylo těsně po jejich zasnubách. Byla to tehdy divná doba – nebyla jsem zvyklá být ta veselejší a poslušnější dcera.

„Nyx, drahá,“ řekla teta Telomache. Ruka jí spočívala na jejím vzdouvajícím se břiše – kdykoli měla volnou ruku, neustále si ho hladila, jako by ani nemohla uvěřit, že má takové štěstí, že může nosit otcovo dítě. „Nepředneseš další píseň?“

Najednou, jako by mě někdo praštil do obličeje, mi došlo, že jsem měla nejdřív

zazpívat a *teprve potom* se napít – ne zhltnout víno a bezduše zírat do dálky. Začervenala jsem se a vrhla jsem se do zpěvu dalšího žalozpěvu za mrtvé. Při prvních verších jsem se zadržávala, ale jeho rytmus mě brzy pohltit a já se v hlubokých tónech té žalostné písně zcela rozplynula.

Dokud jsem si neuvědomila, že na mě všichni pořád zírají. Astraia si přitiskla ruku na ústa, jako by se snažila zadržet smích, teta Telomache měla rty sevřené do úzké čáry a otcova tvář byla ledově bezvýrazná, jak jsem ji neviděla od toho dne, kdy nám oznámil, že teta Telomache bude naší novou matkou, a Astraia na ni plivla.

Na okamžik mi připadalo, jako bych tam vůbec nebyla, jako bych oknem zírala do jiného světa, ve kterém jsem byla nemožnou dcerou, která si zasloužila být nenáviděná.

Ale ty jsi taková byla, proletělo mi najednou hlavou, s lehkostí dechu – a v mžiku byla ta myšlenka pryč, protože jsem se najednou vzpamatovala a uvědomila si, že jsem nezpívala jednu ze smutečních písní, ale píseň sedláků, žalozpěv Chůvy Anny nad Osamělým Tomem. Většina veršů byla o ztraceném potěšení z jeho polibků, takže by se nehodil ke zpěvu u žádného hrobu. Ale na konci písně Chůva Anna přísahala, že ho bude oplakávat navždy „a ať mi červi sežerou oči, než abych znovu milovala“, takže u hrobu mojí matky, před mým otcem a jeho druhou ženou to byla smrtelná urážka.

Vyskočila jsem na nohy. Srdce mi bilo až v uších, zatímco v žaludku jsem cítila ledové sevření. Otevřela jsem ústa, ale nenapadlo mě nic jiného, co bych mohla říct, než *Nenávidím vás*, a to bylo špatné a nedávalo to smysl. A tak jsem se místo toho otočila a dala do běhu, pod nohama mi šustilo spadané listí a v očích mě pálily slzy.

Za branou hřbitova jsem se prudce zastavila a snažila se popadnout dech. Myslela jsem si, že se každou chvíli rozpláču, ale žádné slzy nepřicházely, jen mě pořád pálilo v očích.

Něco bylo špatně. Na podzim jsem vždycky mívala pochmurnou náladu, hlavně na Den mrtvých – a kdo by taky neměl? –, ale nyní to bylo horší než kdy předtím. Letos mi celý svět najednou připadal tak v nepořádku, že se mi z toho chtělo až křičet.

„Myslím, že vyhráváš cenu za špatné chování na hřbitově,“ zaslechla jsem Astraiain hlas a trhla sebou. Astraia stála za mnou, paže zkřížené a ve tvářích nepatrné dolíčky, které ti, kdo ji neznali, považovali za roztomilé, ale já věděla, že jsou známkou vypočítavosti.

„No,“ prohlásila jsem, „vloni jsi na sebe všechnu pozornost strhla ty.“

Poslední Den mrtvých se konal jen několik dní po té příhodě s plivnutím. Tehdy jsem byla v naší rodině jediná, kdo mluvil se všemi ostatními.

Astraiin pohled se ani nezachvěl. „Jestli se snažíš donutit otce, aby tě na noc zamknul, tak mi to radši teď hned řekni, že to nechceš udělat. Můžeš klidně zůstat oblíbenější dcerou a já provedu svůj původní plán.“

Povzdechla jsem si a zavrčela: „Ty víš moc dobře, že ty jsi ta oblíbenější, a jenom *tebe* by napadlo, že dělám něco tak vychytralého. Nerozmyslela jsem si to. Nemám strach z dnešního večera. Jde o... jde o...“

„Matku?“ řekla Astraia o něco mírnějším hlasem.

„Ne,“ odpověděla jsem stroze.

Pokrčila rameny. „No, pokud mi máš být užitečná, asi bych tě radši měla zachránit.“ Přitiskla mi ruku na čelo. „Hrůza. Z toho sluníčka celá hoříš a málem jsi omdlela. Vůbec jsi nevěděla, co zpíváš.“

Odstrčila jsem jí ruku.

„Už jsem ti přece řekla, že jsem v pořádku.“

„Nyx.“ Podívala se na mě rozšířenýma a uvážlivýma očima. „Chceš dnešní večer strávit rodinnou hádkou, nebo se chceš vdát?“

Otevřela jsem pusku, abych se bránila. Pak jsem ji zase zavřela. „Tak já si teda radši sednu.“

„Skvěle.“ Poplácala mě po tváři. „Snaž se cítit, jako by se ti udělalo nevolno.“

Rozmrzele jsem se posadila. Zatímco kráčela zpátky na hřbitov, aby tam bezostyšně lhala, opřela jsem se o chladnou kamennou stěnu a zavřela oči. V místě, kde se dotkla mojí tváře, jsem ještě pořád cítila brnění. V jednom kuse mě objímala, hladila po vlasech a chytala za ruce – ale mého obličeje se moc často nedotýkala. Jako ostatně nikdo.

Proč se mi tedy vybavil pocit, jak někdo drží v dlaních moji bradu?

Určitě je ti dobře, drahá?“

Málem jsem se nad vyšíváním stočila do klubíčka. Vždycky, když o mě teta Telomache projevila mateřskou péči, chtělo se mi někam utéct. Tím spíš, když jsem zjistila, že to ve většině případů myslí upřímně.

Byla jsem v pokušení říct: *Ne, to se mi zas jenom udělalo nevolno z těch stolistých růží*. Ale tu tapetu vybírala ona osobně a hrozně se jí líbila. Ještě že se mi ji aspoň podařilo zastavit, aby ji nenechala vylepit i v mém pokoji.

„Už je mi docela dobře, teto,“ řekla jsem místo toho a pokradmu pohlédla na hodiny. Půl páté. Do západu slunce už nezbývalo moc času. „Ale ráda bych šla pomoci Astraie, aby se mohla připravit.“

„Jistě.“ Teta Telomache se usmála a levá ruka jí zabloudila k břichu. Co bude dělat, až se to dítě konečně narodí?

Položila jsem vyšívání na stolek u pohovky. Odpolední vyšívání v salonku byla nová tradice. Zavedly jsme ji vloni, zatímco Astraia stále chodila v černém nasupeně po domě a já se rozhodla, že aspoň někdo musí předstírat, že spolu všichni vycházíme dobře. Sice jsem se od té doby ještě nenaučila vyšívání považovat za zajímavé, ani mít potěšení z tetiny společnosti, ale zjistila jsem, že to se mnou většinou opravdu myslí dobře a to mi pomáhalo ji snést. Alespoň trochu.

Říkala jsem si, že jí to nemůžu mít za zlé. Skoro dvacet let žila ve stínu svojí mrtvé sestry a teď konečně si ji otec nejen vzal, ale dokonce nosila – podle všech hermetických znamení – chlapce, to jediné, co mu matka nikdy nebyla schopná dát.

Přesto mi někdy připadala otravná. Alespoň že falešné úsměvy mi už šly lépe.

„Děkuji, že jste mi dělala při šití společnost,“ řekla jsem, jako ostatně vždycky. Už dávno mi ta slova zněla jako řada mechanicky naučených nesmyslů, ale zdálo se, že teta Telomache je pokaždé bere vážně.

„Rádo se stalo.“ Nedalo se sice úplně říct, že by se někdo s tak bezvýraznou tváří jako Telomache mohl rozzářit, ale tentokrát k tomu měla docela blízko.

„Možná bychom brzy měly začít vyšívat věci do tvojí svatební truhly?“

„Ano,“ prohlásila jsem, „ale teď musím jít pomoci Astraie.“ A utekla jsem z pokoje, než mi mohla znovu říct, že moje matka byla v mém věku nejen vdaná, ale měla už i děti, a zatímco ona se jako mladička vdávala, já jsem už dost stará

na to, že se ještě nikdy nikdo neucházel o moji ruku a tak dál a tak dál.

Alespoň že zítra už konečně budu mít výmluvu, proč ještě nejsem zadaná. Protože dnes večer si vezmu Osamělého Toma.

Byl to starý selský zvyk. Jakmile zapadlo slunce, zapálili vesničané oheň a přinesli slaměného panáka ozdobeného pentlemi, představujícího Osamělého Toma, který se vrátil na jednu noc, aby se znovu shledal s Chůvou Annou. Pak ho oddali s jednou z dívek, zastupující Chůvu Annu, a ty dva korunovali králem a královnou slavnosti. Osamělého Toma těsně před východem slunce zapálili, ale ta dívka pak byla po celý příští rok jeho nevěstou. Při zimním slunovratu dostala speciální medové koláčky a na jaře vedla tanec kolem májky, ale vdát se mohla až po příštím Dnu mrtvých.

Vždycky když nadešel čas vybrat losem nevěstu, teta Telomache jen zakroutila hlavou a zabručela. Ale matka se téhle slavnosti účastnila, a dokonce se v šestnácti sama stala nevěstou Osamělého Toma, takže když nám s Astraiou bylo třináct, musela se na seznam připsat i naše jména. I když nás nikdy nevybrali, tancovaly jsme kolem ohně a hltaly víno z ječmene spolu s ostatními z vesnice.

Až do minulého týdne, kdy proběhlo losování a los padl na Astraiu. Jenže Astraiia mi už předtím se slzami v očích řekla, že jakmile se Adamastos příští měsíc vrátí z Lycea, chce si promluvit s otcem, a ona už nedokáže čekat další rok, aby si ho vzala.

Pak mi vyložila svůj plán, který začínal tím, že je třeba otrávit otce a sehnat šestnáct zatoulaných koček.

Plácla jsem ji do čela a řekla: „Ty hloupá. Nevěsta má přece vždycky závoj, ne? Prostě tam půjdu místo tebe a nikdo nic nepozná, dokud nebude příliš pozdě.“

Takže plán byl hotový a já už za pár hodin budu vdaná. Zatímco jsem stoupala po schodech, zakřenila jsem se pro sebe. Zítra si sice něco vyslechnu, ale aspoň se nemusím bát, že by mě během příštího roku chtěla teta Telomache s někým dávat dohromady.

Ale když jsem došla do svého pokoje, ukázalo se, že má dohazovačskou náladu i sama Astraiia. Zatímco nás služebné oblékaly, držela jazyk za zuby, ale jakmile odešly, zazubila se na mě.

„Deiphobos a Edwin o tobě minulý týden mluvili s otcem,“ řekla a opírala se o sloupek postele. „Jsi si jistá, že nemáš zájem? Protože Edwin vydělal spoustu peněz, když utekl k moři, a Deiphobos byl na Lyceu nejlepší ze třídy a oba jsou hrozně krásní.“

Povzdechla jsem si a dál se probírala vyšívanými stuhami, které si pro štěstí zapleteme do vlasů. „Ještě ty s tím začíněj. Já budu vdaná za Osamělého Toma, vzpomínáš?“

„Nebo jestli se nedokážeš rozhodnout, možná bys je mohla mít oba. Myslím, že na to mají ochranní bůžkové zvláštní obřad.“

„Astraio!“

„No jo, já zapomněla, že si žádného z nich vzít nemůžeš, protože jsi slíbila, že počkáš na svého prince.“

„To mi bylo *sedm*,“ zabručela jsem a začala si stužky vplétat do vlasů. Astraia se ke mně přisunula, aby mi pomohla, a zakřenila se.

„Bude tě objímat a líbat a bude tvým světlem v temnotě...“

I když si ze mě takhle utahovala pořád, při slově *temnota* jsem se zachvěla. Praštila jsem do stolu, až hřeben a dózičky zadrnčely. „Drž už zobák, ty jedna malá ropucho!“

Lekla se a zmlkla. Když jsme byly mladší, tak jsme se pořád praly, ale hlas jsem na ni nezvýšila celé roky.

„Promiň,“ zabručela jsem.

Obrátila oči v sloup a políbila mě na tvář. „Nebyla bys moje sestra, kdybys neměla na jazyku trochu jedu.“

Podívala jsem se jí v zrcadle do očí. „A ty bys zase nebyla moje sestra, kdybys neměla trochu jedu schováno v srdci. Co jsi to vlastně udělala, abys Lily Martinovou dostala pryč z vesnice?“

Lily Martinová byla dcera mlynáře, baculka s obrovskými hnědými očima a podle toho, co se povídalo, dost pochybných mravů. Jisté je, že dělala, co mohla, aby Adamasta svedla, ale pak náhle odjela navštívit svoje příbuzné.

Astraia se zahihňala. „Jenom jsem napsala její tetě, že s ní její nevlastní bratr tráví až podezřele moc času. A protože její teta hned za vším vidí nějakou neřest, jako všichni staří příbuzní, rozhodla se, že je její povinností Lily zachránit před jeho zvrácenou vášní.“

„Ví Adamastos, jak prohnanou manželku si chce vzít?“ zeptala jsem se jí s úsměvem.

„On ví, co je pro něj dobré,“ usmála se, tajemně a nanejvýš spokojeně.

Odfrkla jsem si, ale nic jsem neřekla. Adamastos byl tichý, milý kluk a vypadalo to, že z Astraii má víc než trochu strach – ale nepřestával se jí dvořit, takže v tomhle bodě už asi musel vědět, do čeho se pouští.

Za oknem se ozval hlasitý ptačí zpěv. Jeho tóny byly sladké, ale mně se najednou chtělo křičet nebo plakat nebo něco rozbít.

Zhluboka jsem se nadechla a donutila se uklidnit. Teď nebyl ten správný čas na to, abych podlehla jedné ze svých nálad. Teď jsem musela zachránit svou sestru.

Ta myšlenka mi připadla povědomá. Nevěděla jsem proč.

Když jsme sešly po schodech dolů – obě v šatech z rudého hedvábí, Astraia navíc zahalená do rudého mušelínu –, otec s tetou Telomache už tu na nás čekali. Otec vypadal odměřeně jako obvykle, ale jedna paže mu něžně spočívala na tetině rameni.

„Vypadáte obě krásně,“ prohlásila teta Telomache.

„Ale já přece nejsem *vidět*,“ řekla Astraia a já využila příležitosti, abych jí závoj sundala z hlavy. Zahihňala se a vrhla na mě vítězný pohled. Pak se vrhla k otci, aby ho objala, a on si ji s povzdechem přitáhl na hrud.

„Moc krásně,“ poznamenal a políbil ji na temeno hlavy. Pak se přes ni podíval na mě. „Nyx, dneska jsem mluvil s tvým učitelem. Požádal jsem ho, aby ti napsal doporučení pro Lyceum, a on souhlasil.“

Přikývla jsem, popadla závoj a pevně sevřela rty, i když se mi chtělo tančit po pokoji. „Děkuji, otče,“ řekla jsem.

Otec se usmál a znovu Astraiu políbil. Nikdy mě nebude tak slepě milovat jako ji, ale na ni zas nikdy nebyl tak pyšný jako na mě. Občas mě to ještě zabolelo, ale v podstatě jsem se s tím už smířila.

„Musíme jít,“ prohlásila jsem a otec Astraiu pustil. Ještě se nechala krátce políbit od tety Telomache a pak zase přihopsala ke mně.

Ruku v ruce jsme společně vyšly ven. Slunce právě zapadlo. Na obloze ještě ulpívalo trochu světla, ale už se na ní začínaly třpytit hvězdy.

Jako oči všech bohů, pomyslela jsem si a pokoušela se vzpomenout si, kde jsem tu větu četla. Asi nějaká stará báseň.

Astraia mě zatahala za ruku. „Hvězdy už jsi přece viděla.“

„Já vím,“ zabručela jsem a pomalu jsem ji následovala.

Podívala se na mě přes rameno a zakřenila se: „Nebo jsi snad obdivovala domov svojí pravé lásky?“

Na hrad jsme ani nepomyslela, ale teď, když to řekla, jsem si nedokázala pomoci a musela jsem pohlédnout k východu. Vysoko na kopci tu stály ruiny starého hradu, jejichž siluety byly stále ještě viditelné proti stmívající se obloze.

Poté co byli dávní králové během jediné noci zničeni, se jejich domov už nikdy nikdo nepokusil znovu postavit. Záznamy z těch dob byly až na výjimky ztraceny, ale podle pověstí se stalo toto: Před devíti sty lety Arkádii vládla linie moudrých a spravedlivých králů, kteří zemi bránili pomocí svých hermetických umění. Ale pak jedné noci, zatímco král umíral, na ně přišla zkáza. Nějaká kletba

nebo stvůra – v tom, co to přesně bylo, se pověsti rozcházely – zničila celý hrad a byla by zničila i celou Arkádii, kdyby Poslední princ nenabídl sám sebe Vlídny. Uzavřel s nimi následující smlouvu. Dokud bude jako duch připoután k hradu, bude s ním k němu připoutáno i zlo, které hrad zničilo. Takže hrad už nikdy nemůže být obnoven a královská linie navždy zanikla, ale Arkádie zůstane už napořád v bezpečí.

Všechny příběhy končily tím, že o půlnoci Poslední princ někdy obchází zříceniny hradu. Pokud ho spatříte a zavoláte na něj jeho jménem – *Marcusi Valerie Luxi* –, otočí se a promluví si s vámi, protože touží vědět, jestli je jeho lid v pořádku. Ale se svítáním pokaždé zase zmizí.

Poprvé jsem ten příběh slyšela vyprávět, když mi bylo sedm. Celý den jsem proplakala a pak jsem prohlásila, že ho najdu a vezmu si ho. Několik následujících let jsem potom neustále utíkala k hradu a hrála si tam mezi spadáným kamením. Napůl toužebně a napůl bázně jsem opakovala jeho jméno a uvažovala nad tím, jaké by to bylo se s ním setkat. Až jsem nakonec jednou v noci sebrala hermetickou lampu a otcovy kapesní hodinky a poté, co mě teta Telomache uložila do postele, jsem proklouzla ven a doběhla až k hradu. Seděla jsem na kameni a navzdory svému kabátu se třásla, až nakonec hodinky ukázaly půlnoc.

Ale když jsem zavolala jeho jméno, nikdo neodpověděl. Tehdy mi došlo, jak bláhové bylo si myslet, že jsem se zamilovala do legendy. Rozplakala jsem se a vrátila se domů a od té doby jsem se hradu už napořád vyhýbala.

Náves byla ozářená světlem pochodní a vyzdobená věnci z břečťanu a pšeničnými snopy, emblémy Osamělého Toma a Brigit. V jejím středu planul mohutný oheň, zatímco po levé straně hořely menší ohýnky, nad kterými se rožnila dvě jehňata a bublal hrnec tradiční kaštanové polévky. Silná, kořeněná vůně se vznášela ve vzduchu a proplétala se s rámusem, vycházejícím od rozehrávajících se houslistů – a monotónním hlukem hlasů, protože na návsi byla polovina vesnice. Většina vesničanů už seděla u stolů kolem ohně, ale několik žen ještě pobíhalo sem a tam a dokončovalo přípravy, zatímco se jim pod nohama pletly děti. Všichni, mladí i staří, měli po vzoru Osamělého Toma kolem zápěstí a paží i ve vlasech uvázané pentle.

Už jsme byly skoro na návsi, kdy se na nás zezadu vrhla stará Bába Hubbardová. Tahle zavalitá žena, které vepředu chyběl jeden zub, byla kdysi sama nevěstou Osamělého Toma. Teď z ní byla bylinkářka a zároveň pro celou vesnici sloužila něco jako kněžka ochranných bůžků.

„A copak ty tady bez závoje, uličnice?“ zeptala se Astraii. Z šedivých kudrlin jí visely pentle a pohupovaly se jí před obličejem.

„Promiňte!“ vyhrkla. „Byla tak krásná noc a já chtěla ucítit vánek.“

„Jestli necháš toho boha čekat, ucítíš tíhu mojích dlaní.“ Za ní jsem uviděla trojici mladíků, jak zvedají slaměného panáka.

Usmála jsem se. „Pomůžu jí se připravit,“ prohlásila jsem a zatáhla jsem Astraiu zpátky za roh do stínu. „Myslím, že to tuší,“ dodala jsem polohlasně, jakmile jsme byly z dohledu.

Astraia pokrčila rameny. „Možná, ale už dva týdny jí každý den nosím čerstvé byliny.“

„Takže tys ji podplatila?“

„Když to vyjde, tak proč ne?“ Vytrhla mi závoj z rukou a přehodila mi ho přes hlavu. „Ty by ses radši měla červenat, jinak všichni poznají, že to nejsem já.“

„Astraio, myslím, že nic takového, co by tě mohlo donutit se červenat, neexistuje. A stejně budu mít na sobě závoj.“ Popadla jsem ji za ruce. „Ty hlavně zůstaň schovaná.“

V mdlém světle a přes mušelínový závoj jsem stěží rozeznala její úsměv. „Hodně štěstí.“

Bába Hubbardová se na mě úkosem podívala, ale když mě vedla k ohni uprostřed návsi, nic neřekla. Když mě uvedli a posadili k hlavnímu stolu, ozval se velký jásot, protože teď mohly oslavy konečně začít. Skupina dívek se kolem ohně chytila za ruce a dala se do zpěvu. Nezpívaly žádnou tradiční svatební píseň, ale počítací píseň, kterou jsme vždycky zpívali o téhle noci.

*„Zazpívám ti devět, ó!
Devět čeho, ó?
Devět jako devět jasných světél,
uvidíme oblohu, ó.“*

Slova téhle písně jsem dobře znala, protože to byla zároveň i ukolébavka. Matka nám ji často zpívala, než ji stihla nemoc, a vždycky byla jednou z mých nejoblíbenějších.

*„Čtyři znaky na tvých dveřích,
uvidíme oblohu, ó.“*

Ale teď jsem se při těch slovech roztřásla bezejmennou hrůzou a polozapomenutým žalem. S každým dalším veršem, který dívky zazpívaly, se to jen zhoršovalo, až jsem jen stěží mohla dýchat. Pak došly až na konec písně:

*„Jeden je jeden jediný
a navždy už jím zůstane.*

Věděla jsem, že se chovám jako idiot, že nemám žádný důvod brečet, ale nedokázala jsem se zastavit. Seděla jsem schovaná pod závojem a vzlykala jako dívka, která ztratila svou první lásku. Hlavou mi pořád dokola zněla ta slova, a i když jsem je slyšela už tisíckrát předtím, teď mi připadalo, jako by byla plná náhlého a naprostého zoufalství.

„Předvedte nevěstu!“ zavolala Bába Hubbardová. Další jásos. Chvilí jsem byla jako omráčená, pak jsem vstala a vrávoravě došla až těsně k ohni, kde stála. Vedle ní seděl slaměný Osamělý Tom.

Krátce se na mě usmála. Na vrásčité tváři se jí zatřepotalo světlo a já najednou pocítila hrůzu.

„Natáhni ruku, děvče.“ Napřáhla jsem pravou ruku a do dlaně mi spadl těžký studený prsten. „Víš, co přijímáš spolu s tímto prstenem?“

Věděla jsem, co bych měla říct: *Přijímám ruku našeho pána, který sídlí pod poli.* Ale ta slova mi uvízla v krku. Prsten byl starým dědictvím, které vesnici daroval nějaký dávno zapomenutý pán. Kam až mi paměť sahala, vídala jsem každý rok, jak ho navlékli nevěstě na prst. Ale teď jsem ho konečně *spatřila*: těžký zlatý prsten ve tvaru růže, připomínající pečeť.

Nadechla jsem se svěžího podzimního vzduchu plného kouře a nedokázala jsem od něj odtrhnout zrak. Někde zpíval pták – a jakoby z velké dálky jsem také zaslechla sladký, sípavý hlas dívky, jak zpívá:

*„Ať hoří oceán a hora taje,
dar z lásky přec zpět k dárci spěje.“*

Zírala jsem na prsten, zlatý a lesklý a zcela skutečný, a najednou jsem si vzpomněla.

Vzpomněla jsem si, jak mě oddávali se sochou, zatímco si moje sestra mohla doma oči vyplakat. Že mě vychovali jako tribut a zbraň a že jsem dostala tenhle prsten. Z lásky.

Vzpomněla jsem si na svého manžela, kterého jsem milovala a nenáviděla a zradila.

Zarachotilo mi v uších a já si myslela, že asi omdlím. *Rádi se vysmívají,* řekl Ignifex, a to taky právě udělali. *A rádi nechávají odpovědi na okraji, kde by je mohl vidět každý, ale ve skutečnosti je nevidí nikdo.*

Bylo to tak. Příběh o Posledním princí a Osamělém Tomovi znal každý, ale

nikdo nevěděl, co znamenají.

Stará Bába řekla: „Neměla bys něco slíbit, děvče?“

Říkalo se, že Poslední princ stále straší ve zříceninách svého hradu. Že přijde, když zavoláte jeho jméno. Že Brigit Osamělého Toma propustí každý rok jen na jednu noc. Aby se setkal se svojí nevěstou.

A vždycky jsou spravedliví.

Popadla jsem prsten a navlékla si ho na prst, pak jsem si sundala závoj a pronesla slova, která jsem řekla už kdysi předtím, v čase, který nikdy nebyl.

„Kam půjdeš, půjdu i já. Kde zemřeš, zemřu i já a *tam budu pohřbena.*“

Pak jsem utekla do lesů.

Slyšela jsem, jak za mnou křičí a snaží se mě dohnat, ale brzy jsem se jim ztratila z dohledu. Přesto jsem utíkala pořád dál, protože do půlnoci jsem musela být u hradu. Možná že je tahle část legendy lež, ale to jsem nemohla riskovat. Celý život jsem prožila obklopená posměšnými náznaky Vlídňých a ignorovala je. Teď už je ignorovat nebudu.

Nakonec jsem zpomalila do kroku, ale dál jsem se zarputile prodírala tmou. Jak jsem stoupala do kopce, bolely mě nohy a po zádech mi stékal pot. Teď jsem kráčela po cestě – zdála se být dostatečně bezpečná, protože kdo by čekal, že poběžím zrovna tudy? –, ale nebylo moc vidět a já se děsila toho, že se ztratím.

Konečně jsem dorazila na vrchol kopce. Na chvíli jsem se zastavila, snažila se popadnout dech a pak jsem se zbořeným obloukem dopotácela ke zbytkům hradu a padla k zemi. Z výstupu do kopce se mi udělalo hrozné horko a připadalo mi, jako bych měla nohy z vaty. Chtělo se mi lehnout si do trávy a spát, ale donutila jsem se posadit a dívat se.

Všude kolem mě nebylo nic než tma a zvuk cvrčků.

„Vlídni!“ zaječela jsem do noci. „Kde jste? Copak nechcete vyjednávat?“

Neozvala se žádná odpověď. Zatnula jsem zuby a čekala. A čekala. Na kůži mě svrběl zasychající pot a třásla jsem se chladem. Začala jsem uvažovat nad tím, jestli jsem nezešílela a všechny moje vzpomínky na onen druhý život nebyly jen klam.

Nebo se to možná všechno stalo a já si jenom namlouvala, že ho jednou za rok vypustí z truhly. Vybavilo se mi, jak jsem tu jako dítě marně probděla noc. To bylo na jaře, ale možná na tom nezáleželo, kterou noc na něj budu čekat. Možná že jsem jedinou šanci na záchranu Posledního prince měla tehdy v tom domě a teď, když jsem ji promarnila, už nikdy další nedostanu.

Kolem mě byla jen temnota. Představila jsem si, že celý život prožiju s vědomím, co jsem udělala a ztratila, s vědomím, že Ignifex – Stín – můj manžel trpí ve tmě a nikdo ho nikdy nezachrání.

Pak jsem se znovu dala do pláče, ale jen na chvíli. Otřela jsem si slzy a usadila se, abych tu na něj počkala. I když se to zdálo být beznadějně, vzpomněla jsem si. Teď jsem to nemohla vzdát. Když budu muset, budu se sem vracet každou noc až do konce života. Věděla jsem, koho miluji a co musím udělat, a projednou bylo to, co jsem chtěla, správné. Takže mě nic na světě nemohlo zlomit.

Ale mohlo se stát, že usnu.

Dlouho jsem tomu odolávala. Seděla jsem zpříma bez hnutí, zírala do tmy a snažila se udržet oči otevřené. Jindy jsem se zas postavila a zaskákala si a přitom ve studeném vzduchu pohybovala rukama nahoru a dolů, abych se probírala a zahřála zároveň.

Nakonec jsem ale byla tak unavená, že už jsem nedokázala myslet. Napadlo mě, že se nic nestane, když se na minutu opřu zády o kámen. Potom jsem si pomyslela, že bych určitě na maličkou chvíli mohla zavřít oči. A pak jsem usnula.

Probudil mě vysoký a čistý ptačí zpěv. Vyskočila jsem a srdce mi bilo jako o závod, protože se mi vybavilo, jak jsem mluvila s vrabcem.

Pak jsem ve tmě uslyšela zvuk koňských kopyt a mezi stromy zahlédla záblesk světla.

V mžiku jsem byla na nohou a krčila se v rohu mezi ruinami. Uviděla jsem, jak z lesa vyjela a k ruinám zamířila zářící skupina lidí ze světla a vzduchu, sedících na koních ze stínu – a přesto vypadali ostřeji, hmotněji a skutečněji než kameny a stromy kolem nich. Nenesli žádné pochodně, ale kolem nich vířilo světlo a vítr. Když projížděli, listí stromů se smálo a oni se taky smáli a zpívali.

Až na jednoho z nich. Jel na zářícím koni, možná proto, že neměl žádné vlastní světlo. Do tváře mu padaly stíny a on měl svěšená ramena a mlčel.

Koně se zastavili. Dáma vepředu sesedla z koně a spolu s ní i on. Otočila se k němu.

„Tak, můj pane,“ řekla hlasem, který připomínal slunce zářící skrz led. „Jsi spokojený?“

Mlčky přikývl.

„Pak se tedy vrať do své temnoty.“ Napřáhla k němu ruku s truhlou a on se po ní natáhl.

Pak jsem do něj vrazila.

Společně jsme se svalili na zem. Pokoušela jsem se ho odtáhnout pryč, ale moc daleko se mi to nepodařilo, protože se mnou zápasil, jako bych byla Týfónovými dětmi. Kopal do mě a škrábal mě do obličeje a přitom nevydával žádné zvuky, až na krátké zoufalé vzdechy.

„Ty idiote,“ zavrčela jsem, „jsem tvoje žena.“

Strnul.

„Myslíš, že tě nechám uniknout?“ zeptala jsem se ho a přitáhla si ho blíž k sobě. Stočil se ke mně a bezvládně mi klesl do náruče.

Dáma se na mě podívala. Byla to ta samá, se kterou jsem ho viděla kdysi dávno

uzavřít dohodu.

„Co je tohle za drzost?“ zeptala se a já poznala ten hlas, který ke mně promlouval ve tmě a řekl mi, abych ho zničila.

„Vy,“ vyhrkla jsem. „Vy jste ho podvedla.“

„My jsme naši dohodu dodrželi,“ řekla. „V čase, který byl, i v čase, který je. A kromě toho jsme mu prokázali i jednu velkou laskavost. Každý rok ho na jednu noc pustíme ven, aby mohl spatřit hvězdy a ujistit se, že je jeho lid v bezpečí.“

„Já znám jeho jméno!“ zaječela jsem. „Neobtěžovali jste se tím, abyste ho vypálili z dějin, protože jste si mysleli, že nikdo v tomhle čase si na něj nebude pamatovat, ale já ano. Já si na něj vzpomínám a jeho jméno je Lux. Marcus Valerius Lux. Teď ho musíte nechat jít!“

Moje slova padla do mrtvého ticha. Nic se nestalo.

„Ale dítě,“ zakroutila dáma s mírným pobavením hlavou. „Ta dohoda byla uzavřená s Laskavým pánem. Teď je zrušená, protože k ní nikdy nedošlo a Laskavý pán neexistuje.“

„Pokud k ní nikdy nedošlo, tak proč potom za ni platí trest?“

„Platí tím, co slíbil oné poslední noci. Všechno, co pak následovalo, bylo zrušeno a on byl uzamčen ve stínech, jako by nás nikdy nebyl zavolaal. Myslíš si, že jeho srdce bylo někdy natolik čisté, aby se mohl podívat na Týfónovy děti a uniknout jim?“

V korunách stromů zašuměl vítr. Lux se v mém náručí přerývaně nadechl. Ze všech stran se na nás dívali Vlídni, nemilosrdní a klidní jako hvězdy. Každým okamžikem ho ode mě odtáhnou.

Musela jsem něco vymyslet. Nikdy jsem sice neslyšela o tom, že by se někomu podařilo Vlídne přelstít, ale muselo to přece být možné.

„Podvedli jste ho,“ prohlásila jsem. „Máte být Pány smluv, ale přitom jste ho podvedli. Pokud se nedá vyhrát, tak to přece není žádná hra, ani sázka, ani dohoda, a nikdy přece neexistoval způsob, jak by mohl své jméno uhodnout.“ Prsty se mi zaryly do jeho kůže. „Řekl, že jste vždycky spravedliví. A že vždycky necháváte náznaky.“

„Ale my jsme mu poskytli mnohem víc než náznaky. Každou noc šeptal svoje jméno. Tvými vlastními rty jsme mu řekli, kde ho najít.“

Vybavil se mi jeho zoufalý, zbloudilý hlas v okamžiku před tím, než jsem ho zradila. *Jméno světla je v temnotě.*

„Není to naše vina, že se příliš bál na to, aby uposlechl naší rady. Ani to, že když konečně našel odvahu naslouchat temnotě, tak jsi ho zradila, ještě než mohl

uslyšet, co říká. Ani to, že když se znovu shledal se sebou samým, byl příliš zoufalý a cítil příliš velkou vinu na to, aby dál hledal svoje jméno. Každému z nich jsme dali tisíc šancí, dítě, a on je všechny promarnil.“

Dusila jsem se hořkými námitkami, ale věděla jsem, že by byly zbytečné. Vlídni by jen dál vysvětlovali, že jsou spravedliví. Stín po celou dobu věděl, že jsou dvěma polovinami jednoho. Ignifex měl po celou dobu moc je spojit. A já měla po celou dobu šanci jim oběma naslouchat a dát si jejich příběh dohromady.

Že Stín učinili bezmocným něco začít, že Ignifexe přesvědčili, že klást otázky je zbytečné, že jsem byla vychovaná, abych nenáviděla a ničila a nikdy si nedokázala představit, že bych mohla zachránit muže, kterého jsem milovala...

Vlídni by řekli, že na tom nezáleží. A možná že měli pravdu. I tak jsme z naší tragédie mohli urvat štěstí, kdybychom si byli správně zvolili, správně přáli. Kdybychom byli laskavější, statečnější, čistší. Kdybychom byli čímkoli, jen ne tím, čím jsme byli.

Ale já byla tím, čím jsem byla, a můj manžel prožíval osud, který jsem pro něj zvolila.

A teď jsem měla šanci odčinit, co jsem udělala.

„Pak dovolte *mně*, abych s vámi uzavřela tuhle dohodu,“ řekla jsem. „Pusťte ho a já zaplatím, čímkoli chcete.“ Kůže se mi chvěla strachy, ale já s tím teď už nemohla přestat. „Pokud bude jen moje a nikomu neublíží, zaplatím ji. Jen ho nechte jít.“

„Jakže?“ pronesla dáma. „Co si myslíš, že nám můžeš nabídnout?“

Zírala jsem na ni a pokoušela se vymyslet něco, co by považovala za obět. „Moje oči.“

„To je málo,“ odpověděla tónem, jako by z šatů setřásala mravence.

„Můj život,“ vyhrkla jsem prudce.

„Pořád málo.“

„Pak vám tedy budu sloužit.“ Vlídni vždycky nakonec nějakou smlouvu uzavřou. Musí. Nebo ne?

Lux se v mém náručí pohnul a chraplavým hlasem zašeptal: „*Ne*.“

Přitiskla jsem mu ruku na ústa. Pokud se o mě bál, pak to musela být dohoda, kterou by přijali.

„Budu vám sloužit každý den až do konce času,“ prohlásila jsem. „Stejně jako předtím on.“

„Myslíš si snad, že máme nedostatek služebnictva?“ klekla si dáma přede mě a hrozivě se usmála. „Tak abys věděla, dítě. Neexistuje žádná cena, kterou bys kdy mohla zaplatit a která by stačila na to, aby ho vysvobodila z temnoty. Sám si

to zvolil, a ať chce nebo ne, tak to teď bude až do konce věků.“

Vybavilo se mi, jak jsme otevřela dveře a jak se mi stíny zavrtávaly do tváře a rukou.

„Pak,“ řekla jsem tenkým, roztřeseným hlasem.

Jeden je jeden jediný. On kvůli tobě takhle trpěl devět set let.

„Pak mi dovolte uzavřít jinou dohodu,“ řekla jsem silněji. Celé tělo se mi chvělo hrůzou, ale v náručí jsem svírala svou lásku a nemohla jsem ho nechat jít. „Moje cena bude, že s ním zůstanu v temnotě. Na věky věků.“

Dáma povstala. „A tvé přání?“

„Nic. Miluji ho a chci s ním být.“

„Nedělej to,“ řekl Lux, už o něco hlasitěji.

„Snad si nemyslíš, že tě teď začnu poslouchat,“ řekla jsem mu a vtiskla mu na čelo polibek. Pak jsem vzhlédla. „Dejte mi jen cenu a nic víc. Jen mi dovolte s ním být a sdílet s ním jeho trest.“

Dáma vytřeštila oči. „To je ale hloupá smlouva,“ pronesla. „Zaplatit vším a na oplátku žádat jen bezmoc. Myslíš si, že ho budeš moct utěšit? Ve stínech není lásky. Zničily by i to nejčistší srdce a ani jeden z vás není čistý. Budete se nenávidět a zraňovat a stanete se jeden pro druhého stvůrou.“

Její slova se do mě zaryla jako nůž. Každé z nich bylo naprosto pravdivé. Ani jeden z nás nikdy nebyl čistý, a proto ani jeden z nás nebyl natolik silný, aby dokázal porazit temnotu. Dokonce i v tomhle novém světě – mnohem laskavějším než ten, na který jsem si teď vzpomínala – se mi stále srdcem vinuly zrádné nitě hněvu a sobectví. Nakonec ho budu nenávidět a zraňovat a není nic, co bych mohla udělat, abych s tím přestala.

Byla to Luxova chyba, že si před devíti sty lety myslel, že může s Vlídnyými usmlouvat, aby ho učinili laskavým. Bylo to bláznovství všech, kdo s nimi kdy uzavřeli smlouvu, že věřili, že když se jim podaří najít správnou cenu za naprostou moc, jejich přání jim vyjdou.

Ale já věděla, že neexistuje žádná moc, kterou bych si mohla koupit nebo ukrást, jež by mě dokázala zachránit před mým vlastním srdcem.

Ale přesto bych s ním mohla být. K tomu, abych trpěla stejně jako on, jsem žádnou moc nepotřebovala.

Lux mě chytil za ruku, a i když jeho ústa říkala *Ne*, jeho stisk mi dal sílu pohlédnout té dámě do očí a zašeptat: „I přes to dodržím svůj slib. Kde zemře, zemřu i já. A tam budu pohřbena.“

Vrabec se dal do zpěvu a přistál mi na zápěstí.

Hrst laskavosti, řekl Vlídnyým. Odpověď na vaši hádanku.

Zem se s námi naklonila a my se najednou ocitli v příjemné zahradě plné světla, kde jsem kdysi potkala toho vrabce. Vlídni planuli bolestivým světlem, ale já od nich nedokázala odtrhnout pohled.

Copak nejste Páni dohod? řekl vrabec. Tak tuhle dodržte.

To není žádná dohoda, prohlásila dáma. Je to vzpoura proti dohodám. Když na ni přistoupíme, sama se zničí. A přitom zničí nás.

Ano, řekl vrabec. Dodržte ji.

Oni si to zaslouží, zavrčela dáma. Tvář měla stále člověčí, ale asi tak, jako se jí podobá suk ve tvaru tváře na kmeni stromu. Temnota a stíny. Oba je mají v srdci a nic jiného si nezaslouží.

Lux zvedl hlavu z mého ramene a podíval se na Vlídne. „Oba jsme... to přijali,“ pronesl ochraptěle.

Jděte, prohlásil vrabec. Jděte. Tolik vlídnosti snést nedokážete.

Něco se ozvalo, znělo to jako zakřičení a nekonečné ticho zároveň. Pak Vlídni zmizeli jako vlna na vodě. Listí zašustilo a proměnilo se v živoucí plameny.

Nezapomeňte, řekl vrabec. Tráva vzplanula.

„Nezapomeňte na co?“ zeptala jsem se.

Vyskočil do vzduchu a vznesl se. Jeho křídla zašuměla a zbyla z něj jen šmouha.

Vaše dohoda znamená konec jejich moci. Když vydržíte, můžete znovu najít cestu zpátky.

Vzduch se změnil v tekuté světlo. Země se pod námi zavlnila, pak se vytratila a my padali do nekonečných hlubin a spolu s námi padal v jiskřících proudech i oheň, který kroužil a syčel tmou.

V té temnotě čekaly Týfónovy děti, které kolem nás vířily a přitom se smály a zpívaly. Z jejich písně jsem se stejně jako předtím roztřásla bezmocnou hrůzou. Pohlcovaly nás. Plazily se nám pod kůži a kanuly nám z očí, plnily nám plíce, až jsme se tím nekonečným ledovým stínem dusili. Vymlely mě, až ze mě zbyla jen bezvýznamná pergamenová slupka. Ale ať mě sebevíc zbavovaly veškerého významu, pořád jsem byla v Luxově náručí a byla jsem jeho.

Pak se na nás vrhl oheň. Kroutil se nám ve vlasech, pak se nám ovinul kolem zápěstí a tváří a pokoušel se nás od sebe odtrhnout. Pálil mě na kůži, horký víc než Srdce ohně, ale ještě větší bolest mi působilo, jak se mi propaloval myslí. Spaloval moje vzpomínky, bral si s sebou jeho i moje jméno, obě moje minulosti a všechny moje naděje, oblohu i vrabce i samotný svět. A já se tiskla k někomu, koho jsem neznala, ani jsem si nedokázala představit, že ho někdy budu znát, ale přesto jsem s jistotou věděla, že je můj.

Padali jsme pořád dál a dál, až už to trvalo celé věky. A takhle už budeme padat napořád, protože nic mimo tuhle změř ohně a stínu neexistuje.

Ale pořád jsem se ho držela.

A on zase mě.

Probudila jsem se. Oči mi oslepovalo ranní slunce a v uších mi znělo ptačí štěbetání. Ležela jsem na tvrdé zemi, byla jsem celá ztuhlá a zmrzlá a všechno mě bolelo, ale někdo ležel vedle mě.

Lux.

Vyskočila jsem a pak jsem se neodvažovala ani pohnout. Zdálo se nemožné, že je tu se mnou. Princ, o kterém jsem snila, a přitom skutečný. Manžel, kterého jsem zradila, a přitom zachráněný. Přízračný vězeň, a přitom celý. Přesto tu teď ležel, napůl stočený na boku, a s každým nádechem se mu lehce zvedla hrud. Připadalo mi, že když se pohnu, zmizí.

Tak jsem jen nehybně seděla a upřeně ho pozorovala. Měl stejně štíhlou a krásnou tvář, jakou jsem si vybavovala u obou mužů. Jeho pleť byla strašlivě bledá, ale nebyla to ta strašidelně mléčně bílá barva jako u Stínu, ale člověčí bledost. Vlasy měl černé, ale dlouhé a zapletené, jak jsem to u Ignifexe nikdy neviděla.

Linie jeho čelisti byla úplně stejná jako ta, na kterou jsem si vzpomínala, že jsem ji kdysi líbala. Ale v tomhle životě jsem ho nikdy nepolíbila. A on nebyl tím zcela stejným mužem.

Protože jsem si na něj vzpomněla až včera v noci, neměla jsem čas myslet na nic jiného než na to, co jsem udělala, a na tu strašlivou potřebu to napravit. Ani jsem neuvažovala nad tím, jaký bude, až bude znovu jedním. Teď jsem nedokázala myslet na nic jiného. Milovala jsem Ignifexe a svým způsobem i Stín. Oba mě více méně taky milovali. Ale Marcus Valerius Lux? Kým jsme byli jeden pro druhého?

Najednou otevřel oči a upřel je na mě. Byly zářivě modré, s kulatými a zcela lidskými zornicemi, ale přesto nebyly úplně stejné jako ty Stínovy. Způsob, jakým je mhouřil proti světlu, jak se mu tím výrazem svraštila celá tvář, to byl celý Ignifex.

Pak se mu ústa zkroutila do mdlého úsměvu a on natáhl ruku, aby se dotkl mého obličeje. Chytila jsem ho za ni a přitiskla si ji na tvář. Prsty měl teplé a úžasně skutečné, ale na dotek byly hrubší, než jsem si je pamatovala. Natáhla jsem mu ruku, abych ji mohla prozkoumat, a uviděla, že má dlaně a konečky prstů pokryté spleť tenkých bledých žilev.

„Je to skutečnost,“ zašeptal a posadil se.

„Ano,“ pronesla jsem.

„Ty jsi skutečná. Myslel jsem si... začínal jsem si myslet...“ Roztřásl se.

Hořela jsem studem, ale přitáhla jsem ho k sobě a objala, a zatímco jsme se stále drželi, svalili jsme se zpátky do trávy.

„Omlouvám se,“ řekla jsem. „Moc se omlouvám.“

Místo odpovědi mi zabořil obličej do záhybu na krku a zůstali jsme spolu dlouho nehybně ležet, až mi nakonec zašeptal do ucha: „Aspoň že nejsi tak stydlivá, jako když jsme se setkali.“

Chtěla jsem říct: *Musím ti připomínat, jak moc jsem si na tebe zvykla?* – ale pak jsem s rozpálenou kůží vyskočila. Protože se mi vybavilo všechno, co jsme spolu dělali, jak uvolněně jsem se cítila v jeho objetí. Ale přitom jsem s naprostou jistotou věděla, že jsem se nikdy s žádným mužem ani nedržela za ruce, natož abych se s ním líbala. Vzpomínky se mi zamotaly v hrdle a já nemohla dýchat.

Pak mi došlo, že jsem ho povalila na zem. „Omlouvám se,“ vyhrkla jsem a doufala, že jsem mu neublížila.

Ale on už se taky posadil, opíral se vzadu o ruce a hlavu měl nakloněnou na jednu stranu. Přesně v téhle poloze by mohl sedět Ignifex.

„Zachránila jsi mě,“ řekl tiše. Mluvil se zvláštní intonací, která mi byla důvěrně známá, ale nebyla ani Ignifexova, ani Stínova. „Zachránila jsi mě a to myslím přikryje skoro polovinu tvých hříchů.“

Odfrkla jsem si. „Měla jsem víc než trochu zpoždění.“

„Lepší než nikdy,“ řekl. „Navíc jsem si to zasloužil. Ublížil jsem ti. My oba.“ Sevřel ústa a pak tiše zašeptal: „Taky se omlouvám. Prosím, odpusť mi.“

Ani jeden z nich by se nikdy tak zoufale neomluvil. Modrýma očima tu na mě zíral nový člověk – a já byla taky nový člověk. Ale pokud se on, který byl tak dlouho rozdělený, dokázal dát znovu dohromady a přitom si pamatovat, jak mě milovat, pak jsem pro něj mohla udělat to samé.

„No, aspoň že vám to oběma slušelo.“ Znovu jsem ho vzala za ruku. Naše palce se o sebe otřely a pak jsme se najednou začali líbat.

Když jsme konečně přestali, řekl: „A co bude teď?“ Rozhlédl se kolem po ruinách, jako kdyby je viděl poprvé.

Odhrnula jsem si vlasy z obličej a pokusila se myslet na něco jiného než na teplo jeho paže kolem mého pasu. „No, měli bychom někomu říct, že jsem naživu, když jsem tak vyběhla do noci. A radši bychom se měli připravit na to, že dostaneme co proto, jelikož jsem Osamělého Toma pustila k vodě.“

Vzpomněla jsem si, že svět, který znal, tuhle tradici neměl. „Při téhle slavnosti se...“

„Viděl jsem ty slavnosti.“ Z jeho mírného hlasu se mi zastavil dech. Pak ale pokračoval: „Takže jsi běžela za nějakým jiným mužem? Tak to tě nemůžu nechat o samotě ani minutu.“

„Tak nenechávej,“ řekla jsem. „Už mě nikdy neopouštěj.“

Právě jsem způsobila skandál, kterému jsem se celý týden pokoušela vyhnout. Ale s tak neskutečně modrou oblohou nad hlavou a neskutečným modrookým manželem vedle sebe mi na tom nemohlo moc záležet.

„Pojď.“ Vzala jsem ho za ruku a společně jsme se postavili. „Pojďme domů. Nejsi už unavený z toho, jak jsi pořád v tomhle domě?“

Myslela jsem to v legraci, ale on se rozhlédl po sluncem zalitých ruinách s vážnýma očima. „Je to divné,“ řekl mírným hlasem, „ale myslím, že mi bude chybět.“

A já si uvědomila, že ve všech životech, které prožil, byl tohle jeho domov a on ho ještě nikdy neopustil.

„Mně chybí nenávisť k mojí sestře,“ pronesla jsem, zatímco jsem ho táhla k bráně. „Je teď o trochu zlomyslnější, takže ji ani nemůžu nenávidět za to, že by byla až moc milá.“

Ale když už jsme byli skoro na jejím prahu, znovu se zastavil a tentokrát se mu ve tváři zračil jen holý strach.

„Uvědomuješ si, doufám,“ prohlásil, „že si nevzpomínám, jak být někým jiným než pánem démonů a jeho stínem.“

„Mně se zatím daří být jen zlou sestrou.“ Vzala jsem ho za druhou ruku.

Hrst laskavosti, řekl vrabec a my teď každý měli dvě.

„Oba budeme blázniví,“ řekla jsem, „a zlomyslní a krutí. Nikdy nebudeme jeden před druhým v bezpečí.“

„Nesnaž se tak moc být veselá.“ Jeho prsty se propletly s mými.

„Ale budeme předstírat, že víme, jak milovat.“ Usmála jsem se na něj.
„A jednou se to naučíme.“

A společně jsme prošli branou.

KRUTÁ KRÁSA

ROSAMUND HODGEOVÁ

Z anglického originálu Cruel Beauty
vydaného nakladatelstvím Balzer + Bray, New York, 2014,
přeložila Anna Andrlová

Vydalo nakladatelství CooBoo v Praze roku 2018 ve společnosti
Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikace 32 061

Odpovědný redaktor Michal Kolezsar

E-book konverzi provedlo Grafické a DTP studio Albatros Media, Karel Petrů
1. vydání

Copyright © 2017 by Rosamund Hodge

Jacket Photo © 2018 by Getty Images

Translation © Anna Andrlová, 2018

E-book konverze © Grafické a DTP studio Albatros Media, Karel Petrů, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-529-2

ISBN e-knihy 978-80-7544-588-9 (1. zveřejnění, 2018)

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/cooboo

ALBATROS MEDIA a.s.

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.albatrosmedia.cz